ARmixxx

Zápis do prvních tříd

Mgr. Alena Procházková, zástupkyně ředitele pro 1. stupeň

Opět je tu jaro a s ním přichází čas zápisů do základních škol. Na naší škole bylo dobrým zvykem setkávat se s předškoláky již v průběhu školního roku. Vždy v prosinci jsme s nimi u nás strávili předvánoční čas, spolu si něco vyrobili a těšili jsme se na společné zpívání.

Od ledna do dubna, 1x za měsíc, se usadili budoucí prvňáčci do lavic a vyzkoušeli si, jaké to je být školákem. Naši páťáci si pro ně v rámci zábavného odpoledne připravili vždy zajímavé úkoly, rodiče se mezi tím porozhlédli po škole, někteří z nich i nostalgicky zavzpomínali na školní léta strávená v naší škole a na chvíli jsme se posadili do „kavárničky“, kde jsme zodpovídali různé dotazy spojené se školou a zápisem.

Bohužel již druhým rokem nemůžeme budoucí prvňáčky z důvodu epidemiologické situace u nás ve škole před zápisem přivítat, a tak jsme se rozhodli alespoň tímto způsobem v krátkosti naši školu představit:

„Cílem naší školy je nabízet žákům kvalitní výuku v bezpečném prostředí, což nevylučuje současně i otevřenost školy všem."

Vzdělávací a výchovný proces stavíme na třech pilířích: kvalitní, bezpečná a otevřená škola.

Kvalitní škola – ví, kam chce směřovat, a jde úspěšně za svým cílem (inspirujeme se doporučeními České školní inspekce)

Bezpečná škola – dítě je zde v bezpečí a cítí se bezpečně (spolupracujeme s Asociací bezpečná škola)

Otevřená škola – je zdravá a motivující (jsme členy Sítě brněnských otevřených škol).

Nabízíme

Kvalitní výuku hlavních předmětů, moderní technické vybavení tříd, výuku plavání od 1. ročníku pod vedením trenérů Komety Brno (nový bazén), moderní zázemí a vybavení pro výuku TV, kurzy bruslení pod vedením odborných instruktorů ve 4. a 5. ročníku, lyžařské kurzy, školy v přírodě, důslednou prevenci patologických jevů, školní poradenské pracoviště včetně psycholožky, individuální přístup k žákům s SVP, školní družinu pro žáky 1. stupně, širokou nabídku zájmových aktivit.

Přáli bychom si alespoň v červnu uspořádat krátké setkání, kde bychom se vzájemně s dětmi poznali. Doufáme, že nezůstane jen u těchto slov, a budeme se těšit na brzkou viděnou.

Jaro a léto 2021

Milí čtenáři,

v době, kdy listujete tímto číslem, se život školy po více než roce vrací do běžných kolejí. Žáci, kteří se ještě donedávna skrývali za kolečky v MS TEAMS, se s radostí i obavami posadili do školních lavic, pomalu se rozkoukávají a snaží se dohnat rok bez kontaktů s kamarády.

V letošním roce slaví naše škola 45. výročí od založení. Při této příležitosti jsme prolistovali staré kroniky a oslovili současné i bývalé kolegy, kteří nám sepsali své vzpomínky a pozdravy. Na přiložených fotografiích můžete dobře sledovat, jak šel čas… Možná zde někteří z vás objeví své učitele či spolužáky a společně s námi zavzpomínají.

Na vzpomínky navazuje velká soutěž Poznej svého učitele, do které nám kolegyně a kolegové zaslali své fotografie z dětství. Poznáte je na nich?

Další část Armixxxu se již skládá z tvorby našich žáků. Můžete se opět ujistit, že umějí být kreativní nejen při plnění úkolů a výzev distanční výuky, ale i ve škole. Nezapomněli jsme ani na přehlídku nápadů družinového tvoření, na úspěchy žáků školy, přílohu s povídkami mladých spisovatelů či oblíbenou letní fotosoutěž s názvem Sladké prázdniny.

A ty už se opravdu kvapem blíží, proto vám všem přejeme:

Sladké prázdniny
i prázdninové čtení!

Vaše redakce

Vážení rodiče, milí žáci,

v rukou držíte jarní a letní číslo školního časopisu ARmixxx. Co je hlavním motivem tohoto dvojčísla?

V životě jsou momenty, kdy je dobré se zastavit a ohlédnout se zpět. A nyní jeden takový nastal – v září to bude 45 let, kdy byla naše škola otevřena a uvedena do provozu (slavnostní otevření však proběhlo až o dva roky později, po jejím úplném dokončení). Za toto období vychovala několik tisíc žáků. Působily zde stovky pedagogů. Školu vedlo šest ředitelů (tři ženy a tři muži). V rámci této doby došlo k mnoha změnám, a to jak ve vzdělávacím procesu, tak v podobě budovy. Více k tomuto tématu, včetně vzpomínek absolventů nebo zaměstnanců, se dozvíte uvnitř našeho časopisu. Dále jsme k tomuto výročí připravili i Den otevřených dveří, který se koná dne 23. 6. 2021, i když tentokráte v komornější podobě.

Vzhledem k epidemiologické situaci jsem v minulém čísle vzpomínal na otevírání a zavírání školy v prvním pololetí, s tím, že s nadějí očekáváme, co nám přinese únor. Ten nám však přinesl zhoršení epidemie nemoci covid-19, a tak od 1. 3. nastala opětovná úplná uzávěrka škol. Žáci prvního stupně se mohli vrátit až od 12. 4., a to na tzv. rotační výuku (střídali se po týdnu – týden doma, týden ve škole), u nás nejprve žáci 3.–5. ročníku, od 19. 4. pak žáci 1.–2. ročníku. Rotační výuka žáků prvního stupně skončila 17. 5. Od 10. 5. pak přišli žáci 2. stupně, u nás nejprve žáci 6.–7. ročníků, od 17. 5. pak 8.–9. ročníky. Rotační výuka žáků druhého stupně skončila k 24. 5. Návrat žáků do škol byl spojen se samotestováním antigenními testy – nejprve dvakrát, poté již jen jednou týdně. A opětovné dodržování přísných hygienických opatření spojené s nošením ochrany dýchacích cest, nemožnost sportování, zpívání či mísení žáků mimo třídy – to vše nástup značně zkomplikovalo. Ale zvládli jsme to! V tomto období se podařilo velkou část pedagogů i nepedagogů proočkovat, což jistě přispělo k ochraně jejich zdraví. Přesto se i po rozvolnění několik tříd nevyhnulo karanténě…

V době uzavření škol a nemožnosti prezenční výuky jsme pokračovali v distanční výuce přes aplikaci MS Teams. Zaměřili jsme se na hlavní předměty, ale ani další předměty jsme nemohli vynechat, a proto se vyučující snažili o jejich maximální atraktivitu. Někdy se to podařilo, někdy méně. Nedílnou součástí byla i příprava žáků devátých tříd na přijímací zkoušky. Nicméně po návratu do normálu jsme se většinově (jak pedagogové, tak žáci) shodli, že „dost bylo ONLINE výuky“, protože mezilidský kontakt je nenahraditelný. Návrat jsme se snažili žákům ulehčit jak třídnickými hodinami, tak dalšími aktivitami, které byly zaměřeny na znovuobnovení lidských vztahů a dalších sociálních návyků. Ve všech třídách proběhlo i dotazníkové šetření zaměřené na možné problémy související s návratem žáků do školy. Kromě uzavírání známek žáci absolvovali řadu jednodenních výletů, aby přišli i na jiné myšlenky.

zš arménská

Konečně jsme ve škole uspořádali hovorové hodiny. Proběhly i volby do školské rady, i když tentokráte elektronickou formou. A připravili jsme pro rodiče našich budoucích prvňáčků informativní schůzku u nás ve škole. Do finále školního roku tak jdeme s přáním, aby od září vše bylo již OPRAVDU NORMÁLNÍ.

A co je nového v budově školy?

Uzavření školy jsme využili opět k opravám. Největší změnou prošla větší část chodeb v pavilonu B (2. stupeň), a to kompletní výmalbou, usazením nových dveří, zavěšení nových nástěnek, hodin, odstraněním prahů. V 1. respiriu jsme vybourali šatní klece a místo nich pořídili pro žáky barevné šatní skříně.

Dokončili jsme budování školního klubu, jehož součástí je i školní knihovna. Šatny a sprchy u bazénu dostaly nová světla. Dále jsme vyčistili technický prostor pod pavilonem A, který byl zaskládaný několik desetiletí starým nepořádkem.

Poslední dubnový den jsme řešili další havárii vodovodního potrubí, i když v menším rozsahu než na začátku školního roku. Na základě této zkušenosti jsme provedli kontrolu a výměnu většiny ventilů na vodovodním potrubí. Rovněž proběhla výměna ventilů na některých hydrantech. Proběhlo kompletní vyčištění střechy. Při ul. Arménská jsme instalovali část nového plotu, který nahradil stávající, jež se rozpadal.

Panu školníkovi jsme pořídili na čištění bazénu automatický bazénový vysavač, paním uklízečkám pak robotický čistič oken. Dále Vás informuji, že k 30. 6. bude v prostorách naší školy ukončen pronájem Střední odborné škole EDUCAnet Brno, o.p.s. Tímto se nám uvolní chybějící prostory, díky nimž se naše škola může dále rozvíjet. Prostory upravíme a budeme je využívat pro školní družinu, učebnu AJ, učebnu pro čtenářské dílny atd. Rovněž se vyřeší problémy, které soužití žáků základní a střední školy v jedné budově způsobovalo.

A velká investiční akce, kterou jsme v květnu zahájili, je kompletní rekonstrukce školní kuchyně (stravování žáků a zaměstnanců zajišťujeme v této chvíli dovozem). Dále nás čeká v letních měsících úplná oprava terasy nad pavilonem D, protože od podzimu řešíme zatékání vody, a to nejen do průchozí chodby, ale i do zde umístěných učeben.

Vážení rodiče, vážení kolegové, milí žáci,

závěrem bychom vám všem chtěli poděkovat za spolupráci v končícím školním roce. Byl to pro nás všechny zřejmě nejnáročnější rok, který jsme zažili, ale pevně věřím, že další rok bude již „normální“, epidemie skončí a vše se vrátí do starých dobrých kolejí, včetně chodu škol.

A více o tom, že i v této době se snažíme fungovat co nejlépe, se dočtete uvnitř našeho školního časopisu ARmixxx.

Příjemné letní dny přeje

Mgr. Petr Holánek,

ředitel ZŠ

Výročí školy 1976-2021

Ředitelé školy ZŠ Brno, Arménská 21., p. o.

Mgr. Silva Nezvalová, od 1. 9. 1976 do konce školního roku 1981/1982

Mgr. Miroslava Hübnerová, od 1. 9. 1982 do 30. 4. 1990

Mgr. Karel Zálešák, od 1. 5. 1990 do 28. 2. 1999

Mgr. Ivana Budinská, od 1. 3. 1999 do konce školního roku 2003/2004

Mgr. Vladan Urbánek, od školního roku 2004/2005 do konce školního roku 2017/2018

Mgr. Petr Holánek, od začátku školního roku 2018/2019 do současnosti

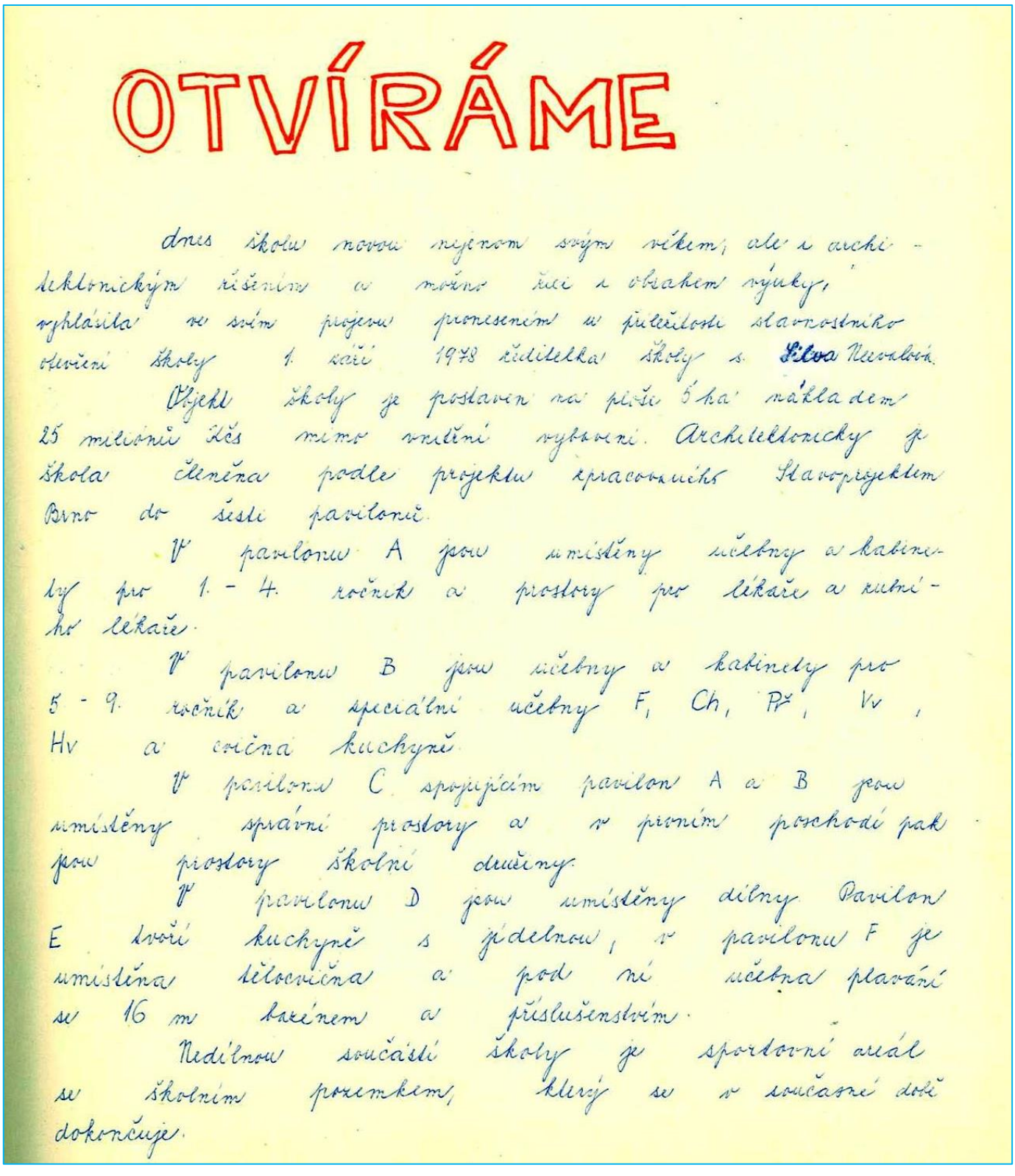

OTVÍRÁME

dnes školu novou nejenom svým vzhledem, ale i architektonickým řešením a možno říci i obsahem výuky, vyhlásila ve svém projevu proneseném u příležitosti slavnostního otevření školy 1. září 1978 ředitelka školy s. Silva Nezvalová.

Objekt školy je postaven na pilíře 5 ha nákladem 25 milionů Kčs mimo vnitřní vybavení. Architektonicky je škola členěna podle projektu zpracovaného Stavoprojektem Brno do šesti pavilonů.

V pavilonu A jsou umístěny učebny a kabinety pro 1. - 4. ročník a prostory pro lékaře a zubního lékaře.

V pavilonu B jsou učebny a kabinety pro 5. - 9. ročník a speciální učebny F, Ch, Př, Vv, Hv a cvičná kuchyně.

V pavilonu C spojujícím pavilon A a B jsou umístěny správní prostory a v přízemí poschodí pak jsou prostory školní družiny.

V pavilonu D jsou umístěny dílny. Pavilon E tvoří kuchyně s jídelnou, v pavilonu F je umístěna tělocvična a pod ní učebna plavání se 16 m bazénem a příslušenstvím.

Nedílnou součástí školy je sportovní areál se školním pozemkem, který se v současné době dokončuje.

Koláž ze srdíček žáci 3. B + Pavlína Pěkná, doprovodné texty žáci 3. B, 4. A a 5. B + Irena Stranyánková a Lenka Vašíčková

Chodím do školy už 3 roky. Naše škola má dobré učitele. Moc rád tam chodím, mám tam kamarády. Rád se učím a škola se mně líbí. Naše škola má i školní bazén, kde rád plavu. Jednou se mně po naší škole bude stýskat.

Vojta Janík, 3. B

Naše škola byla založena v roce 1976. Letos tedy bude mít na dortu přesně čtyřicet pět svíček. K narozeninám bych jí přál, aby už nikdy nebyla zavřená kvůli covidu. Nejlepší na naší škole je bazén. Tento školní rok jsme v něm bohužel kvůli uzavření nebyli. Už se moc těším, až si půjdu v tělocviku zaplavat. Moc se mně líbí Eko klub s paní učitelkou Lidmilovou. Každé úterý se na něj těším. Snažíme se, aby byla školní zahrada pěkná a plná rostlin. Tak ti, naše milá školo, přeji už jen otevřené brány.

Jaromír Pudil, 3. B

Chodím do školy 3 roky. Moc se mně líbí angličtina, kamarádi a učitelé. Baví mě chodit s družinou ven. Kdybych nechodil do školy, byl bych hloupý. Pro mě škola znamená, že se učíme. Je tady Noc s Andersenem. Do školy chodím rád.

Tomáš Vráblík, 3. B

Naše škola slaví 45 let založení. Mně se na škole velmi líbí, má moc hodné učitele, hodně se tu naučíme. Proč chodím do školy ráda? Škola má bazén, velké venkovní hřiště, ranní družinu. Pro mě znamená škola povinnost, legraci a vždy se hodně těším na kamarády. Noc s Andersenem byl pro mě zážitek, skvěle jsem si to užila. Super jsou za mě i kroužky přímo ve škole. Na škole Arménská se mi moc líbí, je to super škola.

Elena Pelechová, 3. B

Mně se škola líbí, protože mám kámoše, líbí se mi hodiny Čj a Aj. Pro mě znamená škola učení a také hry. Ve škole se mně líbí, že se tady pořádají různé akce, třeba Noc s Andersenem. Škola se nachází v příjemném prostředí. Na škole se mně líbí, že má zrekonstruovaný bazén, ve kterém se naučíme dobře plavat. A také se mně líbí, že jsou tady hodní učitelé, kteří učivo vysvětlují hravou formou. K významnému výročí naší školy bych chtěla popřát hodně spokojených žáků, tak jako jsem já.

Adéla Strnadová, 3. B

Chodím do školy ráda, protože tu mám hodně kamarádů a líbí se mně paní učitelky a předměty. Škola pro mě znamená vzdělávání a také zábavu. Máme tady pěkný nový bazén. Budou nám opravovat jídelnu, v jídelně mně obědy chutnají. Ve škole vychází časopis, ve kterém byly fotky naší třídy, jednou tam byla i moje básnička. Mám ráda angličtinu a češtinu. Do školy můžeme jezdit na koloběžce. Moje máma také chodila do této školy. Říká, že teď vypadá škola lépe.

Adéla Ondráčková, 3. B

Naši školu založil Obecní úřad Bohunice. Chodím do ní rád, protože mám krátkou cestu z domova. Škola pro mě znamená zábavu, kamarády i výchovu. Ve škole je super tělocvik a plavání. Škola se mně moc líbí.

Michal Glotzmann, 3. B

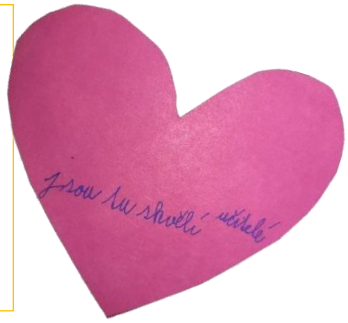

Naše škola Arménská slaví 45. výročí založení školy. Mně se škola velmi líbí, protože tu jsou kamarádky, je tu plavání, hodní učitelé, hodné učitelky. Pro mě škola znamená, že se naučím nové věci, jako je třeba čtení. Do školy chodím ráda.

Kristýna Dastychová, 3. B

Dopis škole

Moje škola se mi líbí, protože sem do této školy chodila moje teta. A také že hrajeme hry a děláme zábavné věci. Hlavně mě tady baví hra na Bradavice. Moc se mi líbí Soví pošta.

A také tu máme skvělé učitelky a učitele! Nejvíc ze všeho mě baví Př a Vl. Také se mně líbí školní hřiště a bazén a tělocvična. A mám také moc ráda školní jídelnu, kde mi vždycky vše chutná, hlavně polévky.

Vždycky se nejvíc těším na Noc s Andersenem a školu v přírodě a školní výlety. Tato škola je prostě nejlepší ze všech!

Dopis od Kristýny Papajoanu ze 4. A pro školu Arménskou.

Školy jsem se hodně bála,
ale mám v ní kamaráda.
Testy, známky, učení
mne toho pocitu nezbaví.
Stojíš tu už 45 let,
máš nám o čem vyprávět.
Tak ti tímhle dopisem
chci přát stále více žáčků.
Mám jedno přání jen:
vůbec se neměň!
Naučila jsi mě hodně věcí,
díky tobě jsem o hodně lepší.
Jsi nejlepší!
Děkuji ti. **Hana Bierová, 4. A**

Milá školo,
všechno nejlepší k tvým 45. narozeninám!

Přejeme ti:
Hodně žáků, aby tě nikdo neničil.
Abys měla dobré vybavení a ještě lepší hřiště.
Taky lepší tabule a krásnou zahrádku.
Chytré žáky, málo poškoláků.
Hezčí okolí školy, taky aby se děti dobře učily.
Aby se prvňáci a druháci nebáli.
Žáci, nebojte se pětky, protože jedna pětka nic nezkazí!

Honza Pavlata, Simon Pančocha, Michal Ješeta, Tom Dolníček, 4. A

Milá školo,

jsme tu moc rády, protože jsem tady zažily spoustu dobrodružství a máme spoustu vzpomínek. Pamatujeme si, jak jsme v první a ve druhé třídě chtěly pomáhat paní učitelce Robkové. Když jsme přišly poprvé do školy, tak jsme se bály, že budeme mít přísné a zlé učitele, ale když jsme poznaly paní učitelku Robkovou, tak nás strach přešel. Míša se nám přiznala, že když jsme se sloučily s druhou třídou a zároveň s paní učitelkou Robkovou, tak se v půlce písničky Červnová učitelka rozbrečela.

Když nastala 3. třída, tak jsme se trochu bály, protože jsme nevěděly, jestli paní učitelka Vašíčková není zlá a přísná. Ale ukázalo se, že paní učitelka je vtipná a bláznivá a někdy i trochu přísná, ale jen když ji někdo naštve. Paní učitelka Vašíčková je velmi dobrodružný typ člověka, takže jsme s ní zažili spoustu dobrodružství. Až do té doby, než nám to pokazil Covid-19. Ale i tak jsme si to nepřestali užívat a užíváme si, co to jen jde!

Míša Soukupová a Julča Horká, 4. A

Milá školo,
přejeme ti vše nej k 45. výročí!

Máme na tebe spoustu vzpomínek. Báli jsme se, že nezapadnem, ale teď se tu bavíme a zlobíme. Všichni jsme se hned skamarádili. Jsme smutní, že nám odešel náš školník Milan Šudák. Vzpomínáme, jak chodby ještě nebyly namalované. Paní učitelce Vašíčkové klobouk dolů, že vymýšlí tak dobrý hry.

Taky první a druhá třída byly super. Paní učitelka Robková se jednou naštvala a udělala zlou čarodějnici a diktovala tak rychle, že nikdo nestíhal.

Filip Tošnar, Tom Boreš, Tom Juřica, Ondra Matějka, Mirek Štuk, 4. A

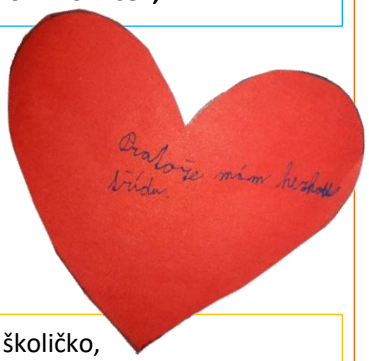

Milá školičko,

gratuluji ti moc k 45. výročí. 😊 Snad ještě dlouho budeš jako nová. A hezká jako naše třída! Ta má vymalované stěny na bílo, ale jedna je žlutá. A teď ti popovídám o naší třídě. Letos hrajeme na Bradavice z Harryho Pottera. Máme čtyři koleje, Mrzimor, Nebelvír, Havraspár a Zmijozel. Já jsem v Havraspáru. Máme hodně výjimečnou třídu a hodně jsme toho už spolu zažili.

Iva Melounová, 4. A

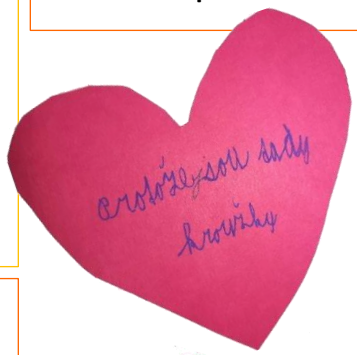

Ahoj školo!

Od první třídy jsem se naučil hodně věcí. A našel jsem si nové kamarády a moc mě to s nimi baví. A děkuju, že jsou tu hodné paní učitelky a taky hodní páni učitelé. A líbí se mi, že jsou tu i soutěže.

Artur Derzhytskyy, Oliver Hanuš, 4. A

Když jsem byla v první třídě, tak jsem si myslela, že to nezvládnu, ale zvládla jsem to. Líbí se mi strašně moc škola. Děkujeme, že jsme inteligentnější než předtím. Máme ze školy moc a moc zážitků a vzpomínek. Děkujeme za úspěchy!

S., V., J., 4. A

Škola je sportovní, plavecká. Máme zde krásný opravený bazén a velké hřiště s atletickou dráhou. Teď bohužel v době covidu do bazénu nemůžeme. Naše škola také každý rok pořádá Noc s Andersenem a jezdíme na školu v přírodě. Do školy chodím rád, protože tu mám spoustu kamarádů.

Dominik Schiller, 5. B

Naše škola je zajímavá, velká a zelená. V naší škole je bazén, ve kterém nejen plaveme, ale probíhají tu i plavecké závody. Máme tu i velkou tělocvičnu. V jídelně vaří výborné obědy. Do této školy chodím pět let s těmi nejlepšími učitelkami na světě, s paní učitelkou Fajtlovou od první až po druhou třídu a od třetí po pátou třídu s paní učitelkou Stranyánkovou. Moje třída je hodně dobrá, protože máme srandisty. Mám svoji třídu hrozně ráda, i když se někdy pohádáme. Distanční výuka mě nijak nebavila, nemohla jsem se vídat s kamarády. Více mě bavila výuka ve škole, kde jsem mohla vidět paní učitelku a ostatní. Celkově mně hodně chyběly přestávky s kamarády. Ten pocit radosti, že jste doma a odpočinete si od školy, vás za chvíli omrzí, protože vás to přestane bavit. Mám ráda svoji třídu.

Kristýna Metálová, 5. B

Do této školy jsem nastoupila ve 3. třídě. Jsem tu už tři roky a moc se mi tu líbí. Tahle škola je větší a líbí se mi tu víc, než do které jsem chodila předtím. Ve škole mě baví všechny předměty kromě angličtiny. Nejde mi, ale vím, že se ji musím učit. Až pojedu do jiného státu, kde se nemluví česky, tak ji budu potřebovat.

Valérie Zvěřinová, 5. B

Na tuto školu jsem nastoupila v únoru 2020. Podle mě je ZŠ Arménská lepší škola, než jsem navštěvovala předtím. Na škole se mně líbí, že je tu plavecký bazén, zahrada a školní hřiště. Pro mě je škola důležitá, abych se naučila základní učivo a také abych našla nové kamarády.

Tereza Svobodová, 5. B

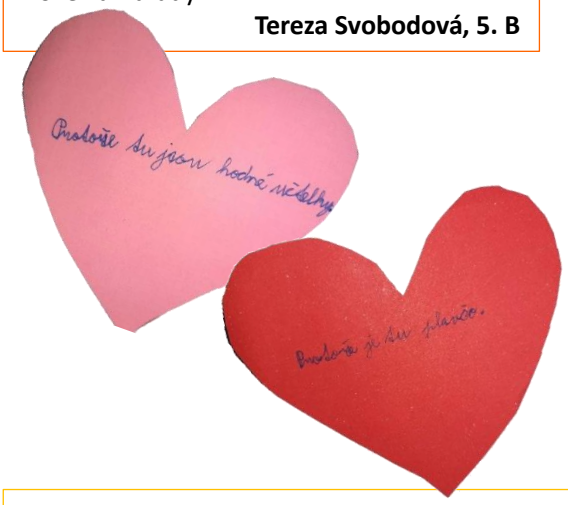

Do školy na Arménskou jsem začala chodit od 4. třídy. Když jsem přišla do této školy, řekla jsem si „wow“. Moje třída na nové škole je hodně super. Mám skvělé učitele, umí dobře vysvětlit učivo, jsou zábavní, milí, prostě skvělí. Mám ráda výlety s třídou, vždycky je zábava. Bohužel se teď žádné akce nekonají. Je covid a máme rotační výuku. Jsem ráda, že aspoň povolili tu rotační výuku, protože se mi učí líp ve škole než přes počítač. No, snad se bude chodit zase normálně do školy, jako to bylo dříve.

Tereza Říhová, 5. B

Naše škola je super v tom, že na naší škole jsou stále nějaké akce, např. Noc s Andersenem nebo Arménská má talent. V naší škole je zrekonstruovaný bazén a bude i nová jídelna. Mrzí mě, že do školy nechodíme kvůli covidu 19. Už se těším, až bude svět normální a budeme opět chodit do školy bez roušek. V okolí naší školy je dětské hřiště, kde se rád scházím se svými kamarády a spolužáky.

Adam Svoboda, 5. B

Moje třída je skvělá tím, že tam mám hodně kamarádů, kteří mě dokážou rozesmát. Občas zlobíme, ale nejsme zlí. Nejlepší zážitek mám ze třetí třídy ze školy v přírodě. Byli jsem v Šafránkově mlýně a já jsem usnul při stezce odvahy. Moc jsme si to tam užili.

Věroslav Dufek, 5. B

Moje třída je super, jelikož mám spoustu kamarádů. Bohužel brzy půjdeme do šesté třídy a ztratíme třídu i svoji paní učitelku. Paní učitelka byla super, když nebyl covid, chodili jsme na různé výlety a do divadla. Kolektiv v naší třídě je také super, i když tu máme takový cirkus. Máme tu šašky, chytrolíny, někdy až moc chytré. Výuka je skvělá, jelikož jsme zvládli distanční výuku a teď zvládáme i rotační výuku. Raději mám ale prezenční výuku.
Estly se vám tento sloh z malýma chybama líbil zakrouškujte smajlíka!

Vojta Kučera, 5. B

JÁ Irena si neodpustím nenapsat závěr této práce. Zakroužkovala jsem usměvavého!

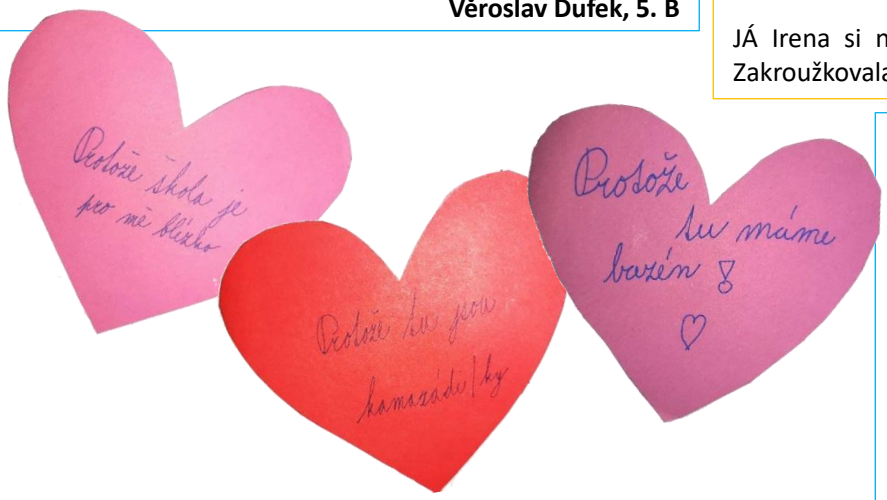

První den, kdy jsem poprvé vešel do školy jako žák, bylo 1. září 2016. Moji učitelé a učitelky umí stručně a zábavně vysvětlit učivo a mají na naši třídu nervy. Výlety s mojí nebo ostatními třídami jsou zábavné a naučné. Když jde o školu v přírodě, pokaždé se na ni těším. Máme úžasné úkoly a stezky odvahy.

Antonín Horáček, 5. B

Ze starých školních kronik...

DĚTI DĚTEM

»Už jsou tady!« rozezněly se zvědavé ústní tamtamy. Podle kroků jich může být tak deset. Krátké kroky — děti, dlouhé — dospělí. Blíží se šum a hlasy — jsou tu kluci i holky. Jak asi vypadají? Škoda, že si na ně nemůžeme sáhnout. Petr říkal, že nám prý přinesli dárky k vánocům, ale je to zatím tajný, až do vánoční besídky . . .

Těch devět vyslanců ze ZŠ Arménská přišlo do školy pro neviděmé a slabozraké na Veveří a do Ústavu sociální péče o tělesně postiženou mládež na Kociánce skutečně s malými balíčky. Proč? To nám poví **zástupkyně ředitele a vedoucí kabinetu výchovy mimo vyučování při Pedagogickém ústavu města Brna, VĚRA FIŠEROVÁ.**

»Nejlépe by odpověděli žáci sami, protože akci Děti dětem si vymysleli a uskutečnili. Ve školní družině jsme mluvili o poslání Mezinárodního roku invalidů, v češtině v 6. ročníku jsme četli ukázky z knihy A. Marshalla Už zase skáču přes kaluže, o chlapci, který se snažil vyrovnat s následky dětské obrny. Děti to vzaly doopravdy, tak jak to jen malí človíčkové dovedou a navrhly, že pro své vrstevníky z Veveří a Kociánky vyrobí malé dárečky k vánocům. Ale jak to udělat, aby každého z nás poznali? Lámaly si hlavy a tu někdo přišel na nápad, připojit ke každému balíčku fotografii autora, zhotovenou rovněž dětskou rukou.«

Dobrá myšlenka našla plné porozumění u Věry Fišerové, která kromě školy na Arménské zapojila všechny brněnské školní družiny. Dovedete si představit, jakou hromadu věcí připravily děti pro své kamarády, když jen z Arménské bylo 120 dárků?

Čím jen bychom je nejvíc potěšili, přemýšleli a každý přišel na něco podle něho nejkrásnějšího. Malé ruce s inkoustovými skvrnami a čáranci od propisek se daly do díla. Kluci a děvčátka šili barevná, měkká zvířátka, papučky, vyšívali záložky a prostírání, navlékali korálky, vymýšleli figurky a nejrůznější hračky. Takové, od kterých by se těžko odcházelo do postýlek. Co takhle udělat dětem divadlo? napadlo je a začali vystřihovat papírové postavičky. Když na něco nestačili, poprosili o pomoc tatínky a maminky. Rodiče neodmítli, a tak divadélko dostalo dřevěný rám, záclony s volánkem, oponu . . .

A že se nápad vyjádřený stručně titulkem »Děti dětem« mimořádně zalíbil a vykřesal jiskru nadšení u malých ze školních družin i u jejich pedagogů, domluvily se děti hned na opakování. Už teď se těší, jak zase za rok potěší své statečné kamarády, kterým život nachystal pořádný běh přes překážky.

MIRJANA NIMRICHTROVÁ

23. 12. 1981

Děti nocovaly ve škole s učiteli, pohádkami a dobrou náladou

Jiřina Veselá

Brno • Do školy i v noci a dobrovolně? Proč ne, rozhodla se většina žáků ze Základní školy Arménská v Brně a vyslyšela netradiční pozvání svých učitelů. Škola se totiž ve spolupráci s bohunickou pobočkou Knihovny J. Mahena rozhodla připojit k mezinárodní akci Noc s Andersenem.

noc s Andersenem

Namísto do knihovny podle zvyku se děti z prvního stupně však na noc z pátku na sobotu nastěhovaly s pyžamy v aktovkách a spacákem rovnou do školní budovy.

„Pozvání platilo pro všechny, nechtěli jsme, aby šlo jen o odměnu pro vzorné žáky. Nakonec donesly přihlášky podepsané od rodičů zhruba dvě třetiny dětí z každé třídy," uvedla učitelka Jana Moutelíková. „Původně jsme odhadovali, že budeme mít tak na devadesát dětí, ponocovat jich přišlo bezmála dvojnásobek," upřesnila .

Nechyběl ani ředitel školy Vladan Urbánek, který své svěřence nejen přivítal spolu s Královnou knih, do níž se převtělila ředitelka Knihovny J. Mahena Libuše Nivnická, ale vydržel s nimi až do rána.

Na nocležníky čekal bohatý program. Děti zhlédly divadelní představení školní družiny, učily se s knihovnicemi opravovat poškozené knihy, skládaly lodičky pro cínového vojáčka, besedovaly o strašidlech anebo hledaly hrášek pod polštářem. „Je to mumraj, ale děti jsou nadšené," hodnotila spokojeně průběh zástupkyně ředitele Helena Plačková. Plno bylo u počítačů, kde se školáci přes internet kontaktovali s účastníky Nocí s Andersenem i na Slovensku, Rakousku nebo v Polsku.

Ke spaní se školáci uložili ve svých třídách spolu s učiteli, kteří jim na dobrou noc přečetli některou z Andersenových pohádek. „Líbilo se nám všechno. A určitě

Na sto šedesát žáků prvního stupně ZŠ Arménská strávilo noc z pátku na sobotu ve školní budově. Spolu se svými učiteli, ředitelem, knihovnicemi a samozřejmě s Andersenem. FOTO TOMÁŠ HÁJEK

by se to mělo ještě někdy opakovat," tvrdily jednohlasně čtvrťačky Alena, Petra a Lucka. Jestli ale, noc strávená ve škole přispěje k tomu, že nyní budou chodit raději na výuku i ráno, zaujímali však oslovení postoj spíše vyhýbavý. „To asi ne. Ale zážitek to byl," shrnuly za všechny Aneta Hodovská a Martina Dryáková z vyšších ročníků, jejichž žáci pedagogům při organizování pomáhali.

ZŠ Arménská informuje

• Do prvních tříd pro školní rok 2000/2001 bylo zapsáno 71 žáků, což znamená pro příští rok tři první třídy.

• Na naší škole proběhlo 22.2. městské kolo žáků 1. stupně v plavání. Výsledky: žáci kraul (3. roč.): 2. místo Roman Snášil, 3. místo Mirek Sýkora. Žákyně kraul (3. roč): 1. místo Míša Geisselová, 2. místo Veronika Synáková. Štafeta žáků 3. ročníku zvítězila. Žáci kraul (4. roč): 2. místo Petr Račoch, 4. místo Michal Horák. Žákyně kraul (4. roč.): 1. místo Renata Czerepesová, 4. místo Veronika Strnadová. Štafeta žáků 4. ročníku zvítězila. Žáci kraul (5. roč.): 2. místo Lukáš Chocholatý, 3. místo David Hlaváček. Žákyně kraul (5. roč.): 3. místo Míša Ševčíková, 5. místo Jitka Weisnerová. Štafeta žáků 5. ročníku zvítězila.

• Všechny třídy 1. stupně se zúčastnily výtvarné soutěže na téma: Městská policie. V městském kole zvítězil žák 1.B Jan Mareček s prací, kterou nazval Policista a zvíře. Mezi žáky 2. stupně zvítězil Jiří Pavliček z 8.C.

• Tématem další výtvarné soutěže byla „Tolerance". V hale Janáčkova divadla je výstavka prací na toto téma. Jsme moc rádi, že na jednom výkresu je podpis žáka Jakuba Jonnera z 9.B.

• Že se žákům naší školy ve výtvarných soutěžích daří, dokazuje i vítězství v soutěži „Jak jsem vyhrál milión".

• Keramický kroužek ŠD zaslal do soutěže pořádané občanským sdružením Společně - Together práce žákyň Zuzany Micové ze 6.A a Lucie Škrabánkové z 5.C. Jejich keramické figurky věrozvěstů Cyrila a Metoděje byly vybrány pro výstavu, která od 2.3. probíhá v Rytířském sále Pražského hradu.

• **Společenský večer pořádá ZŠ Arménská 21 Brno v pátek 14.4.2000 v 19.00 hodin v budově školy.**

/ZŠ Arménská/

Slavnostní otevření ZŠ Arménská

Dne 21. 6. 2003 proběhlo symbolické slavnostní otevření zrekonstruované školy a víceúčelového hřiště při ZŠ Arménská. Za přítomnosti paní starostky Toufarové a dalších hostí byla přestřižena slavnostní páska. O program se postarala místní hudebně vokální skupina Folkáč pod vedením paní učitelky Lenky Ručkové, složená s žáků místní školy, která svým pěveckým uměním okouzlila všechny přítomné. Poté shlédli hosté neméně pěknou keramickou výstavku, která svojí činnost provozuje také při základní škole pod vedením paní učitelky Jindry Richterové.

Základní údaje rekonstrukce:

V roce 1999 byla realizována I. etapa rekonstrukce sportovního areálu ZŠ Arménská 21 dle projektové dokumentace zpracované ing. arch. Jaromírem Waltrem. V rámci I. etapy byla vybudována běžecká atletická dráha s umělým povrchem - umělá tráva s křemičitým vsypem. Součástí byla i rozběhová dráha pro skok daleký. Náklady dosáhly 1 905 122 Kč a zhotovitelem byla firma COLAS CZ, a.s.

V roce 2002 bylo vybudováno v rámci II. etapy víceúčelové hřiště včetně doskočiště pro skok vysoký a kruhu pro vrh koulí. Víceúčelové hřiště slouží pro malou kopanou, volejbal, tenis a košíkovou. Projektantem byl ing. arch. Jaromír Walter a zhotovitelem firma COLAS CZ, a.s. Celkové náklady dosáhly částky 2 306 035,70 Kč.

V dubnu 2002 byl zpracován na objekt ZŠ Arménská 21 energetický audit ing. Jaromírem Kazíkem. V souladu s auditem byla v květnu 2002 zpracována projektová dokumentace na akci „Zateplení objektu ZŠ Arménská 21" ing. Miroslavem Fabiánem. Realizaci provedla firma STAVOS BRNO a.s. v termínu od srpna 2002 do května 2003. Celkové náklady na zateplení školy dosáhly částky 14 973 053 Kč.

Srdečně zveme všechny **rodiče, učitele, žáky a kamarády deváťáků** na akci pořádanou vedením ZŠ Brno, Arménská 21 a devátým ročníkem

ROZLOUČENÍ S DEVÁŤÁKY

Ples se koná v úterý **24. června 2008** od **18:00** hodin ve **školní jídelně.**

Školní parlament na Arménské

Školní parlament funguje na naší škole od roku 2005/2006. Letos zasedá každý první týden v měsíci. Schůze vede výchovná poradkyně p. uč. Hůrková.

Do školního parlamentu si žáci od čtvrté do deváté třídy zvolí dva zástupce, kteří chodí pravidelně na schůze. Na některé schůze zveme i pana ředitele nebo paní vedoucí z kuchyně a snažíme se s nimi řešit, co nás jako žáky trápí. Vždy se nám snaží vyjít vstříc, diskutují s námi, což velmi oceňujeme. Máme tak možnost beze strachu řešit naše drobné problémy sami a ne s pomocí rodičů. Cítíme se tak důležitější a dospělejší. Myslím si, že parlament je pro nás velmi důležitý, protože díky němu se nám daří stále více a více žáků zapojit do činností školy. Máme i možnost vznášet své náměty na zlepšení prostředí školy, její vybavení, pomůcky a další. Parlament má kladný vliv i na akce jako jsou například sběr starého papíru, pomerančové kůry atd.

V posledních letech se většina žáků těší na každoroční akce, jako jsou Noc s Andersenem, Noc bez drog a Soutěže talentů. Tyto akce mají velký úspěch u všech věkových kategorií žáků. V letošním školním roce jsme pořádali novou akci pro první stupeň – Halloween. Starší žáci si mohli vyzkoušet, jaké to je učit anglicky, pomáhali mladším s maskami, organizovali průvod a večerní soutěže. Pro velký úspěch se tato akce bude asi pořádat každoročně. Samozřejmě na naší škole probíhá i mnoho dalších akcí, sportovních, výtvarných, literárních soutěží atd. Jsme rádi, že akce pro ostatní už organizujeme nejen my starší, ale i třídy z 1. stupně.

Naše škola se díky parlamentu také zapojila do projektu „Adopce na dálku". Podporujeme černošského chlapce jménem Moussa Camara, aby se mohl vzdělávat a mít tak v budoucnu trošku lepší život. Učíme se tak pomáhat druhým a nebýt lhostejní k životním problémům slabších. Z výchovného hlediska má tato adopce pro nás žáky obrovský přínos.

Z mého pohledu žáka osmé třídy má parlament na naší škole nenahraditelný význam.

Tereza Kudličková, 8. B
předsedkyně školního parlamentu
na ZŠ Arménská

APRÍLOVÁ ZÁBAVA

na ZŠ Arménská

v pátek 24. 4. 2009 od 19:00 hod v jídelně školy

K tanci a poslechu hraje skupina **ŽÍZEŇ** a nebude chybět **slosování o zajímavé ceny**

Občerstvení: teplá večeře, chlebíčky, tyčinky, chipsy, točené pivo, víno, ...

Vstupné 20,- Kč + místenka 50,- Kč (lístek bez místenky je neplatný)

Předprodej lístků a místenek **6. 4. – 16. 4. 2009 od 14:30 do 17:00 hod** v kanceláři školy

Děkujeme za milé dopisy

Gratuluji škole ke krásnému výročí!

Na základní školu na Arménské jsem nastoupila v roce 1992 jako vychovatelka a zůstala jsem 20 let.

Ráda vzpomínám na úžasné školy v přírodě na Tesáku, v Prudké... na letní pobyty u moře v Itálii, na výlety do obory a naučné procházky městem. Hlavně vzpomínám na úžasné posluchače a kamarády žáky, které teď potkávám při návštěvách Bohunic jako rodiče s jejich dětmi.

Nerada jsem opouštěla super kolektiv učitelů, ale šla jsem za láskou a zároveň se vydala na další cestu školstvím.

Škole bych přála žáky, kteří si vzdělání váží a budou vzpomínat na pohodové učitele.

Jindra Jelínková, bývalá vychovatelka na ZŠ Arménská

Vážení kolegové, známí i neznámí, kteří letos slavíte 45. narozeniny „naší“ školy! Blahopřeji vám k tomuto výročí a přeji vám všem, kdo ve škole pobýváte a zvelebujete ji, aby vám v ní bylo stejně tak dobře jako nám, kteří jsme ji již opustili, ale stále na ni rádi vzpomínáme. Já osobně jsem v ní strávila polovinu jejího současného věku a vděčím jí i za mnohá dosud trvající přátelství.

Tak VŠECHNO NEJLEPŠÍ!

Ludmila Pavelková, bývalá učitelka na ZŠ Arménská

Když se řekne Armenda?

Vzpomenu si na tu školu s bazénem utopenou mezi paneláky. Vzpomenu si ale také na nekonečný výčet akcí pořádaných každoročně pro žáky, na skvělý tým kolegům, kteří „šli“ do všeho po hlavě a bez váhání podpořili i tu sebevětší bláznivinu. Schválně – kdy se vám naskytne příležitost vidět svého třídního v pyžamu nebo snad v plavkách (včetně plaveckého kruhu a rukávků) na startovním bloku?

Jsem rád, že jsem toho všeho mohl být součástí, dodneška z vás čerpám 😊 a do dalších let přeji žákům podobně laděné kantory a kantorům žáky, kteří to dokážou ocenit…

Jan Gettin, bývalý učitel na ZŠ Arménská,
zakladatel školního časopisu Armix

Psal se rok 2004 a já vyrazil na domluvenou pedagogickou praxi na ZŠ Vedlejší. Při cestě na praxi jsem špatně vystoupil ze šaliny a narazil na ZŠ Arménská, v domnění, že se jedná o školu Vedlejší. Asi osud.

Na Arménské jsem zvládl praxi, zastoupil na čtrnáct dnů nemocnou paní učitelku a za rok přišla nabídka místa učitele na plný úvazek. Říkal jsem si, že vydržím do konce studií, maximálně rok dva navíc. Vyklubalo se z toho 14 let práce v super kolektivu, se kterým bylo plno srandy (doufám, že stále je) a který stojí při vás, i když se vám moc nedaří. Rád vzpomínám na ZŠ Arménskou a nikdy nezapomenu. Škole přeji minimálně tolik super učitelů, jako má dnes.

Posílám pozdrav ze základky mezi vinicemi.

František Juráš, bývalý učitel na ZŠ Arménská

Můj vstup na Arménskou

Mgr. Alena Procházková (za svobodna Vrbková)

Psal se rok 1985. Byla jsem čerstvou absolventkou UJEP Brno, kde jsem vystudovala obor ruský jazyk – hudební výchova. Mým snem bylo učit menší děti, tedy na 1. stupni, ale zpočátku to nešlo. V srpnu daného roku jsem nastoupila na tuto školu, kde působím dodnes. Ano, spočítejte si to dobře, píše se rok 2021 a já učím stále na jedné škole. Je to již 36 let. A jak ten čas letí.

Když jsem se poprvé objevila ve škole, ihned ve dveřích mě paní ředitelka Mgr. Miroslava Hübnerová, která mě kdysi učila, přivítala se slovy: „Já už musím být hodně stará, když do školy nastupuje moje žačka!“ Mezi dalšími pedagogy, které jsem zde potkala, byl i pan Leo Hable a Emil Šelle, kteří mě na základní škole také učili.

No a začal školní rok. Byla jsem plná elánu jako začínající učitelka. Nový kolektiv mě mezi sebe přijal velmi srdečně. Stránka by byla plná jmen, jimž vděčím za to, čemu mě naučili a jak mě vedli. Učila jsem více hodin hudební výchovy. Měla jsem pocit, že do toho musím dát vše. Ve všech hodinách jsem s žáky zpívala, hrála na klavír. A ejhle, byl říjen, a už jsem ztratila hlas. Uvědomila jsem si, že učit celý život jen hudební výchovu a ruský jazyk, to nechci. Stále ve mně byla malá jiskřička naděje, že se snad k těm malým dětem dostanu.

Po návratu z mateřské byl ředitelem školy pan Mgr. Karel Zálešák. Protože potřebovali posilu na 1. stupeň, rozhodla jsem se, že to zkusím. Dostudovala jsem si potřebné vzdělání a jsem za to velmi ráda, že na tomto stupni působím dodnes. Nelituji toho.

Při vzpomínce na hudební výchovu na 2. stupni se mi vybavují jména žáků, kteří později nastoupili na naši školu jako pedagogové. Byli to Mgr. Lenka Přikrylová (Ručková), Mgr. Jaromír Krejčí, Mgr. Šárka Ročková. Dokonce nedávno mi náš pan školník Bc. Tomáš Staněk, taky můj žák, ukázal fotku, kde jsem jako učitelka.

O tom, jak ten čas letí, se přesvědčuji i v době zápisu do 1. tříd, kdy své potomky přivádějí do školy moji bývalí žáci, pro které jsem byla tenkrát i třídní učitelkou.

Během let se na škole vystřídali i další ředitelé – Mgr. Ivana Budínská, Mgr. Vladan Urbánek. Každý z nich měl své osobní kouzlo a snažil se školu posunout směrem dopředu. Velkým vzorem pro mě byla v té době i paní Mgr. Jaroslava Korcová.

Samozřejmě nemohu při výčtu jmen opomenout i současného pana ředitele Mgr. Petra Holánka. Za jeho dosavadního působení škola mění „svůj kabát“, všude je hodně světla, máme nové šatny. Už nejsme tou „retro“ školou, za kterou jsme byli označeni v době Veletrhu základních škol.

V neposlední řadě bych ráda vzpomněla i ty pedagogy, kteří již nejsou mezi námi. Patří k nim Mgr. Jitka Zapletalová, Mgr. Stanislava Lošťáková, Mgr. Karel Zálešák, Mgr. Milada Turková, Mgr. Sylva Cíglerová, Mgr. Eva Přikrylová a Mgr. Marie Smejkalová.

Letos slaví naše škola 45 let od jejího vzniku. Za tu dobu si prošla mnoha změnami, určitě k lepšímu. Ráda bych se dožila toho, že společně oslavíme i tu 50. Nebudu předbíhat…

Arménská byla, je a bude vždy mou srdcovkou.

Moje první třída. Žáci mi tehdy přišli pogratulovat i na radnici…
Dnes je potkávám jako rodiče našich současných školáků. A léta letí.

Počítání s Arménskou

Mgr. Roman Juránek

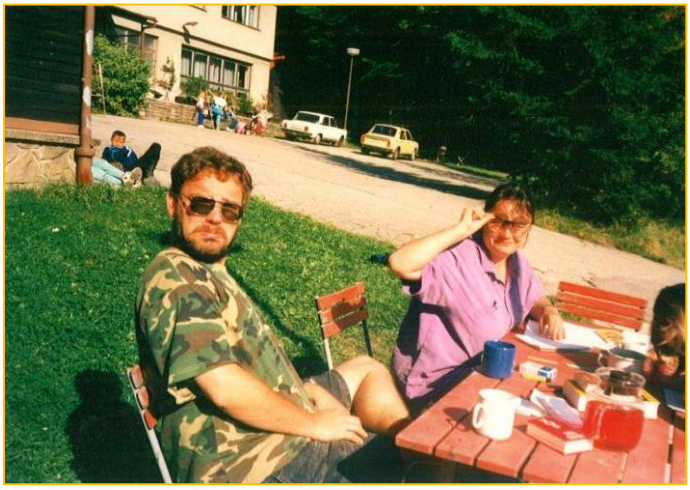

Jak probíhal můj přijímací pohovor u pana ředitele, když jsem po vojně jako nováček nastupoval na Arménskou, to už si přesně nevybavuji. Na co však dodnes nemohu zapomenout, byla mimořádně vstřícná a přátelská atmosféra, která mě na této škole obklopila hned od prvních dnů. Počínaje panem ředitelem Karlem Zálešákem a paní zástupkyní na prvním stupni Jarkou Korcovou, přes všechny nové kolegyně a kolegy a provozní zaměstnance až po tehdejšího pana školníka Haráka. Nebyl žádný problém poprosit kohokoliv z těchto lidí o radu nebo o pomoc a já si pak kolikrát říkal, že si takový kolektiv snad ani nezasloužím. Dostal jsem hned prvním rokem třídnictví ve třídě II. B, jejíž žáčci mě první den školy přivítali s rozzářenýma očima. Začal jsem konečně učit, tedy lépe řečeno učit se učit a taky trochu vychovávat. K tomu jsem si postupně osvojoval dobře míněné rady a moudra svých letitějších kolegů, například o tom, že co neodučíš do Vánoc, jako bys už neodučil, že není důležité, kolik toho naučíš, ale jak to naučíš a spoustu dalších velkých i drobných myšlenek a poznatků. Člověk pak velmi brzy zjistil, že ne všechna teorie, kterou načerpal ve škole, se dá uplatnit v praxi a že nejeden z jeho vyučujících na vysoké musel vidět děti zřejmě jenom na papíře.

A tak jsem sbíral své první zkušenosti a postřehy. Přibývaly nové školní roky, další nové třídy a nové děti. Všední dny střídaly prázdniny, výuku školy v přírodě a fůra dalších akcí k tomu, ať už to byly Noci s Andersenem a Noci bez drog, poznávací výlety do Vídně a do Prahy, divadelní představení, školní plesy a zájezdy. Poznával jsem při tom postupně i nové lidi a mnoho mých spolupracovníků ze školy se stalo kamarády na celý život.

Začínal jsem tu v roce, kdy škola slavila své patnácté narozeniny. S narůstajícími léty pak žáci i učitelé postupně přicházeli i odcházeli, střídalo se i vedení školy, správní zaměstnanci. Řada mých bývalých žáků je již také rodiči a řada mých starších kolegů si užívá důchodu. Utíkalo to všechno jako voda a já si najednou uvědomil, že už dávno nejsem tím čerstvě vystudovaným nováčkem, který si stále nemůže přivyknout tykat starším kolegům, když už mu to přece dávno nabídli.

Letos oslavíme s Arménskou již pětačtyřicet let a já bych si moc přál, aby i pro další generace školáků a nově nastupujících pedagogů byla naše škola tím, čím byla po mém příchodu pro mě – přátelskou a vstřícnou, místem, kde najdeš pochopení, podporu a pomoc vždy, když je to třeba.

25 let sportovních plaveckých tříd při ZŠ Arménská

Mgr. Josef Horký

Letos naše škola slaví 45 let od svého vzniku. Ale najde se i další důvod k oslavám. Sportovní plavecké třídy slaví 25 let fungování na ZŠ Arménská, a to už je slušný důvod k ohlédnutí se.

Sportovní třídy se starají o závodní plavce od páté po devátou třídu. V uplynulých pětadvaceti letech prošlo sportovními třídami více jak 500 plavců, z nichž ti nejlepší reprezentovali a někteří stále reprezentují naši školu, plaveckou Kometu a Českou republiku na mezinárodní úrovni. Mezi nejúspěšnější absolventy se řadí Klára Václavíková, Ondřej Kelbl, Matěj Vobořil, Jakub Kočař, Jakub Tobiáš, Monika Štěpánová, Kryštof Krejčí, Lukáš Hanák a nejnověji také Clementina Fraňková a Martin Moliš. Skoro všichni z těchto jmenovaných to dotáhli do juniorské či seniorské reprezentace ČR.

Popřejme tedy naší škole a plaveckému oddílu Kometa, aby jejich spolupráce vydržela nejméně dalších 25 let a podařilo se společně posunout dále mnoho úspěšných plavců.

45 let ZŠ Arménská

Mgr. Vlasta Čapková

Je hrozně těžké stručně popsat život na škole, kde jsem prožila celý svůj profesní život. Tahle škola mně hodně přirostla k srdci. V určitém období, bylo to hned v prvních letech na této škole, kdy jsem neučila své vystudované předměty (TV a Z), jsem chtěla odejít jinam, kde bych mohla učit to, na co jsem se těšila. Nakonec se mi podařilo dostat ke svému oblíbenému tělocviku a později došlo i na učení zeměpisu.

Na škole jsem se během těch dlouhých let setkala s různými kolegy, různým vedením školy, střídali se jak ředitelky, tak i ředitelé školy. Je až s podivem, že jsem se všemi vycházela celkem dobře. Moc ráda vzpomínám na bezvadnou partu tělocvikářů a i bezvadnou partu kamarádů i na prvním stupni, ale i na druhém. Nevím, jestli jsem byla já pozitivně naladěná, nebo prostředí, které bylo kolem mě příznivé. Byly momenty, kdy nebylo všechno ideální, ale vždy to trvalo jenom chvíli. Jsem duchem tělocvikář, tak i děti v různých ročnících jsem vedla ke sportování. Byla jsem ráda, když se jim dařilo a vybraly si nějaký sport pro život.

Naše škola má ve svém areálu bazén, velkou tělocvičnu, ale i solidní podmínky na venkovním hřišti (běžecká dráha, hrací plocha s umělým povrchem), je zde radost sportovat. Mnoho našich absolventů reprezentovalo školu v plavání, na začátku v házené, v lehké atletice, v basketbale, ve fotbale, v posledních letech k těmto sportům přibyly florbal, korfbal. Celá škola soutěží i v celorepublikové soutěži OVOV. Škola má asi dobré jméno, když naši bývalí žáci k nám přivádějí svoje děti, a dnes i dokonce svoje vnoučata. Prostředí školy se v posledních letech vylepšuje; chodby, učebny, kabinety, ale i z mého pohledu se mi líbí opravený bazén. Prožila jsem zde hodně zážitků s dětmi na výletech, na školách v přírodě, nebo na lyžařských kurzech, s dospělými na různých oslavách nebo zájezdech pořádaných školou. Je toho hodně, o čem by se dalo psát.

Já téhle škole přeji i nadále hodně výborných učitelů, bezvadných žáků a vůbec všech pracovníků, kteří se podílejí na dobrém jménu školy. Nejlépe dalších 45 let.

Brány naší školy – příspěvek pamětnice

Mgr. Kateřina Ševčíková

Letos tomu bude již 45 let, co ZŠ Arménská poprvé otevřela své brány hochům a dívkám z nově vybudovaného bohunického sídliště. Zdá se to být k nevíře, ale do novotou zářících školních škamen tehdy mezi jinými usedla i moje drahá maminka se svým bratrem. Později jsem za tyto brány vplula i já a oba moji mladší sourozenci taktéž. Říká se, že dvakrát do stejné řeky nevstoupíš. Snad osud tomu chtěl či dle slov tehdejšího oblíbeného pana třídního a nynějšího zástupce R. J. „se pachatel vrátil na místo činu“, výběr už nechám na každém z vás, nicméně, po létech jsem se opět ocitla za branami Arménské a ráda bych se s vámi, dychtivými čtenáři Armixxxu, podělila o pár vzpomínek.

Žáci naší školy slaví velké úspěchy na poli sportu, zejména pak v plavání. Již mnoho vody uplynulo od doby, kdy jsem se učila svá první tempa v ještě původním bazénu pod vedením jedné svérázné tělocvikářky, jejíž jméno jsem raději z blíže neurčených důvodů zapomněla. Inu, můj vztah ke sportu je od jisté doby tedy převážně vlažný, němčina má pro takový typ lidí krásný výraz „der Bewegungsmuffel“. Tudíž se nelze divit nelibosti mých pozdějších nejmenovaných tělocvikářek O. Š. a V. Č., když jsem s železnou pravidelností okupovala poslední příčky většiny sportovních disciplín. S jedním úspěchem se vám ale, milí čtenáři, musím pochlubit. Jednou, asi na stopadesátý pokus, se mi podařilo neshodit laťku při skoku vysokém. Na to jsem pyšná dodnes. Ale vraťme se zpět k plavání. Nyní máme ve škole k dispozici bazén novotou skvoucí a já věřím, že jakmile to situace dovolí, budou pro vás hodiny tělocviku opět radostí.

A které předměty tedy patřily mezi mé oblíbené? Především cizí jazyky, které mi později umožnily dorozumět se ve světě, a také přírodopis, ze kterého mi v paměti utkvěl exponát rozpitvaného křečka naloženého ve formaldehydu. Bohužel jsem zatím neměla možnost zjistit, zda byl tento hlodavec, mimochodem vybledlý již za mých školních let, nahrazen novějším kusem, ale mnozí z vás jistě odpověď znají.

Lidská paměť je vůbec zajímavá věc. Některé zážitky časem upadnou v úplné zapomnění, jiné se prolnou či splynou, a některé se naopak uchovají věčně. Mezi ty věčné pro mne rozhodně budou patřit pobyty na školách v přírodě. Ať už se jednalo o stanování, různé bojovky a stezky odvahy v Prudké, po kterých mnozí z nás žáčků strachy oka nezamhouřili, na Tesáku či v Bečvicích, pokaždé byl pro nás připraven pestrý program, díky němuž jsme se všichni vraceli zpět do lavic bohatší o nové dovednosti a natěšení na příští dobrodružství. S odstupem času si však troufám tvrdit, že tím největším dobrodružstvím je pak pro nás sám život až opustíme brány základní školy. Právě ty brány, za kterými nás na něj s těmi nejlepšími úmysly připravují… a které se před 45 lety poprvé otevřely také na Arménské. Ráda bych tedy naší škole do dalších let popřála, ať jsou její brány i nadále otevřené kreativním nápadům učitelů, vstřícným rodičům a především všem úžasným dětem, toužícím po poznání.

Na první fotce mám červené šatičky, tady červenobílé pruhované tričko. Poznáváte mě?

Trocha historie nikoho nezabije.

Mgr. Irena Lidmilová

ZE ŽIVOTA

Před církevní školou

Dvaačtyřicetiletá IRENA LIDMILOVÁ z Brna učila téměř dvě desítky let na 1. stupni základní školy. Pak se zčistajasna vydala do Angoly. Co ji k tomu vedlo?

Učitelka Irena Lidmilová si z Afriky dovezla kromě silných zážitků i škeble

Ve špinavých třídách bývá až 100 dětí

Všude jsou hromady odpadků. Na střechách i na tržištích

Otec jejích žáček ji pozval do Angoly

V takových podmínkách žijí sirotci

Učila v Angole

Mezi její žačky v moravské metropoli patřily tři dívky tmavé pleti. Jejich táta byl Angolan, studoval u nás vysokou školu a vzal si Češku Silvii. „Děvčata chodila do oddílu házené, který jsem založila. Když se jejich otec rozhodl, že se vrátí domů, nabídl mi možnost odletět s nimi. Jeho rodina byla dobře situovaná," vypráví Irena Lidmilová.

Chaos, odpadky a komáři

S manželem Jiřím se dohodli, že odletí na pár měsíců a pak se uvidí, co bude dál. „Měli jsme dvě děti školou povinné, ale manžel se o ně dokáže perfektně postarat," připomíná. Už přílet do Luandy byl dramatický. „V Londýně se k nám měl připojit Silvin manžel, ale nestihl letadlo. A tak jsme ve čtyři ráno seděly s kufry na letišti a nevěděly, kam jet. Nakonec nás jeden jeho známý našel a odvezl. A první dojmy z Luandy? Chaotický silniční provoz, fůry odpadků, vedro a komáři."

100 žáků ve třídě

Irena Lidmilová odletěla do hlavního města Kuito v provincii Bie, která byla nejvíce postižena občanskou válkou. „Než jsem se dostala do škol, viděla jsem rozstřílené a poničené budovy. V nich bydleli lidé a v těch nejhorších ruinách si hrály děti. Žádná kanalizace, žádná voda z vodovodu, elektřina jen na pár hodin. Brzy zjistila, že státní školství je na nízké úrovni. „Chybí kvalitní pedagogové, učí tam například lidé se sedmi třídami základní školy. Ve válce a těsně po ní vyučoval i člověk, který dokončil třetí ročník. Nejvíc je šokovalo, jak vypadaly třídy. Nevymalované, nemytá okna, odpadky na zemi, žádné pomůcky, nejen nástěnky," popisuje první dojmy. „Navíc mělo 70 až 100 žáků."

Úkryt pod jevištěm

Zajímavé je, že žákům špinavé prostředí nevadí. „Neskáčou sice nad neutěšeným stavem radostí, ale na druhou stranu nehnou ani prstem, aby si to zkulturnili. Učitelé totiž špatný stav svalují na nedostatek peněz," vysvětluje paní Irena, která navštívila i klášterní školu. „Její ředitelka prožila válku pod jevištěm školního divadla, kam se ukryla se svými svěřenci. Ke škole patří také sirotčinec, kde jsou děti, jejichž rodiče nepřežili. Podmínky, v jakých vyrůstají a učí se, jsou otřesné – zatlučená okna, patrové postele."

Najdete pomoc?

Bohatá [illegible] Angole mají několikanásobně vyšší [illegible] speciálně nejslabší. „Viděla jsem [illegible] pálených cihel, z igelitů a vlnitého [illegible] jsem blíže poznat jejich život [illegible] tu to z bezpečnostních důvodů [illegible] upozorňuje Irena Lidmilová, která bydlela v poměrném přepychu. O to více si uvědomovala, jak tahle země potřebuje pomoc. Ještě z Afriky organizovala besedy na škole, kde před odjezdem učila, které poslouží jako motivace pro sbírku na děti ze sirotčince. Dona navázala spolupráci s humanitárními organizacemi, které se snaží zajistit pomoc Angole. „Hledám výhodné oblasti spolupráce a chci zprostředkovat vzájemné kontakty," shrnula učitelka, která si všechny aktivity hradí ze svého.

MARTIN JEŽEK
Foto: autor a archiv I. LIDMILOVÉ

18 rilng

Na naší základní škole Arménská učím od roku 2005. Svoji učitelskou praxi jsem získala na základní škole Svážná v Brně. Obě tyto školy se podílely na humanitárních aktivitách, které vznikly jako důsledek mého pedagogického působení v africké zemi Angola.

Jaké pěšinky mne dovedly až do Angoly? Proč jsem se rozhodla opustit na nějaký čas zaměstnání, manžela a své čtyři děti? Těch důvodů bylo několik. Ve čtrnácti letech se mi do ruky dostala kniha od Willy Petrickiho o životě a díle vynikajícího muže Alberta Schweitzera „Světlo v pralese". Přečetla jsem ji jedním dechem a od té doby ještě mnohokrát. Někde hluboko v podvědomí se mi uložila touha přiblížit se jeho životní filozofii a podobat se mu. Život mi nabídl možnost odjet do Afriky a pomoci tam lidem, kteří moji pomoc možná potřebují. Druhým důvodem k odjezdu byla má přesycenost civilizací a zjištění, že mě opouští pedagogický optimismus. Rok od roku jsem stále silněji vnímala skutečnost, že učitelská profese je v naší společnosti stále více degradována. Doufala jsem, že v Africe se snad mé učitelské povolání setká s větší úctou a že touha Angolanů po vzdělání naplní opět mou duši uspokojením z pedagogické práce. V tomto ohledu jsem se nemýlila.

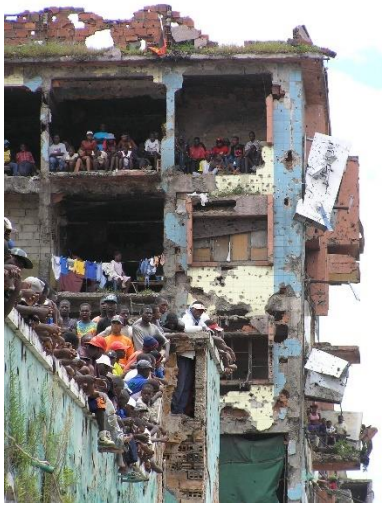

Již první hodiny v Luandě mě však přesvědčily o tom, že si zde od civilizace neodpočinu. Hlavní metropole Angoly na mne dýchla jako pravé a nefalšované, velice rušné, neuvěřitelně přelidněné velkoměsto s tunami odpadků, mající pouze krůček k dopravnímu kolapsu.

Začala jsem učit své tři soukromé žačky, seznamovat se s novým prostředím, lidmi a jejich životem. Můj diář se plnit termíny schůzek. Významné bylo setkání s panem Robertem Kopeckým pracovníkem Českého velvyslanectví v Angole, návštěva prezidentského paláce, kde jsem se seznámila s prezidentskou rodinou, několik pracovních schůzek na angolském ministerstvu školství, jako host jsem vystoupila na konferenci Asociace angolské házené a v neposlední řadě jsem navštívila provincii Bie, kde mne čekal zajímavý program.

V provincii Bie jsem bydlela čtyři dny u krajanů, kteří se podíleli na projektu budování střední zemědělské školy ve městě Kuito.

Zde jsem prožila nezapomenutelné chvíle a získala nejsilnější dojmy z celého pobytu v Angole. Překvapilo mne, že ačkoli město Kuito na každém kroku dýchalo pozůstatky války a rozstřílené domy byly často jediným možným příbytkem pro obyvatele města, většina škol již známky po válce nenesla.

V pestrém programu, po jedné z besed mě angolští učitelé postupně provázeli školami v Kuito a seznámili mne s podmínkami své pedagogické praxe. Do školy zde děti chodí v uniformách. Nejčastěji je tvoří bílé pláště. Co se týká vybavení a zařízení jednotlivých škol a tříd, úroveň byla různá. Společným jmenovatelem však byl nepořádek, nedostatek pomůcek, třídy přeplněné žáky, žádné estetické prvky a rezignace na stávající stav. Postoj učitelů i žáků vystihuje odpověď jednoho z žáků deváté třídy, kterého jsem se zeptala, proč se nesnaží trochu si zvelebit prostředí ve třídách. „Škola není naše, je státní. Stát nám na provoz a údržbu nedává takřka žádné prostředky, tak když se o školu nezajímá stát, ani nás nezajímá, jestli v ní je špína či pořádek.“

Poslední školou, kterou jsem v Kuitu navštívila, byla dříve zřejmě krásná a moderní církevní střední zdravotní škola, která v době mé návštěvy byla v ruinách. Školou mě provedla její ředitelka, řádová sestra Marie Luisa Pedru. Její vyprávění o tom, jak prožila celou válku pod jevištěm školního divadla, jak během války sbírala válečné sirotky a jak se dnes o ně s dalšími sestrami stará, mě naprosto vyvedlo z rovnováhy a vzalo mi klid. O této škole se už nedalo říci, že na ní válka nezanechala stopy. Učebny rozstřílené, často bez střech i některých zdí, ve třídách žádný nábytek, tabule byla velkým přepychem. Místnosti, ve kterých byl umístěn sirotčinec, na tom nebyly o mnoho lépe. Okna zatlučena prkny nebo zazděna, v omítce stovky jizev po kulkách. Okamžitě jsem si řekla, že tady musím nějak viditelně pomoci. Později jsem se o to také s pomocí kolegů a žáků ZŠ Svážná a ZŠ Arménská v Brně snažila a do Kuito v lednu 2005 odešla humanitární pomoc.

Před vyhlášením sbírek pro pomoc v Kuitu se na již jmenovaných školách uskutečnily tři besedy o Angole a jedna beseda na Pedagogické fakultě MU v Brně. Besedy sloužily jako motivace pro následně uspořádané humanitární sbírky pro děti ze sirotčince v Kuitu. Proběhlo i několik výstav s fotografiemi života v Angole. Věci získané ze sbírek se odvezly na určené místo v Angole kontejnerem vypravovaným zemědělskou pražskou fakultou, která byla v té době garantem českého projektu v Bie. O besedách tehdy žáci z Arménské napsali:

Velvyslanectví České republiky v Luandě dne 7. června 2005 napsalo: Předání humanitární pomoci v provincii Bié: Předání humanitární pomoci církevní základní škole se sirotčincem ve středoangolské provincii Bié v podobě hraček, sportovních, školních, výtvarných a domácích potřeb a oblečení při příležitosti Mezinárodního dne dětí bylo, soudě podle reakce dětí i učitelek, velmi působivé a z hlediska načasování i cílové skupiny velmi efektivní. 1. června 2005 v hlavním městě Kuito předal pan Robert Kopecký chargé d’affaires pro Angolu českou humanitární pomoc Církevní Škole Panny Marie, kterou vedou sestry řádu svatého Josefa z Cluny. Škola má přibližně 1400 žáků, z nichž je kolem 30 sirotků, kteří v areálu i žijí.

Druhá sbírka s výtvarnými potřebami také v pořádku dorazila k dětem v provincii Bié.

V roce 2006 přicestoval na pracovní návštěvu do ČR guvernér provincie Bie pan José Amaro Tati s delegací a při této příležitosti se uskutečnilo v kinosále ZŠ Svážná v Brně setkání angolských politiků s žáky zainteresovaných škol. Na besedě samozřejmě byli přítomni také zástupci z každé třídy z Armendy. Angolská delegace po besedě navštívila samozřejmě také naši školu Arménskou, prohlédla si ji, politikové diskutovali s učiteli, žáky i představiteli bohunické radnice. Vše natáčela i Česká televize Brno.

Spolupráci s Afrikou odvál čas, nyní ve škole pracujeme na dalších mezinárodních projektech, například se slovinskými školami.

Mé osobní aktivity již nejsou tak bohaté, ale stále se snažím pracovat pro lidi a chránit přírodu na naší Zemi.

Arménská mně přirostla k srdci

Mgr. Jolana Hůrková

Moc ráda vzpomínám na těch 31 let, které jsem prožila na Arménské. Je to dlouhý řetěz vzpomínek, radostných, veselých, humorných, ale i některých smutných. Všechny jsou krásné a tvoří můj učitelský život.

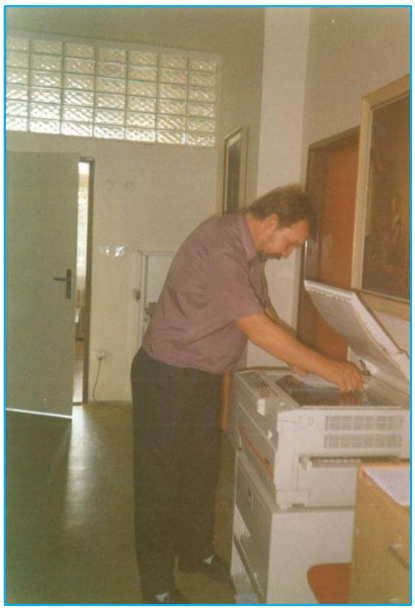

Ředitelé

Na ZŠ Arménská jsem nastoupila jako mladá učitelka hudební výchovy na 2. stupni, a to v roce 1990.

Na školu mě přijímal pan ředitel Karel Zálešák. Vzpomínám, jak jsem měla z pana ředitele respekt a tak trochu i strach. Ale po pár měsících jsem zjistila, že je to člověk na svém místě.

Dokázal řešit všechny situace s hlubokým lidským přístupem a rozvahou. Měl přirozenou autoritu jak u žáků, tak i učitelů a vytříbený smysl pro humor.

Dodnes si pana ředitele Zálešáka velmi vážím a děkuji mu, že mě na tuto školu přijal. Bohužel mu to nemůžu říct osobně, protože již není mezi námi.

Za mého působení na Arménské se na škole vystřídali ještě paní ředitelka Ivana Budínská, pan ředitel Vladan Urbánek a současný pan ředitel Petr Holánek. Každý ředitel má určitě vliv na dobrou atmosféru ve škole a podle mého se každý z nich snažil dělat pro školu maximum, aby zde byli spokojení učitelé, žáci i rodiče.

Za vedení pana ředitele Holánka škola jen vzkvétá. Stává se přitažlivější, je obnovována, vybavena novým nábytkem, pomůckami a technikou ke spokojenosti žáků i učitelů. Pan ředitel má velký zájem, nápaditost a energii, tak doufejme, že mu tento elán vydrží co nejdéle.

Učitelé

Kromě profesionálního přístupu pana ředitele mě čekalo i vstřícné přijetí kolegů. Ve škole byl jak na 1. i na 2. stupni velmi dobrý učitelský sbor. Měla jsem štěstí, že jsem přišla do kolektivu složeného z tak prima lidí, kteří mně předávali jejich bohaté zkušenosti a byli pro mě velkou inspirací. Vždy mně ochotně pomohli, poradili a ukázali cestu, jak se stát dobrou učitelkou.

Zažila jsem s kolegy spoustu krásných chvil nejen ve škole, ale i na společných akcích mimo školu. Nejraději vzpomínám na víkendové zájezdy na Vysočinu, kde jsme se všichni blíže poznali a vytvořily se mezi námi upřímné a přátelské vztahy.

Od začátku působení na Arménské jsem nacházela mezi kolegy nové přátele. S některými z nich udržuji vřelá přátelství dodnes.

Školníci

Za ta léta jsem zde potkala spoustu úžasných lidí, nejen učitele, ale i paní kuchařky, uklízečky a hlavně výborné školníky. Vzpomínám na prvního pana školníka Gertu Haráka, který měl rád folk a country a často mně půjčoval různé nahrávky na kazetách. Díky jemu jsem si tenkrát našla vztah k tomuto žánru hudby. Ale nejvíce vzpomínám na pana školníka Milana Šudáka, se kterým jsem prožila na Arménské nejvíce let a moc mně na škole chybí. Chybí mně jeho humor, smích, křik, ale i laskavost a ochota poradit a pomoci. Když odcházel do důchodu, vyhrkly mně i slzičky a měla jsem pocit, že je na škole nějak prázdno. Ale díky dlouholetému přátelství se s Milanem setkáváme i po jeho odchodu ze školy a vždy se na tato setkání moc těším.

Já

Po půl roce učení na 2. stupni jsem přešla na 1. stupeň, kde jsem učila 11 let. Na tyto roky hrozně ráda vzpomínám, protože jsem byla mladá, plná optimismu a tak nějak šlo všechno snáz. Spoustu věcí bral člověk s nadhledem a humorem, který k naší práci potřebujeme.

Ve školním roce 2005/2006 jsem přešla na 2. stupeň a začala se více zapojovat do dění na škole. V tomto roce jsem založila **Žákovský parlament**, který jsem vedla 12 let a který na škole funguje do teď. Z parlamentu vzešlo spoustu dobrých nápadů nejen na zlepšení prostředí ve škole, ale i na různé akce a aktivity, z nichž některé se pak staly školní tradicí. Určitě k nim patří **Ples deváťáků**, který byl navržen na parlamentu v roce 2007 a v červnu 2008 se pak konal 1. ples deváťáků. Tato akce se stala velmi oblíbenou hlavně mezi žáky 9. tříd a těší se na ni každý rok nejen deváťáci a žáci nižších ročníků, ale i rodiče a bývalí žáci naší školy.

Noc bez drog se koná na škole od roku 2007. Tuto akci pořádá škola pro žáky 2. stupně jako prevenci sociálně patologických jevů a navrhli ji také žáci na parlamentu. Podle reakce žáků patří Noc bez drog spojená se spaním ve škole mezi nejoblíbenější akce na 2. stupni.

Další aktivity parlamentu byly např. Adopce dětí z Quinei, nejdříve chlapce Moussy Camary a o rok později i holčičky Hadji. Žáci z parlamentu se také podíleli na organizaci sbírek pro nadaci Krtek, Fond Sidus a Hiporehabilitaci.

V roce 2007 byly navrženy na parlamentu Žolíci, které používají žáci na 2. stupni při ústním zkoušení. Žolíci od té doby prošly grafickými úpravami, ale žáci je používají stále.

Nesmím zapomenout na pořádání spousty různých sportovních soutěží a turnajů, které navrhli žáci na parlamentu – florbal, vybíjená, přehazovaná, futsal, fotbal nebo ringo.

Další mou oblíbenou činností a zálibou, které jsem se na škole věnovala, bylo organizování různých **talentových soutěží**. Vzpomínám na první školní Arménská hledá Superstar, kde vystupovala Monika Bagárová, tehdy žákyně 4. třídy, nebo Petr Ševčík, tenkrát žák 7. třídy. Oba se později přihlásili do Super Star, která běžela v televizi, a já jsem vždy nervózně čekala na jejich vystoupení, posílala hlasy a hrdě jsem všem říkala: „To jsou žáci z Arménské!“ Soutěže Super Star na naší škole pak vystřídaly další soutěže jako The Bestíci of ZŠ Arménská, Hollywood Star, Karaoke show, Arménská má hlas, Arménská má talent, Talent show atd.

Ráda vzpomínám **na školní akademie**, na kterých jsem se podílela na jejich přípravě a organizaci. Znamenalo to pro mě i pro učitele velké vypětí, ale vždy se to vyplatilo. Akademie měly vždy u rodičů velký úspěch.

Samozřejmě nesmím zapomenout na **školy v přírodě a adapťáky**. Ani nevím, na kolika školách v přírodě jsem byla, ale za ta léta jich bylo opravdu hodně. Nejkrásnější vzpomínky mám na školy v přírodě na Tesáku, kam jsem jezdila s žáky, když jsem učila na 1. stupni. Byl tam super pan vedoucí, krásná příroda a hlavně vždy výborný kolektiv učitelů a vychovatelek, se kterými jsme se vždy na všem domluvili a přivezli jsme si spoustu zážitků. Když jsem přestoupila na 2. stupeň a dostala jsem novou třídu, jela jsem s nimi vždy v září na adapťák. Byly to vždy skvělé akce ať už v Koryčanech, v Ochozi, v Jedovnicích nebo nedaleko brněnské přehrady.

Na všechny tyto akce jezdím hrozně ráda, protože teprve tam učitel pozná, jaké má ve třídě žáky, jací jsou mimo školní lavice, jak se mezi sebou vzájemně chovají. Učitel má zde více prostoru na budování dobrých vztahů nejen mezi žáky, ale i mezi žáky a učitelem. Tyto akce jsou pro mě důležité i proto, že z nich čerpám energii pro náročnou učitelskou práci na dalších několik měsíců.

Adapťáky, ale i školy v přírodě vřele doporučuji všem učitelům. Nejen, že více poznáte své žáky, ale hlavně obohatí váš učitelský život a budete mít spoustu krásných zážitků a vzpomínek, stejně jako já.

Třídy a Ámos

Rukama mně prošla celá řada žáků hodných, chytrých, nadaných, ale i líných, drzých a zlobivých. Měla jsem je všechny ráda, ráda jsem je učila a na všechny své bývalé žáky ráda a často vzpomínám. Samozřejmě nejraději vzpomínám na žáky, kde jsem byla třídní učitelka. Měla jsem vždy štěstí na skvělé třídy. Každá měla něco do sebe, každá byla trochu jiná, něčím jiným zajímavá a každá mně nějakým způsobem zůstala v srdíčku. Nejvíce ale vzpomínám na třídu 9.A, kde jsem byla třídní učitelkou od roku 2014 do roku 2018, Poprvé za ta léta ve školství jsem dostala třídu, která byla složená ze dvou různých tříd. Byla to jiná třída, než co jsem kdy zažila. Z mé strany byla velká snaha dát třídu nějak dohromady, aby se děti začaly mít rády, navázaly dobré vztahy a naučily se spolu komunikovat. To vše bylo velmi náročné, ale povedlo se. Nakonec to byla skvělá třída a to se potvrdilo i tím, že mě žáci této třídy nominovali do soutěže Zlatý Ámos.

Vzpomínám, jako by to bylo dnes. Byla jsem v jídelně, kdy za mnou přišli moje dvě žákyně a řekly, že mně chtějí přihlásit do soutěže Zlatý Ámos, sehnaly již nějaké podpisy a jestli do toho půjdu. V ten moment mně vyhrkly slzy z očí a řekla jsem jim, že si vše musím v klidu promyslet a dám jim do týdne vědět. Dost jsem váhala, protože se nerada někde předvádím a prezentuji. Doma jsem to konzultovala s manželem a synem, kteří se mnou jezdili s těmito žáky na všechny adapťáky a dobře je znali. Syn i manžel mně tenkrát řekli, ať do toho určitě jdu, že nemůžu mé žáky zklamat, a tak jsem tedy souhlasila.

Krajské kolo soutěže Zlatý Ámos probíhalo ve Zlíně, kam jsem jela společně s šesti žákyněmi. Ty měly připravené krásné vystoupení, které pak musely prezentovat před porotou. Ve Zlíně jsem nakonec získala titul Jihomoravský Ámos a to díky mým skvělým žákům.

Nominace na Zlatého Ámose byla pro mě největší odměnou za celou tu dlouholetou práci ve školství, kterou jsem mohla od žáků dostat. Moc si toho vážím a chtěla bych tak ještě jednou poděkovat nejen žákům, ale i kolegům za podporu.

Aprílová zábava

Aby škola dobře fungovala, je velmi důležitá spolupráce s rodiči. A to nejen ve škole v rámci třídních schůzek a konzultací s učiteli, ale také při neformálním posezení a popovídání, při kterém nesmí chybět tanec a dobrá zábava.

Když jsem nastoupila na Arménskou, tak se mně moc líbilo, jak starší učitelé jednou ročně zorganizovali ples pro rodiče, učitele i bývalé žáky. Společně s některými mladšími kolegy jsme začali na plese pomáhat a později jsme toto „žezlo“ zcela převzali. Ples jsme přejmenovali na Aprílovou zábavu a několik let, vždy v dubnu, jsme se šli pobavit do slavnostně vyzdobené jídelny. K poslechu a tanci hrála skupina Žízeň, jejíž členové se na několik let stali i našimi přáteli. Nedílnou součástí těchto zábav bylo vystoupení našich žáků a vystoupení národopisného souboru Břeclavan. Všichni se ale stejně nejvíce těšili na bohatou tombolu, kterou si pak radostně výherci odnášeli domů. Poslední Aprílová zábava byla v roce 2017. Třeba někdo z mladších kolegů tuto tradici obnoví, bylo by to fajn.

PŘÁNÍ

Učitelům

Přeji novým učitelům hodně úspěchů v náročné práci, hodně pilných a slušných žáků. Aby v kolektivu pedagogů našli učitele, kteří budou pro ně oporou a vzorem, a byli ve škole spokojeni.

Žákům

Žákům přeji co nejvíce získaných vědomostí, příjemné zážitky ze školy a aby mohli i po letech prohlásit: „Jsem rád, že jsem chodil na Arménskou.“

A co říci na závěr?

Největší odměnou je pro mě vždy setkání s našimi bývalými žáky, jejich poděkování, že jsme je něco naučili, a zavzpomínání na společné zážitky.

Je pro mě velkým štěstím, že můžu vykonávat práci, která je pro mě zároveň i koníčkem. Rozhodně nelituji času, který jsem této hezké a zároveň náročné práci věnovala. Nikdy bych neměnila své povolání učitelky, jsem na něj hrdá a mám tuto práci moc ráda. Práce s dětmi mě moc baví a vím, že jsem se rozhodla správně.

Na Arménské jsem prožila nejlepší léta mého života a Arménská mně opravdu přirostla k srdci.

Děkuji!

Jak šel čas...

Foto archiv vlastička, tetaolina s. r. o. *Děkujeme!*

ZŠ Arménská 1995–96

ZŠ Arménská 1997–98

25 let ZŠ Arménská 1976-2001

25 LET ZŠ Arménská 1976-2001

ZŠ ARMÉNSKÁ školní rok 2003/2004

ZŠ Arménská, školní rok 2004/2005

76
06
30 let školy
ZŠ Arménská školní rok 2005/2006

ZŠ ARMÉNSKÁ, školní rok 2006/2007

2007
2008
Základní škola Arménská - Brno

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ARMÉNSKÁ 2008-2009

Základní škola Brno, ul. Arménská 2009/10

ZŠ ARMÉNSKÁ 2012-2013

ZŠ ARMÉNSKÁ 2013 - 2014

ZŠ ARMÉNSKÁ školní rok 2014 - 2015

ZŠ ARMÉNSKÁ školní rok 2015-2016

2016 / 2017 – PEDAGOGICKÝ SBOR – Základní škola Arménská

zš arménská PEDAGOGICKÝ SBOR 2018/2019

zš arménská PEDAGOGICKÝ SBOR 2019/2020

2020/2021

KDOPAK TO UČÍ?
Velká letní soutěž Armixxxu

Soutěž pro děti, ale i pro jejich rodiče, pro učitele, pro bývalé žáky… Prostě pro všechny, kdo si rádi hrají 😊
K Mezinárodnímu dni dětí jsme pro vás připravili pátrání téměř detektivní: **POZNEJ UČITELE, KDYŽ BYL JEŠTĚ DÍTĚTEM**!

Všichni dospělí byli nejdříve dětmi. (Ale málokdo se na to pamatuje.)

Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ

Do hry se zapojilo 18 odvážlivců. Jsou to:

1_Petr Holánek (ředitel školy), **2_Jiří Rossi** (třídní učitel 8. B), **3_Jitka Remsová** (třídní učitelka 4. B), **4_Jolana Hůrková** (třídní učitelka 7. A), **5_Olga Švajdová** (třídní učitelka 6. B), **6_Kateřina Ševčíková** (asistent pedagoga), **7_Lenka Vašíčková** (třídní učitelka 4. A), **8_Kateřina Vondrová** (asistentka pedagoga), **9_Ivana Coufalová** (třídní učitelka 7. C), **10_Roman Juránek** (zástupce ředitele školy pro 2. stupeň), **11_Laura Stávková** (třídní učitelka 9. C), **12_Pavlína Pěkná** (třídní učitelka 3. B), **13_Irena Stranyánková** (třídní učitelka 5. B), **14_Alena Procházková** (zástupce ředitele školy pro 1. stupeň), **15_Lucie Baláková** (třídní učitelka 6. C), **16_Monika Komárková** (třídní učitelka 9. A), **17_Olga Sychrová** (školní psycholožka), **18_Jaromír Krejčí** (třídní učitel 7. B).

Všem účastníkům jsme položili dvě otázky:

Čím jsi kdysi chtěl/a být? **Které jídlo jsi jako dítě měl/a nejraději?**

Svoje odpovědi ve formátu 1A, 2C… atd. vhoď **do 30. září 2021** do schránky Armixxxu nebo zašli e-mailem na ivana.coufalova@zsarmenska.cz. **Vítěze čekají skvělé ceny!!!!**

Archeologem
Škubánky s mákem

Gymnastkou
Krupicová kaše

Zubařkou
Francouzské brambory

D

E

Právníkem
Rybí filé s bramborovou kaší

Baletkou
Palačinky

F

Zpěvačkou
Míchaná vajíčka od babičky

Učitelkou
Segedínský guláš

G

H

S kámošema
ztroskotat
na opuštěném
ostrově

Bílou kávu,
jak ji vařil
náš děda

CH

Kovbojem
Úplně všechno

I

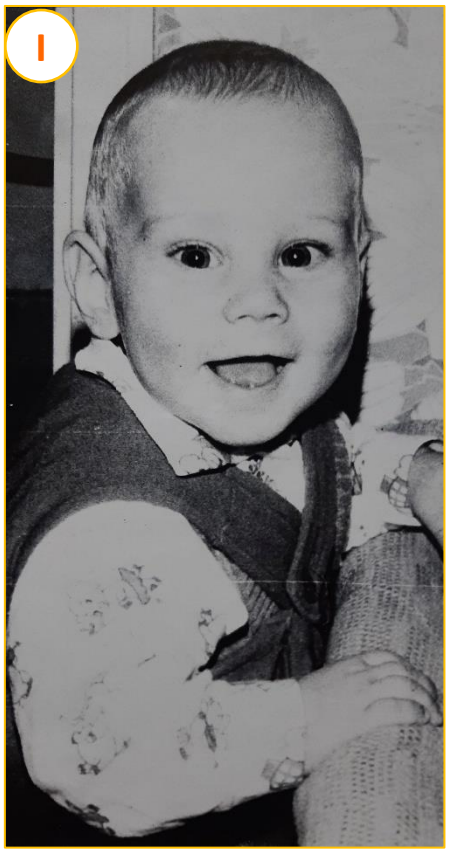

J

K

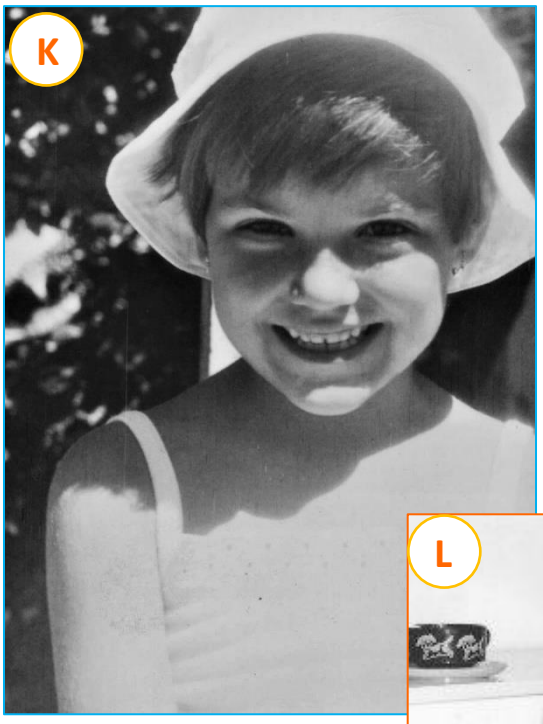

Hasičem
Špagety

L

Důchodcem
Pečené kuře a brambory
vařené ve slupce,
oloupané a omaštěné máslem

Pracovat v delfináriu
Smažený sýr

Zoologickou
Buchtičky s krémem

M

N

Učitelkou
Špagety

Doktorkou
Těstoviny s rajskou omáčkou
(na fotce jsem s mladším bratrem)

Prodavačkou
Koprovou omáčku

O

Zdravotní sestrou
Špagety s boloňskou omáčkou

P

Q

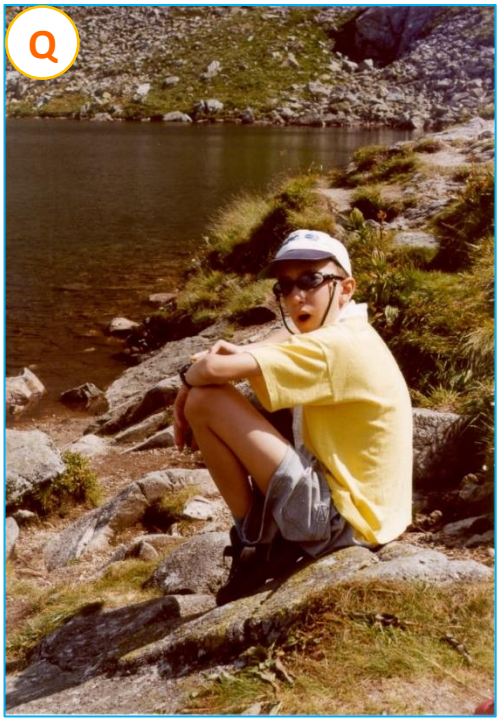

Astronautem
Těstoviny s rajskou omáčkou

1

2

3

4

6

7

5

8

9

10

11

12

13

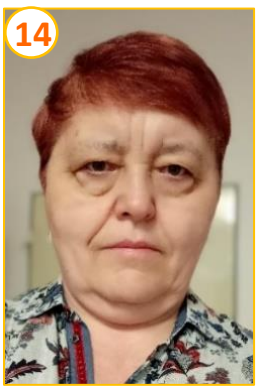
14

15

16

17

18

Děkujeme!

Interview s lidmi, na které se někdy trošku zapomíná

Myslím, že hrdiny covidové doby jsou na naší škole lidé úplně nenápadní. Vykonávají svoji práci tak spolehlivě, že se často ani nezamyslíme, jaké by to bylo, kdybychom je tu neměli. Kolik práce jim kvůli pandemii i rekonstrukci přibylo! Paní uklízečky, paní kuchařky, pan školník...

V rozhovorech vám dnes chceme představit zaměstnance školy, na které se někdy trošku zapomíná. My jim prostřednictvím Armixxxu posíláme jedno velké DÍKY.

-vaš-

Dobrý den, pane školníku. Jak se vám líbí práce v naší škole?
Práce v této škole se mi moc líbí, naplňuje mě a baví mě to, a to je asi tak všechno.
Jak se vám líbí ve škole?
To souvisí s tou první otázkou, ve škole se mi líbí moc.
Máte hodně věcí na opravu, nebo málo?
V současné době je práce mnoho, například zatéká nám do školy, také měníme staré ventily a potrubí, rovněž se rekonstruuje kuchyň.
Jak práce školníka těžká?
No tak někdy je to těžké, někdy je to lehčí. Záleží na tom, jestli to toho člověka baví. Mě to baví, takže mi nevadí ani těžká práce.
Jaké věci opravujete?
Tak například dnes jsem opravoval tři toalety a jinak je to taková běžná údržba, jako jsou opravy židlí, stolů, výměna vodovodních kohoutků. Také dělám jiné věci, nejenom opravy, třeba zametám, uklízím sníh, seču trávu a jiné.
Je těžké opravovat nějaké věci?
Něco je těžší a něco zase lehké, záleží na tom. Například když je starý kohoutek, který nejde povolit, tak je to docela složité a musím kolikrát zavolat firmu, protože já sám bych to nezvládl.
Máte rád tuto práci, nebo jste byl raději panem uklízečem?
Tak to je pecka. Mám samozřejmě radši tuto práci.
Co se vám opravuje nejlépe?
Nejlépe se mi opravují věci, které nejsou rozbité. :-)
Jaké máte koníčky?
Myslíš jako v osobním životě?
Ano.
Rád cestuji, rád čtu literaturu faktu, např. druhou světovou válku, a ještě mám jeden koníček, ale na to jste ještě moc mladý, to vám nemůžu říct.
Děkujeme vám za rozhovor a odpovědi na naše otázky.
Také vám děkuji.

-jur-, -mat-, -štu-

Dobrý den, paní uklízečko! Jak dlouho tady pracujete?
Pracuji tady osm let.
Jak se vám tady líbí?
Líbí, protože je tady dobrý kolektiv.
Co je podle vás nejhorší na téhle situaci?
Nejhorší je, že musíme všechno dezinfikovat, jako kliky, vypínače, stoly, židle, země…
Jak dlouho vám trvá uklidit jednu třídu?
Trvá mi to tak 45 minut nebo i hodinu.
Jak dlouho tady plánujete ještě pracovat?
Nejvíc to záleží na tom, jak to půjde se zdravím.
Na kterém stupni je těžší uklízet?
Tak těžší je to na prvním stupni, protože mají ve třídě výtvarku a mají počmárané lavice od temper.
Čím jste chtěla být, když jste byla malá?
Chtěla jsem být prodavačkou.
Jaká třída je podle vás nejmíň nepořádná?
Asi 5. B, protože na ně paní učitelka nejvíc dohlíží.
Už jste uklízela někdy na jiné škole?
Ne.
Kdybyste se vrátila v čase, vybrala byste si to stejné povolání, jaké máte teď?
Asi ano, protože tuhle práci dělám dobrovolně a baví mě tuhle práci dělat.
Jaký je rozdíl mezi normálním uklízením a uklízením teď?
Je to právě v té dezinfekci, normálně stíráme lavice po výtvarné výchově, ale teď musíme dezinfikovat vše, na co jste mohli sáhnout.
Co je na vaší práci nejhorší?
Pořád chodit ze schodů a do schodů a tahat sem a tam těžké kýble s vodou. To vás pak bolí ruce, záda, kolena…
Z čeho jste měla v poslední době radost?
Ze zahrádky, kterou se nám podařilo vytvořit ze starých židlí a pneumatik v průčelí atria před ředitelnou. Přijďte se na ni podívat!

-bier-, -bor-, -fit-

Loni, ještě před rekonstrukcí

Dobrý den, paní kuchařky!
Jak dlouho vám trvá, než uvaříte pro všechny?
Začínáme vařit tak okolo šesti hodin a končíme kolem jedenácté hodiny.
Kolik tak přibližně vaříte porcí?
Přibližně pět set porcí.
Jaké jídlo je rychle uvařené?
Rýže a těstoviny, brambory jsou horší, protože se musí loupat a škrábat.
Jak to trvá dlouho?
Nejvíc času zabere svíčková, tam se musí dělat kynuté knedle. A taky maso a zelenina, všechno se to musí už den dopředu nakládat. Takže to trvá nejdéle.
Co vaříte nejraději?
No přece to, co vám nejvíc chutná, špagety a řízky, prostě to, co máte nejradši.

-bor-, -mat-

Letos, za probíhající rekonstrukce

Jak se Vám pracuje, když se rekonstruuje jídelna?
Jde to hůř, když je třeba kratší doba, tak je to náročnější.
Jak jste se cítila, když jste se dozvěděla, že se obědy budou dovážet z jiných škol, a jak to probíhá?
Pán ty obědy doveze, my si to rozebereme. Protože je vlastně výdej do nosičů a výdej v jídelně, tak se to musí rozdělit na dvě části.
Jste rádi, že nemusíte vařit pro celou školu?
Radši jsme teda vařili pro celou školu.
Přibyla Vám práce v době rekonstrukce, nebo naopak ubyla?
Ubyla, co se týče vaření a toho výdeje v jídelně, ale vařit normálně je pro nás samozřejmě jednodušší a hlavně příjemnější.
Je nějaká konkrétně nejtěžší práce ve školní jídelně?
Je těžké, když taháme pytle s bramborami.
Jaký pocit máte z toho, že se rekonstruuje kuchyň?
Jsme rádi, protože vlastně by mělo být všechno nové.
Myslíte, že se vám po rekonstrukci bude lépe vařit?
Tak doufáme, že se nám bude vařit lépe a že bude všechno fungovat, jak má!
Kolik rekonstrukcí se za tu dobu, co jste tady, udělalo?
Za mě teda žádná.
Jaké jídlo nejradši vaříte?
Ono se vaří dobře všechno, hlavně když vám to chutná, tak jsme rádi.

-meli-, -soukmi-; foto -meli-, -couf-

Ředkvičky a já

Ředkvičky pěstovali žáci 2. B

Z deníku malého Standy

Během jarních prázdnin jsem se dozvěděl, že po prázdninách bude zavřená škola a opět budeme pokračovat v distanční výuce. Některé učebnice jsem měl ve škole a táta mi je musel donést. Mezi nimi byla i barevná krabička, která vypadala jako nějaká hra, ale nevěděl jsem, o co jde. Táta mi vysvětlil, že paní učitelka posílá materiál na školní projekt.

Překvapilo mě, že může vyrůst i černá! Vyroste i mně??

Pátek 12. 3.
Během on-line hodiny prvouky jsme se spolužáky zaseli 12 semínek ředkviček.

Úterý 16. 3.
Vyrostl první klíček!!

Čtvrtek 18. 3.
Už vyrostlo dokonce sedm klíčků!! Měl jsem dobrý pocit, že se mi daří. Rostlinky byly hezky v teple na sluníčku, na skříňce pod oknem. Zaléval jsem je každý druhý den, aby mi neuschly. Postupně vykoukly všechny.

Středa 31. 3.
Pustil jsem se do přesazování, protože už byly dost velké a silné. Použil jsem truhlík a sázel je asi 4 cm od sebe. Doba zalévání se prodloužila na 4–5 dní, protože už měly více hlíny a vlhčí vzduch. Moje zvědavost neměla hranic!! Chodil jsem se denně dívat, jak rostou. Časem se zvětšovaly listy a potom už bylo vidět první ředkvičky. Už jsem byl nedočkavý. Viděl jsem, že některé už jsou pěkně zakulacené.

Neděle 11. 5.
Už jsem nevydržel a čtyři nejhezčí jsem MUSEL vytáhnout. Byly všechny bílé. Když jsem je uviděl, měl jsem stejně radost, že se mi povedly a hned jsem je ochutnal. Měl jsem obavy, že budou hodně pálit, ale byly výborné. Rozdělil jsem se s mámou, tátou i bratrem.

Díky tomuto projektu jsem zjistil, že všechno chce svůj čas a i tak malá rostlinka, jako je ředkvička, potřebuje péči. Ale výsledek stojí za to!!

Stanislav Hanzl, 2. B

Život semínka

Bylo jednou jedno semínko, které žilo v papírovém sáčku. Moc se těšilo na svou proměnu ve velkou ředkvičku. Těšilo se na růst, protože chtělo být užitečné. Vědělo, že až vyroste, bude zdravou a chutnou zeleninou.

Konečně ten den nastal. Malá holčička ho zasela do kelímku s hlínou. Semínko potřebovalo hodně vody, aby vyklíčilo a sílilo. Po týdnu se mu to podařilo a bylo moc šťastné, že už je z něj malá rostlinka. Užívalo si výhled a snažilo se být vyšší a ještě silnější, aby toho více vidělo. Po měsíci už mělo krásné zelené a pevné lístky. Když mělo žízeň a povadly mu lístečky, bylo to znamení pro jeho holčičku, že ho má zalít. Cítilo ve svém stonku, že už bude brzy připravené stát se velkou ředkvičkou.

Po dvou měsících dobré péče nastala viditelná změna. Stonek začal bělat a tloustnout. Sílil do krásné, bílé, kulaté ředkvičky. Konečně se dočkalo!

A za to, že se o něj holčička hezky starala a stala se z něj skutečná ředkvička, mohla si ji sníst. Ředkvička jí předala vitamíny a dobrou chuť. To si semínko přálo a stalo se tak nejšťastnějším semínkem na Zemi.

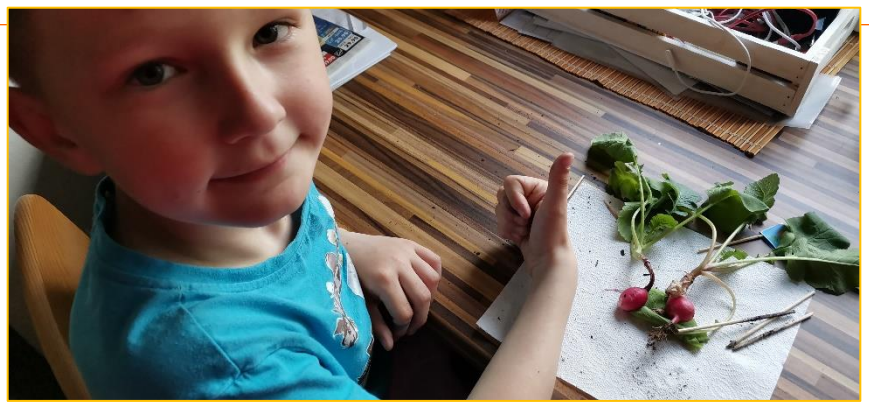

Jen se kolem kouknětě, co je krásy na světě!

Žáci 2. B a Šárka Ročková

Moc jsme se všichni těšili z návratu do školy a nejvíce z toho, že nás čekají další školní dobrodružství. Poznání něčeho lákavého, zajímavého, tajemného a poutavého. Psal se den 22. dubna. Byl speciální už jen tím, že jsme se oblékli do barev převážně modré, zelené, hnědé, žluté (samozřejmě, jak kdo mohl). Toto datum a barvy totiž symbolizují naši planetu Zemi a domluvili jsme se, že barvou oblečení se sjednotíme stejně tak, jako je celistvá naše Země.

Vlastně vše začalo demonstrací dne 22. 4. 1970 za zdravější životní prostředí. Tato kampaň měla za cíl prosadit nové zákony v ochraně životního prostředí a měla takový ohlas, že se tento den stal dnem mezinárodním a svátkem životního prostředí. Od roku 1990 se slaví světový svátek Dne Země i v České republice.

Letos je v důsledku pandemie tento den "slaven neslaven". Avšak my jsme se nenechali zahnat do kouta a připomněli jsme si důležitost naší planety Země v rámci možností.

Projektové vyučování nám dovolilo vycházet z vlastních zkušeností, které již jako druháčci máme. A aby nám představa o planetě Zemi šla lépe, vytvořili jsme si vlastní papírovou a podívali se do zeměkoule skrz na skrz. Vytvořili jsme si model zeměkoule z plastelíny. Neskutečný zážitek. Zamysleli jsme se nad tím, co naši Zemi tvoří, co naši Zemi dusí a čím ji můžeme pomoci. Vyzkoušeli jsme si představu, když vyměníme zelený les za plastové lesní pěšinky. Vydali jsme se na školní jedlou zahradu a zachytili jsme živým obrazem jarní probuzení přírody. Našemu velkému a širokému tématu dává rozměr hodina prvouky. Postupně bádáme a prohlubujeme naše znalosti vyhledáváním informací z encyklopedií, internetu, prací s textem, vlastní tvorbou, ztvárněním vjemů výtvarnými díly. Ale i poslech hudby a zvuků (věděli jste, že i naše planeta má svůj zvuk?) a zpěvu ptáků má v hodinách své místo. Získané informace zaznamenáváme na papír a učíme se o ně dělit s ostatními. Dokonce jsme si vytvořili svůj první lapbook, tzn. interaktivní knížku.

Zjistili jsme, že i malí školáci, jako jsme my, mohou přispět svým postojem ke zdravému životnímu prostředí a budovat tak v sobě samém ekologické cítění. Už tímto malým pomyšlením totiž začínají velké činy. Ty nás vedou k zamyšlení, co je kolem nás krásy, a jestli ji nechceme ztratit, musíme si ji chránit.

A co přejeme a slibujeme naší Zemi? Že budeme třídit odpad, chránit rostliny a živočichy, že budeme vyhazovat odpadky do koše a budeme šetřit vodou.

Naše bádání ještě neskončilo. Pokračuje stejně tak, jako existuje dál naše planeta Země.

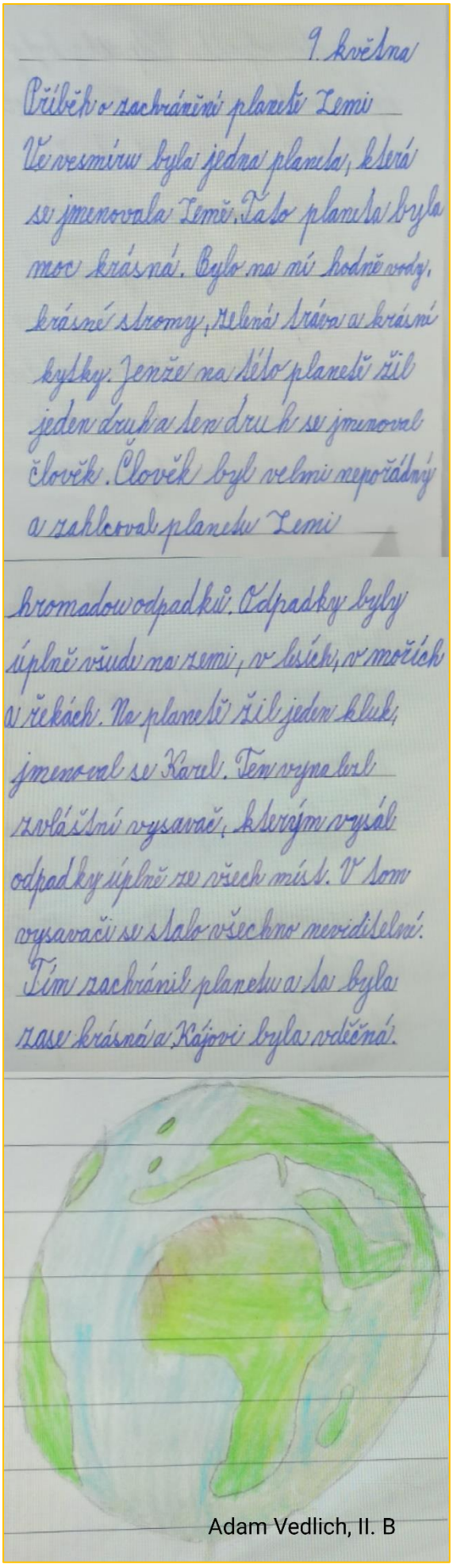

9. května

Příběh o zachraňování planety Země

Ve vesmíru byla jedna planeta, která se jmenovala Země. Tato planeta byla moc krásná. Bylo na ní hodně vody, krásné stromy, zelená tráva a krásné kytky. Jenže na tělo planetě žil jeden druh a ten druh se jmenoval člověk. Člověk byl velmi nepořádný a zaklesval planetu Zemi

hromadou odpadků. Odpadky byly úplně všude na zemi, v lesích, v močálech v řekách. Na planetě žil jeden kluk, jmenoval se Karel. Ten vynalezl zvláštní vysavač, kterým vysál odpadky úplně ze všech míst. V tom vysavači se stalo všechno neviditelné. Tím zachránil planetu a ta byla zase krásná a Kájovi byla vděčná.

Adam Vedlich, II. B

Planeta Země

písek
oheň
vzduch
lesi
lidi
zvířata
hory
půda
voda
život
města
tráva
Co tvoří planetu Zemi?

Co nutí Zemi nosit roušku?
plyny
Pálení odpadu
chemikálie
kácení lesů
Odpady
Protože lidi nedodržuje hygienu
bakterye
černé skládky
vir

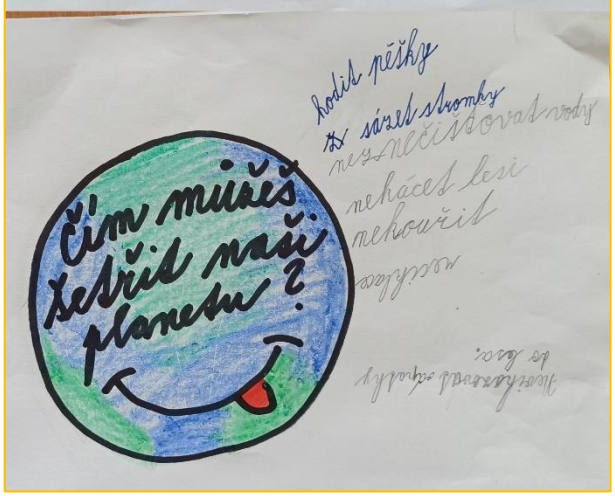
Čím můžeš šetřit naši planetu?
hodit pěšky
sázet stromky
nezněčišťovat vody
nekácet lesi
nekouřit

Model Zeměkoule

Řez modelem Zeměkoule

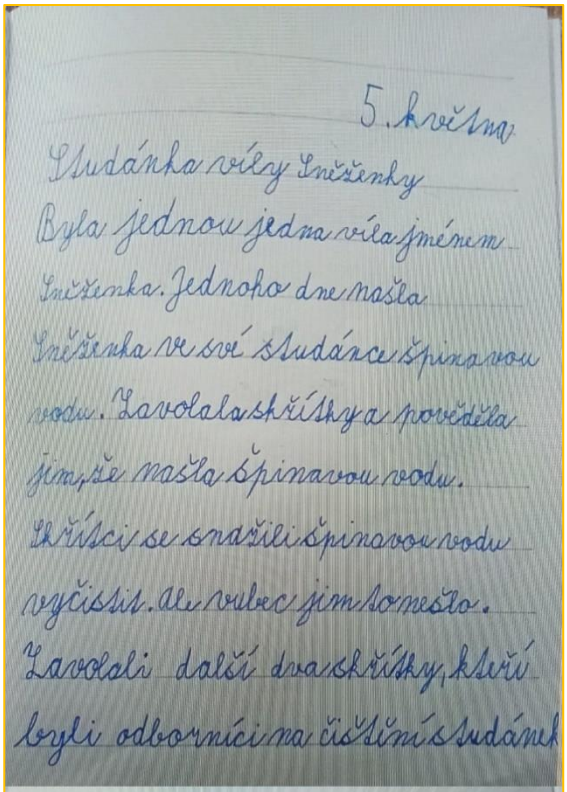
5. května

Studánka víly Sněženky

Byla jednou jedna víla jménem Sněženka. Jednoho dne našla Sněženka ve své studánce špinavou vodu. Zavolala skřítky a pověděla jim, že našla špinavou vodu. Skřítci se snažili špinavou vodu vyčistit. Ale vůbec jim to nešlo. Zavolali další dva skřítky, kteří byli odborníci na čištění studánek

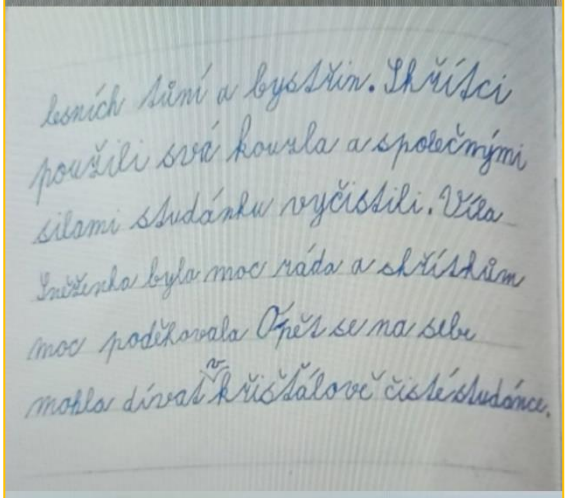
lesních tůní a bystřin. Skřítci použili svá kouzla a společnými silami studánku vyčistili. Víla Sněženka byla moc ráda a skřítkům moc poděkovala. Opět se na sebe mohla dívat v křišťálově čisté studánce.

Anežka Marie Grmelová, II. B

Volnočasové aktivity školní družiny

Tatiana Petříková

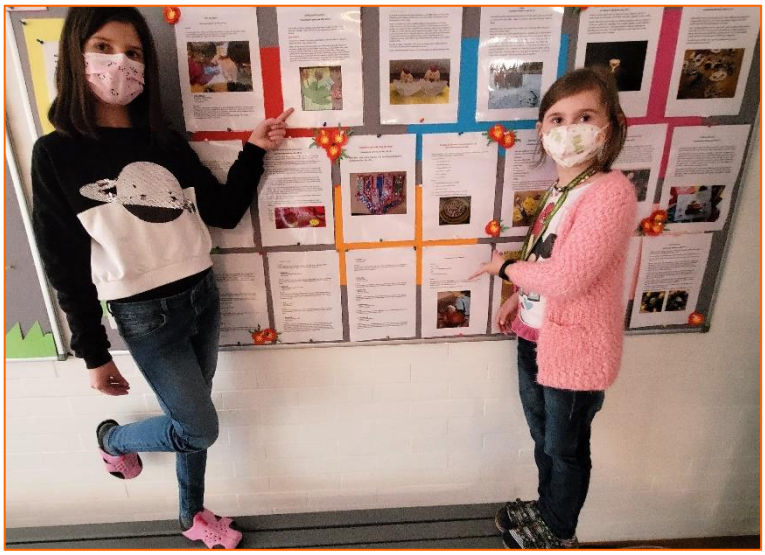

V době distanční výuky nabízejí vychovatelé naší školní družiny na školním webu volnočasové aktivity. Ke konci března rubrika „Volnočasové aktivity pro děti“ již čítala 17 dílů.

V lednu a únoru jsme v ní prezentovali práci dětí prvních a druhých tříd, které navštěvovaly v době prezenční výuky školní družinu. Jejich práce se staly námětem pro volnočasové aktivity dětem třetích až pátých tříd, které se učily distančně: děti si podle návodu na školním webu mohly vyrobit svůj originální kalendář na rok 2021, valentýnskou záložku do knihy nebo karnevalovou masku, či absolvovat vycházku ke kapli sv. Cyrila a Metoděje a pak své vědomosti o této kulturní památce naší městské části prověřit v krátkém testu.

Začátkem března, když opět všechny ročníky přešly na distanční výuku, jsme dětem a jejich rodičům nabídli náměty na hry na doma. Naše družinové děti, co se již tradičně hlásí do kroužku „Dračího doupěte“, se v březnu dočkaly jeho online verze prostřednictvím MS Teams. No a na konci března, kdy jaro a Velikonoce již klepaly na dveře, se děti mohly zapojit do velikonočního tvoření podle námětu z naší rubriky.

Doufáme, že náměty na volnočasové aktivity byly pro žáky v době distanční výuky příjemným zpestřením; od poloviny dubna jsme ovšem ještě raději, že s dětmi konečně můžeme setkávat ve škole a v naší školní družině!

Online kroužek Dračího doupěte

Tomáš Gross

Jelikož nám všem omezení způsobená pandemií neumožňují fungovat v normálním režimu, je nutné zvolit útočiště v kyberprostoru. Když se do online prostředí zvládla přesunout tak náročná věc, jako je školní výuka, je na řadě i zájmová činnost.

V rámci naší školní družiny už nějakou dobu fungoval oblíbený kroužek Dračího doupěte a ten byl nejvhodnější pro převedení do kyberprostoru. Proto se od půlky března bude pro přihlášené účastníky konat pomocí známého prostředí MS Teams.

A co že je to Dračí doupě? Dračí doupě je hra, ve které všichni končí jako vítězové a nikdo neodchází poražený. Jak je to možné? Cílem totiž není vyhrát, ale pobavit se a společně prožít příběh. Jako u filmu. Jako v knize.

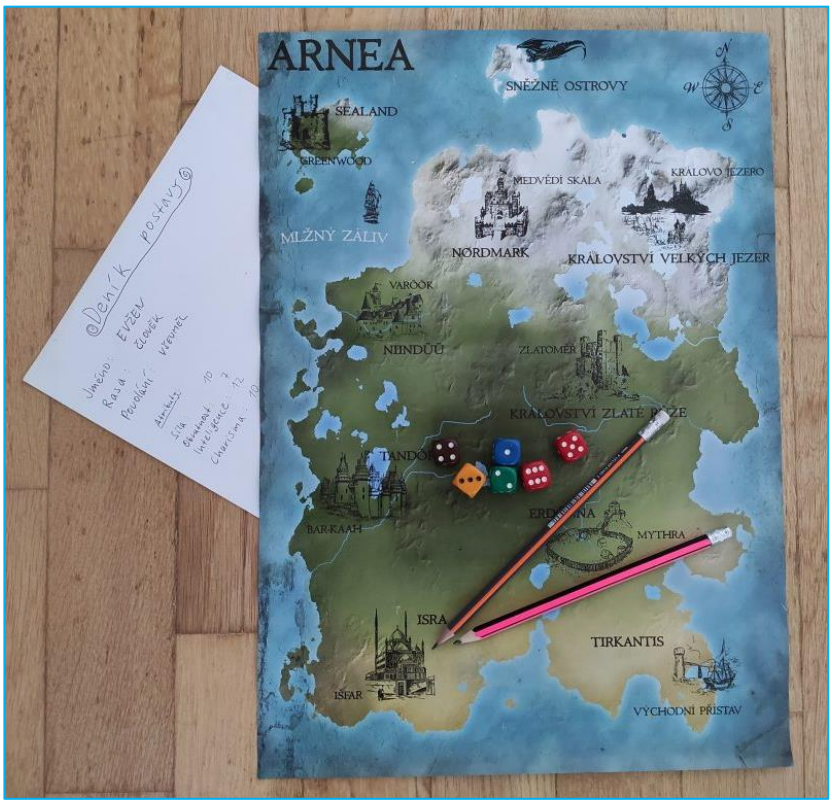

Není to karetní ani desková hra, vše se odehrává jen ve fantazii hráčů. Stačí vám tedy pouze kus papíru, tužka a několik obyčejných kostek. Jeden z hráčů se ujme role Pána jeskyně. Pro ostatní hráče připraví zápletku – záhadu, kterou by si přáli rozluštit, hrdinský úkol, který pro ně bude výzvou nebo třeba nebezpečí, jemuž se nečekaně ocitnou tváří v tvář. Zbývající hráči si vymyslí postavy, které chtějí ve hře představovat – to budou hlavní hrdinové příběhu. A jen na jejich rozhodnutích bude záležet, kudy se bude děj ubírat a jak to všechno skončí.

Kostky rozhodují o tom, zda se bude hrdinům dařit a překážky budou překonávat rychle a elegantně, nebo zda bude jejich cesta naopak trnitá a plná úskalí, takže budou nuceni vymýšlet náhradní plány a přinášet oběti na oltář úspěchu. V obou případech však vznikne zajímavý příběh. Každý z hráčů totiž na něm bude mít svůj podíl, a proto pro něj bude nezapomenutelný.

Ve družině se nám líbí

V rámci rotačního systému prezenční výuky se od 12. dubna vrátily děti nejen do školy, ale i do školní družiny.

I když provoz školní družiny a náplň činností se musí podřídit stávající epidemiologické situaci, děti se po delší době opět setkávají a hrají si ve školní družině aspoň v rámci jednotlivých tříd. Máme pro ně nachystané zájmové aktivity, do kterých se po dlouhém pobytu doma s nadšením zapojují. Chodíme na procházky do okolí školy, vyrábíme různé věci, malujeme a hrajeme hry. Například procházka kolem potoka Leskava byla zajímavá hlavně pro kluky. Vyrobili si vlastní loďky z kůry, vory z klacíků a pouštěli je po potoce. Sledovali a závodili, která loď nebo vor doplave nejdále. Naopak holky zaujaly rozkvetlé pampelišky na školním hřišti a hned se pustily do pletení věnečků a výroby různých dekorativních ozdob pro maminky.

Myslíme, že i přes nepříznivou situaci, kdy jsme značně omezeni ve svých činnostech, se děti ve školní družině nenudí a najdou si činnost, která je baví. Všechny výrobky dětí si můžete prohlédnout na přiložených fotografiích.

Ivana Cupalová

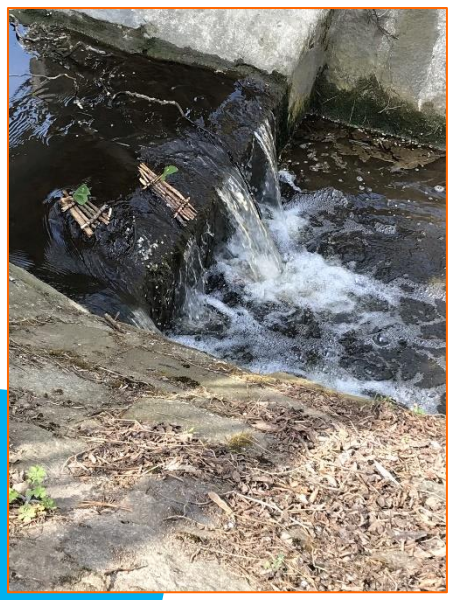

Závodní plavání na naší škole

Tomáš Doubrava

Jen těžko bychom v Brně hledali sport, který by byl po dlouhé desítky let trvale tak úspěšný jako plavání. Za úspěchy brněnských plavců stojí nejen jejich poctivá a tvrdá práce, ale také kvalitní tréninkové podmínky, práce trenérů a manažerů plaveckého klubu. Číslem jedna nejen v Brně, ale v celé České republice, je Klub plaveckých sportů Kometa Brno.

Brněnská Kometa vytváří vynikající podmínky pro své závodníky a jejich trenéry, a i díky kvalitnímu systému práce s mládeží se trvale drží na špičce mezi plaveckými kluby v ČR. Vysoká úroveň profesionality vedení klubu a trenérů jednotlivých středisek zajišťuje úspěšnost plavců dlouhodobě a není jen nahodilým procesem.

Jedním z neodmyslitelných článků propracovaného systému Komety, který se významně podílí na přípravě mladých závodníků, jsou sportovní třídy na ZŠ Arménská v Brně–Bohunicích. Úzká spolupráce trenérů sportovních tříd a pedagogického sboru zaručuje svým žákům bezkonkurenční podmínky pro nastartování kariéry závodníka. V uplynulých pětadvaceti letech prošly plaveckými třídami stovky žáků, z nichž ti nejlepší měli příležitost reprezentovat Českou republiku na mezinárodních soutěžích. Plavci a plavkyně se připravují v pěti třídách s rozšířenou výukou plavání. Do plaveckých tříd jsou začínající závodníci přijímáni na základě úspěšného zvládnutí talentových zkoušek. Talentové zkoušky se skládají ze dvou částí: první část spočívá v předvedení plaveckých způsobů ve školním bazéně, druhá část představuje obratnostní a dovednostní testy, které zájemci o přijetí do sportovní třídy absolvují v tělocvičně. Nezbytnou podmínkou pro přijetí do plaveckých tříd je absolvování zdravotní prohlídky u sportovního lékaře.

Tréninky jsou uzpůsobeny tak, aby navazovaly na vyučování, a především odpovídaly věkovým požadavkům tréninkových skupin. Plavecká příprava probíhá na několika brněnských bazénech. V první řadě využíváme nově zrekonstruovaný bazén na ZŠ Arménská, který je ideálně dostupný před a ihned po vyučování, což omezuje časovou ztrátu při dojíždění. Dalšími místy jsou plavecký stadion za Lužánkami a bazén Ponávka.

Plavecké soustředění

Na přelomu jara a léta každého roku organizujeme plavecké soustředění. Je naší snahou, aby se konalo na padesátimetrovém bazénu. V posledních letech jezdíme na venkovní bazén do Děčína. Na této akci plavci absolvují patnáct až dvacet tréninkových hodin v bazénu a přibližně deset hodin suché přípravy, která pro žáky páté a šesté třídy probíhá zábavnější formou.

Zahajovací soustředění

Poslední týden v srpnu, bezprostředně po návratu z cykloturistického soustředění, zahajujeme plaveckou sezónu příměstským soustředěním většinou na ZŠ Arménská. Je zaměřeno především na suchou přípravu a hry na venkovním hřišti a adaptační pobyt v bazénu.

Výhody plaveckých tříd

- tréninky společně s mistry ČR a medailisty Mistrovství republiky
- tréninky vedou profesionální a zkušení trenéři
- tréninkový rozvrh umožňuje i jiné zájmové činnosti
- účast na domácích a zahraničních soutěžích
- úzká spolupráce trenérů ST a pedagogického sboru
- výuka je zachována v plném rozsahu, jako na kterékoliv jiné základní škole
- možnost rozšířené výuky informatiky, anglického, německého a ruského jazyka
- moderní technologie (elektronické žákovské – okamžitý přehled o prospěchu studentů)
- systematickou přípravou je budován dobrý základ pro dráhu budoucího profesionálního sportovce
- výchova sportem snižuje riziko vyhledávání negativních aktivit

Na fotografiích jsou Martin Moliš a Clementina Fraňková

Moje oblíbená sportovní hvězda

Jana Moutelíková a páťáci

Tvořili jsme plakáty do online hodin anglického jazyka o nejoblíbenějším sportovci nebo sportovkyni v době, kdy sedíme doma a bez roušky nemůžeme vystrčit ani nos. Není možné hromadně sportovat. Přesto jsme si s plakátem i sportováním poradili. Možná k nelibosti sousedů někteří z nás trénují balet v dětském pokoji za počítání paní učitelky z reproduktorů a dohledu z monitoru nebo házejí měkkým míčkem o stěnu v obýváku při online tréninku baseballu. Jak se 5. A a 5. B povedly plakáty oblíbených sportovců, posuďte sami.

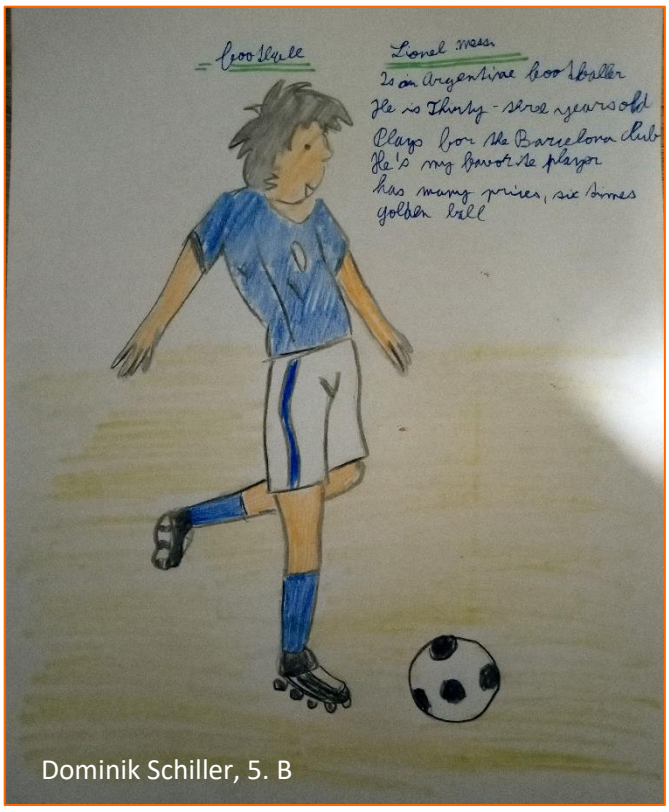

Dominik Schiller, 5. B

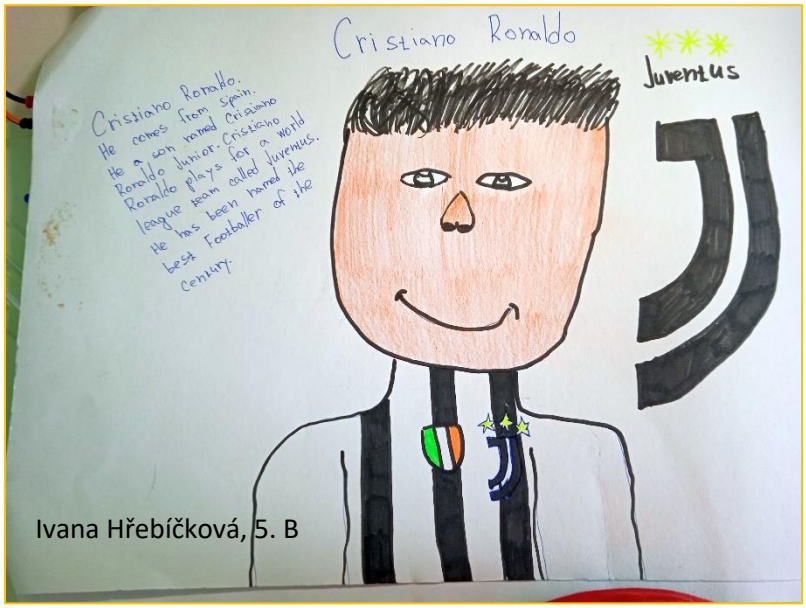

Ivana Hřebíčková, 5. B

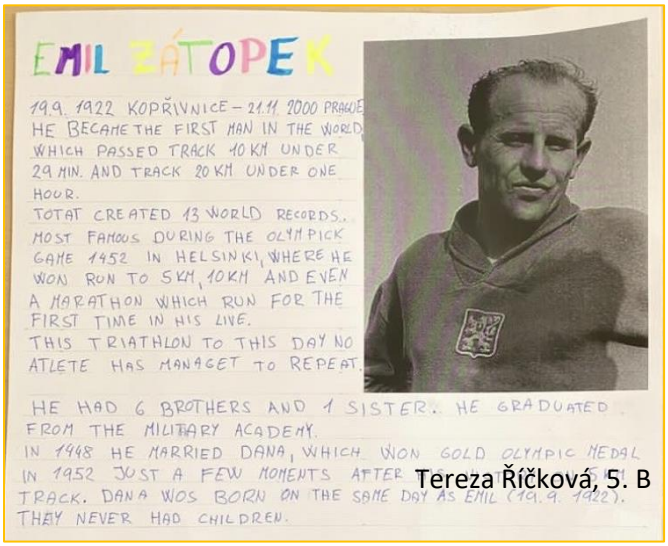

Tereza Říčková, 5. B

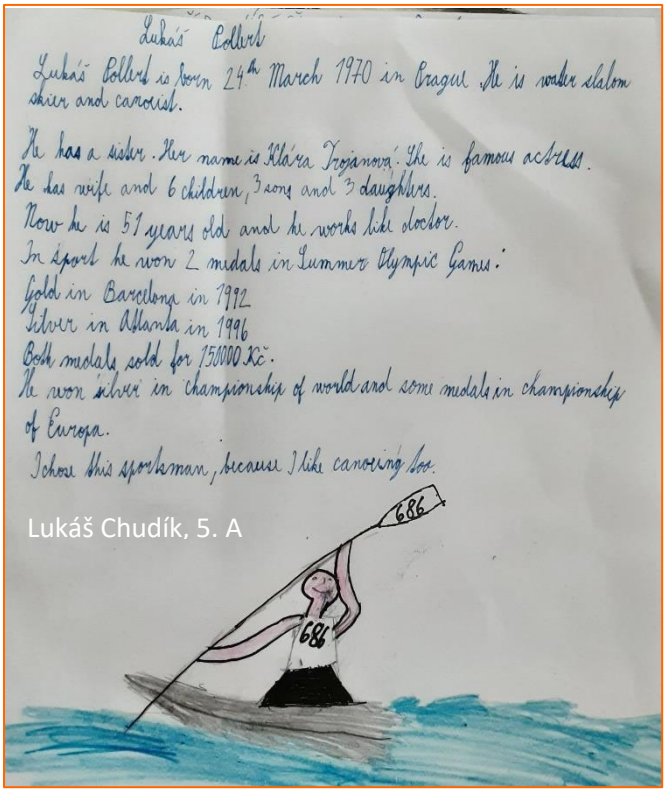

Lukáš Chudík, 5. A

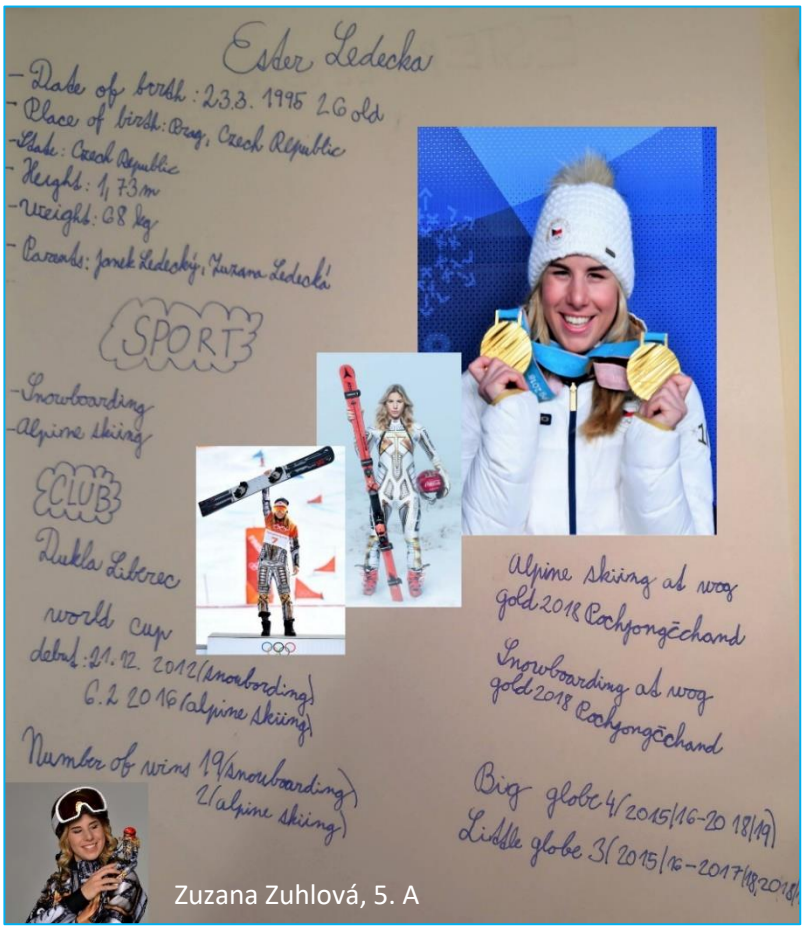

Zuzana Zuhlová, 5. A

Řekli jsme lenosti NE

Kolektiv učitelů tělesné výchovy

V rámci distanční online výuky plnili žáci 2. stupně různé typy výzev. Nejprve to byla výzva do Kolektivních a vodních sportů a Sportovních her. **Počet kroků** za libovolných pět po sobě jdoucích dní. Žáci tuto výzvu plnili s nadšením a někteří z nich dosáhli skvělých výsledků.

V hodnocení 6. tříd ušel nejvíce kroků Matěj Kotek z 6. A, a to 116 000, což byl nejlepší výkon mezi všemi druhostupňovými žáky. V patách mu byla druhá Hana Dohnalová z 6. A se 93 032 kroky a na 3. místě dokráčela Katka Vrbasová z 6. B s počtem 87 027 kroků.

Nejvíce kroků v součtu 7. tříd spočítal Adam Dastych ze 7. B, 97 587, jen o pár kroků druhá byla Kateřina Pacasová ze 7. C s 95 449 kroky. Třetí místo obsadila Eliška Borešová ze 7. A s 76 333 kroky.

Ve společném hodnocení 8. a 9. tříd se nejlépe umístil Daniel Paulas z 9. A s počtem kroků 78 293, druhý skončil Adam Novák z 8. A se 74 449 kroky. Třetí místo připadlo Lucii Valehrachové z 9. A s 71 923 kroky.

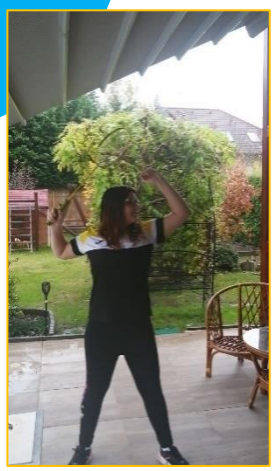

Jelikož se výzvy v KVS a SH osvědčily, zahrnuli jsme je i do TV, aby je mohli plnit všichni žáci. Nejprve to byla výzva s názvem **Řekni gauči NE!** a poté tzv. **Jarní výzva praktikantek**. Žáci měli na tyto výzvy spoustu času a záleželo na nich, jak moc tyto výzvy budou plnit. Každý den mohli sbírat body, zapisovat je do tabulky, která se poté odeslala k vyhodnocení. Soutěžilo se ve dvou kategoriích: O nejaktivnější třídu z 2. stupně a poté o nejaktivnějšího jednotlivce mezi dívkami a kluky. Výzvy to byly rozmanité a naši žáci v nich mohli otestovat svoje dovednosti, um i svoji vůli. Podmínkou pro umístění v soutěži jednotlivců bylo poslat fotku, nebo video, jak se plní jednotlivé výzvy. I s tímto si mnozí z žáků poradili s bravurou a zdokumentovali svoji činnost. A jak to všechno dopadlo?

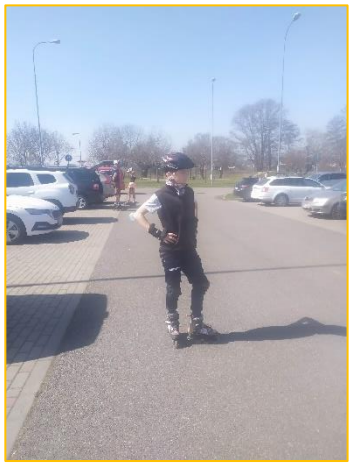

Všichni zúčastnění předvedli skvělé výkony a kolektiv učitelů TV se nakonec rozhodl ocenit nejlepších pět dívek a chlapců z druhého stupně. Mezi dívkami se na nejvyšších příčkách umístily: Anežka Kalábová ze 6. A, Katka Vrbasová ze 6. B, Adriana Loskorich ze 7. C, Kateřina Pacasová rovněž ze 7. C, Martina Leberová z 9. B. U kluků se mezi nejlepší zařadili: Lukáš Habarta ze 7. A, Šimon Melichar ze 7. B, Tomáš Bílý ze 6. A, Martin Moliš z 9. B, Samuel Mucha z 6. B. V kategorii o nejaktivnější třídu jsme jako výsledkové kritérium zvolili třídní průměr na jednoho žáka. Na prvním místě se tedy v celkovém hodnocení tříd umístila 6. B, druhá příčka patří 7. B a bronz brala 8. B.

Všem zúčastněným moc děkujeme a budeme se těšit na další výzvy…

Ať to zvládnem!

Jolana Hůrková, sedmáci, osmáci a práce z distance

Ať to zvládnem

Když opět přišla k nám ta zpráva zlá,
že základka se zavírá,
ve škole našli řešení.
Ruku v ruce s technikou,
půjdeme na to oklikou,
začne online učení.
Když covid řádí kolem nás,
jít do školy není čas,
když je denně plno úkolů,
my žijeme jenom pro školu.
Nové je to pro všechny,
zhluboka se nadechni,
ať zvládneme tenhle svět.
Někdy se nám může zdát,
že svět se v chaos mění,
to co platilo včera,
dnes neplatí a není.
Už nás to teď nebaví,
kdo ten covid zastaví?
Likviduje společnost,
všem ubírá statečnost.
Teď se rychle očkuje,
situace zlepšuje.
My chceme zase spolu být,
všichni venku se sejít.
My jsme přece sedmáci,
máme rádi legraci.
V lavici zase sedět,
na sebe hledět…
Už bylo toho dost!!!

Tereza Jarošová, 7. A

Korona

Jednoho dne k nám zavítala Korona,
v ten stejný den byla na dálnici kolona.
Nikdo ještě nevěděl, co se bude dít,
teď jsme všichni zavření a domov je náš štít.

Nařízení častěji než počasí se mění,
venku kvůli Koroně ani noha není.
Distanční výuku teď musíme mít,
ani ven s kamarády nemůžeme jít.

Kamkoli se podívám jenom samá rouška,
všichni máme odstátá a bolavá ouška.
Všichni se do školy už moc těšíme,
a věřím, že se tam brzy uvidíme.

Snad už se pandemie rychle zkrátí,
a všichni se do školy zase vrátí.

Terezie Mlčoušková 7.B.

Třídní píseň

Co bych vám tak pověděla?
Že je naše třída skvělá?
To přece každý ví,
nikdo se tomu nediví.
Ve třídě jsem seděla.
Najednou byl test,
to je pěkná lest!
Teď jsme doma zavření,
nebaví mě to, vážení.
Doma je to celkem fajn,
úkoly si udělám.
Když je on-line hodina,
hlava mně padá do klína.
Lepší je to v lavici,
už je to na palici!
A tak zdravím naši sedmičku,
mám vás všechny v srdíčku.
Učitelé, spolužáci,
myslím na vás v pilné práci!

Adéla Němcová, 7. C

Píseň o třídě

Spolužáci sem a tam,
už se s nimi nevídám.
Úkolů mám nad hlavu,
nechce se mi, usínám.

Škola, parta chybí mi.
Premiér, ten slíbil mi
že se s nimi zas potkám.
Ale kdy se už dočkám?

Chcete píseň o třídě.
Jak, když tam nechodíme?
Už se skoro neznáme
a psát o čem nemáme!

Nicol Špenárová, 7. C

OLD AND NEW

Camera

old

It used to be filmed on analog cameras, which had two types of recording.
Analog film - the recording was saved on photographic film.
Analog tape - stored on video cassettes.
The cameras had very low resolution.
The first digital video camera was built by Steve Sasson in December 1975.

new

Today video technology is very high technology and is still developing.
Full HD video has become the most widely used resolution and 4K video has become the most used.
The very high resolution is 12k video, which is the highest resolution video ever.
The recording is stored on a memory card, such as an SD disk or a micro SD disk.

Lukáš Polanský

Moje třída 7. A

Moje třída je jako rýma
někdy jen klidně odpočívá,
ale pak to všechno lítá.
Už se tam těším, už mě to láká
bude to prima, snad ještě stihnu být za sedmáka.

Lítá tu před mým kokosem plno věcí,
Covid-19 je tady, rýma má vale,
doma teď sedím a koukám ospale.
Už se tam těším, už mě to láká,
bude to prima, snad ještě stihnu být za sedmáka.

Chybí mi třída, chybí mi kecy.
Chybí mi všechny ty letící věci.
Už se tam těším, už mě to láká,
bude to prima, snad ještě stihnu být za sedmáka.

Škola nám chybí, znalosti taky,
písemka zjistí všechny ty nedostatky.
Kantor to vidí, kantor se zlobí.
Už se tam těším, už mě to láká,
bude to prima, snad ještě stihnu být za sedmáka.

Výchovy rádi se třídou máme.
Písničku všichni si zazpíváme.
Však doma sedím a koukám ospale.
Už se tam těším, už mě to láká,
bude to prima, snad ještě stihnu být za sedmáka.

Lukáš Foltin, 7. A

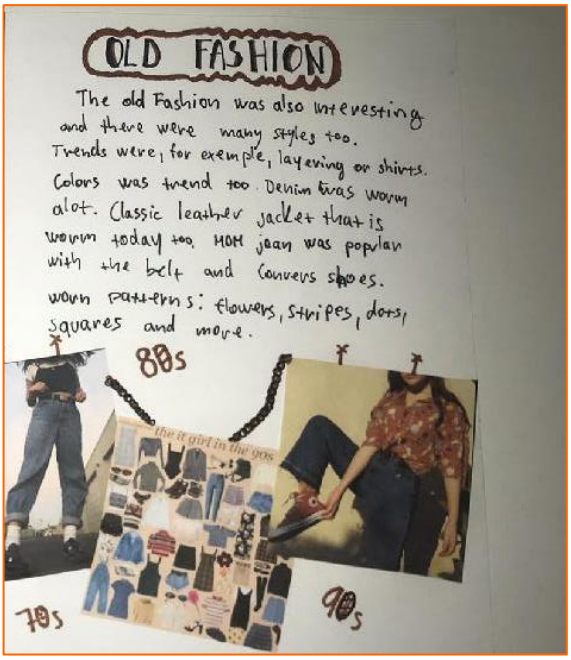

Michaela Tošnarová, 7. A

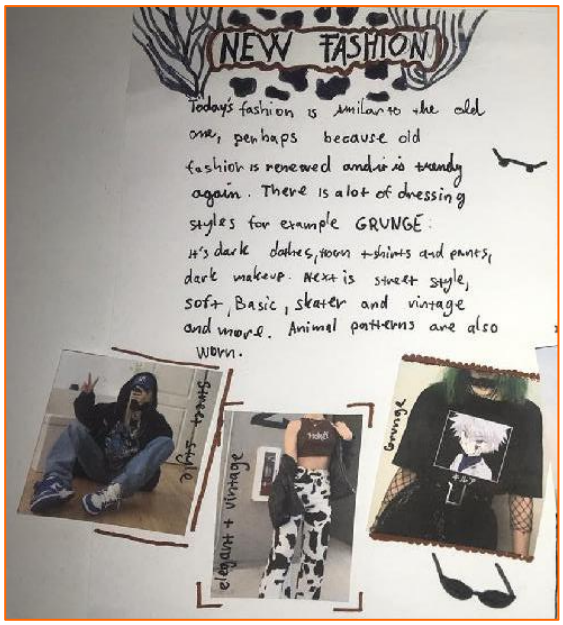

Naše 7. B

My jsme žáci 7. B
bereme teď na sebe
distanční výuku
a plavání na suchu.

Zavřený jsou koupáky
zrušený jsou jump parky
smutně tu sedíme
na počítač hledíme.

Chceme zpátky plavání
lyžování, běhání
a nejvíc kámoše
covid hodit do koše.

Šimon Melichar 7. B

Třídní píseň pro 7. C

1. Haló, lidi, poslouchejte,
zazpívám teď písničku.
Nebojte se, nezoufejte,
bude to trvat chviličku.

2. Představím vám školu naši,
tam sídlí naše bezva třída.
Ne, nesnědl jsem vtipnou kaši,
ač můj text to zřejmě napovídá.

Ref.: Jó, naše velká škola sídlí,
tam na ulici Arménský.
Tam spousta tříd je, stolů, židlí,
měl radost by pan Komenský.

3. VII.C je naše třída,
v budově školy Arménská.
Vzdělání naše se tam hlídá,
tohle už není školka mateřská.

4. Jen z okna koukám na tu školu,
neb teď frčí distanční výuka.
Dlouho už nejsme ve třídě spolu,
spousty věcí nám tím uniká.

Ref.: Jó, naše třída sedmá sídlí,
tam na ulici Arménský.
Tam hromady jsou stolů, židlí,
měl radost by pan Komenský.

5. Tak snad zas brzo sejdeme se,
snad brzo skončí ta pohroma.
O přestávce zas poperem se,
jak zmizí ta mrcha – Korona.

6. Já vím, byl to jen rychlý song,
žádný drsný, tvrdý Rammstein.
Teď finální už jen zazní gong,
omluvte mne, nejsem Einstein!

Marek Musil, 7. C

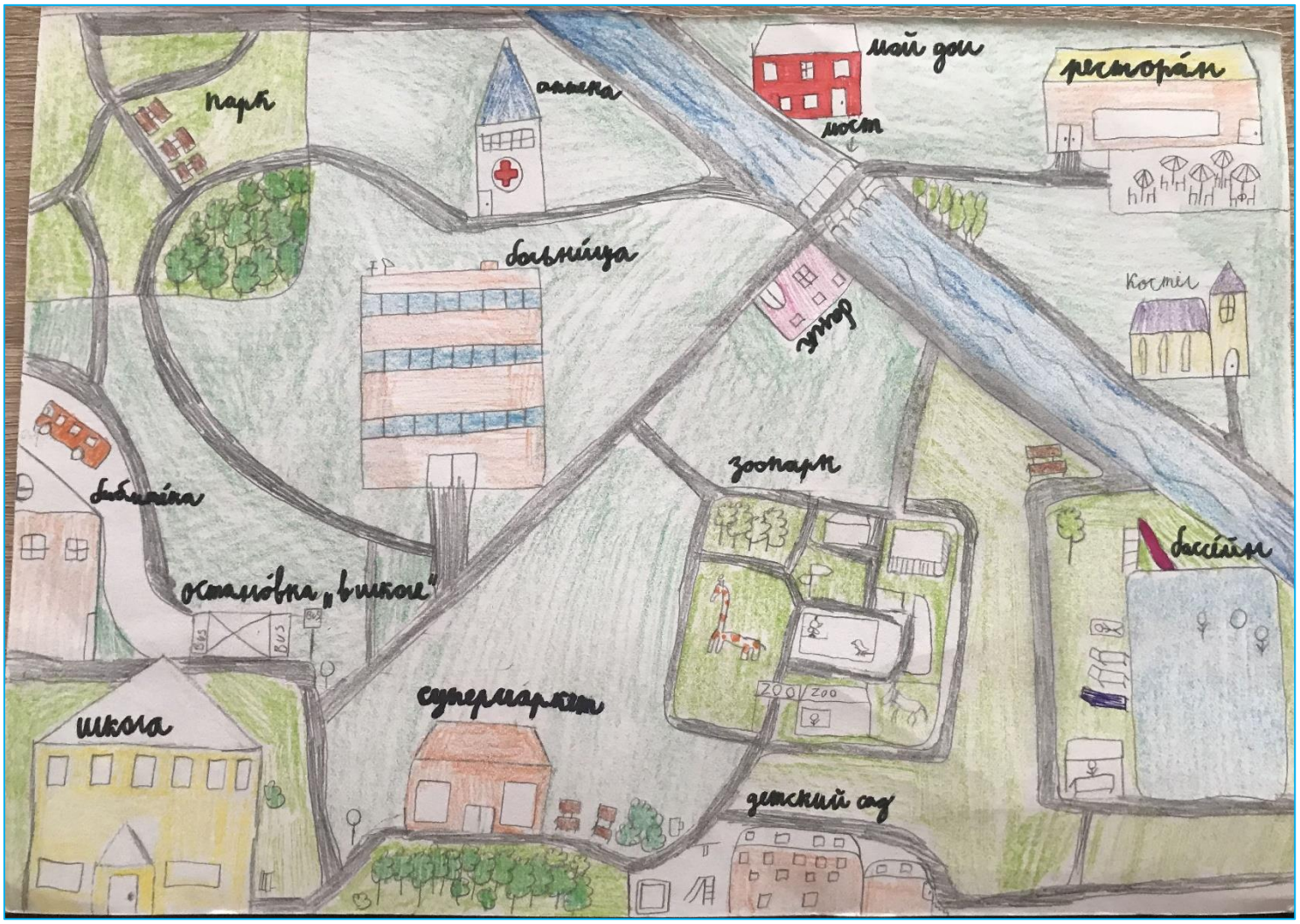

Michaela Macíková, 8. A ↑

Linda Franková, 8. A ↓

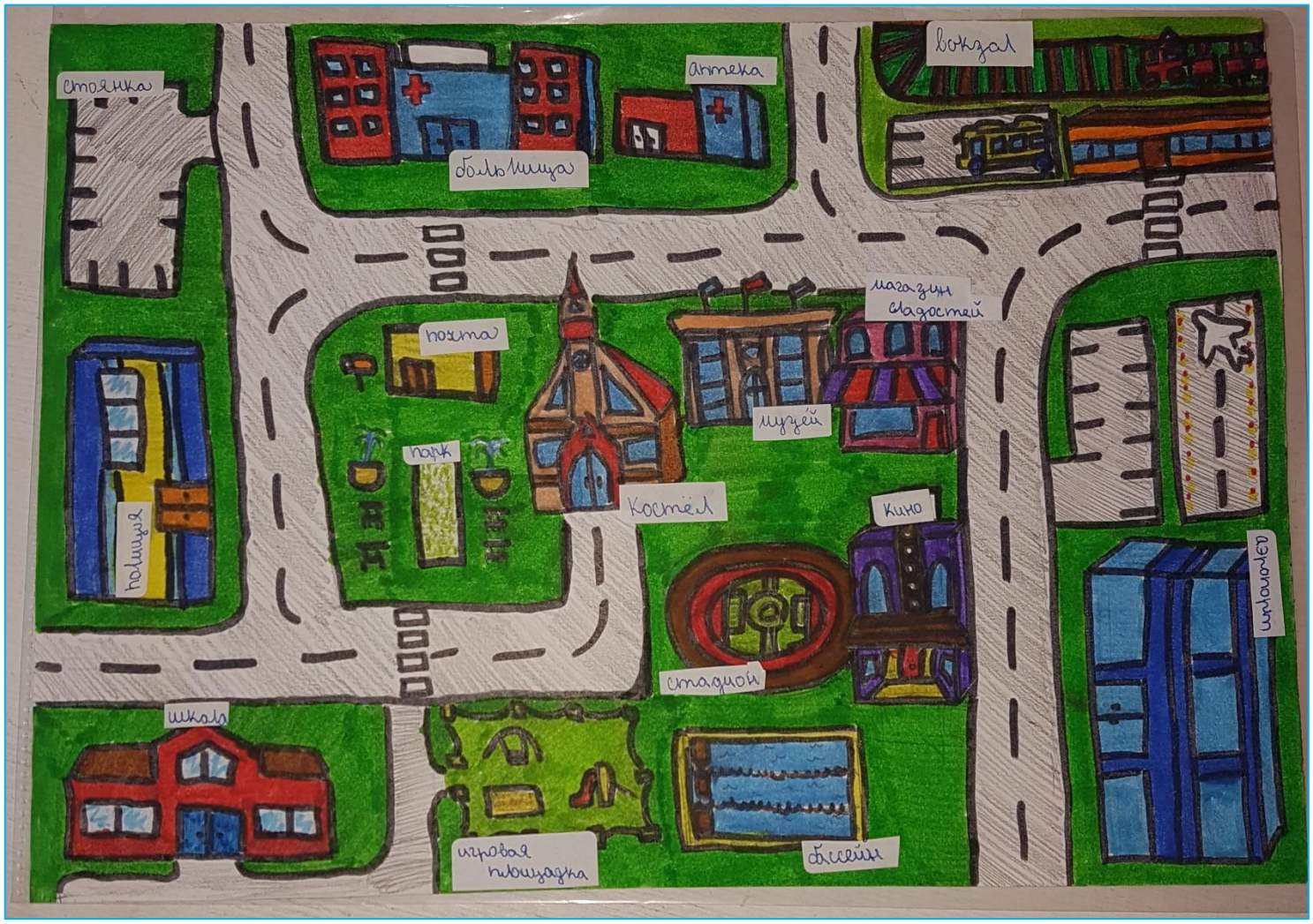

Mikrofony, wifi, cože? Seká se to! Ach, můj bože...

Jenom doma sedíme
a pořád se učíme.
Někdy doma cvičíme,
stejně se furt nudíme.

Hynek Oliver, 6.B

Už se těším do školy,
přežiju i úkoly.
Koronu ať vezme ďas,
já chci mezi kamarády zas.

Adam Fojtík, 6.A

Přišlo jaro, přišlo k nám.
Venku se víc provětrám.
Příroda se probouzí,
květy všude vyrazí.

Kluci pletou pomlázku,
holky myslí na lásku,
dají vejce barvená
nebo jinak lepená.

Eliška Kopečková, 6.A

Už jsme z toho zoufalí,
škola už nás nebaví.
Pořád doma zavření,
už jsme všichni znudění.
Potřebujem do školy,
a vidět se s přáteli.

Proto prosím:
Světe vrať se do normálu, nad covidem vezmi vládu.
Pošly ho zpět do Číny za pomoci vakcíny.

Venku už je teplo,
potřebujem světlo.
Potřebujem cestovat,
ze života se radovat.

Tomáš Skovajsa, 6. A

Zazvonil mi budík jako každý den,
jediné je dobré, že nemusím ven.
Zapnu počítač a už jsem ve škole,
Snídani mám přitom na stole.
Distanční výuka mě mučí,
máma na mě přitom hučí.

Naomi Dell´Anno, 6.A

V 8:00 nám začíná hodina,
jediná civilizace je moje rodina.
Zadávají nám úkoly,
nemůžeme jít do školy.

Čížková Hana, 6.A

Koronaviry způsobily pěknou pandemii.
Byly už dokonce i v Italii.
Teď je v Český republice.
Šíří se jak neštovice.

Samuel Mucha, 6.B

Já mám doma PCčko,
k němu skvělé kombíčko.
Klávesnice umaštěná,
obrazovka vyleštěná

Já mám doma PCčko,
k němu skvělé kombíčko.
Myška už je vyklikaná,
PC skříň je zaprášená.

Vašek Šejnoha, 6.C

Já jsem ta holka od koní,
hnůj a seno mi voní,
U koní si užívám
a celý svět líp prožívám.
Je tam velká legrace,
i když je tam moc práce

Jezdím, kydám, trénuji,
všem koním se věnuji.

Sára Šenkýřová, 6.C

Z distanční výuky hudebky zdraví šesťáci, osmáci a Radka Těšíková

Na dlouhé měsíce osiřela naše škola.
Stesk po kamarádech stále do našich srdcí volá.
Kde jen jsou všechny ty veselé třídy.
Přestávky, sešity i bílé křídy.

Aspoň, že mohli zůstat žáci nejmladší,
vždyť první školní roky jsou ty nejsladší.
Mám sen, že kouzelným klíčem otevřem konečně školu
A budeme už zase držet všichni spolu

Jakub Hochel, 8.A

Snad už to brzo skončí
a já budu normálně žít,
a na covid ani
nebudu vzpomínky mít.

Šebesta Martin, 6.B

22 days and 22 nights
I waiting for judgmend of a wise
I want go back to school
But we can´t anything to do
We still waiting for it and sit in dark rooms
Online classes we listen it
Sometimes I want to shout that,
this world is not perfect and it´s not so fair
If there wasn´t corona what could we have

Anežka Kalábová, 6.A

Prachy krachy, karty, party.
Kapsy s černým leskem na rty
Malá dáma z neznáma,
Je nejbohatší mezi náma?

Neugebauer Jáchym, 6.B

Dnes je středa, dlouhej den,
to si zase užijem.

Mikrofony, Wi-fi, cože?
Seká se to, ach můj Bože!

Zeměpis i matika, dějepis i fyzika.
Učíme se češtinu, přírodák i němčinu.

Mikrofony, Wi-fi, cože?
Seká se to, ach můj Bože!

Třináctá už odbila, těžká práce skončila.
Přežili jsme výuku, zítra zase ejchuchu.

Jakub Kandrnál, 6.C

Ráno přímo z postele
To mi hlava nebere
Počítač si zapínám
A přitom ještě zazívám.
Už se na mě testy sypou
A já nevím kam dřív kliknout.

Korona, korona, to je virus
Kvůli němu mám zas mínus.

Na distanční výuce
to se nudím nejvíce
Za hodinu ve škole
Skočím klidně do hnoje
Při PC testu nezvládám
Nervy strašný z toho mám.
Prosím Bože dej mi sílu
Už z toho mám nervy v kýblu.

Odehnalová Nicol, 6.B

Koronavir, to je mor, zalezem si zpět do nor.
Ale v norách je zimy dost, koronavir má už zlost.
Budem chodit na zahradu, ať neztrácíme náladu.
Až tu bude vakcína, Koronavir půjde na cíga.
Kdy to bude, to nevíme, na volnost se už těšíme.
Doktoři jsou Borci, zaslouží si oddechu porci.

Matyáš Kotěra, 8.A

Matematická soutěž Klokan

Za kabinet matematiky Ivana Coufalová

V tomto školním roce již podruhé se žáci naší školy zapojili do matematické soutěže Klokan. Zatímco na podzim byli zařazeni do kategorií z loňského školního roku, letos na jaře již řešili zadání ve své kategorii.

Do distanční formy řešení se v kategorii Benjamín přihlásilo 28 žáků šestých a sedmých tříd z celkového počtu 142 žáků. První místo získal Marek Musil, druhá byla Kateřina Pacasová, oba ze 7. C, na třetím místě se umístil žák 7. B Patrik Nádvorník. V kategorii Kadet našlo odvahu jen 14 soutěžících ze 105 žáků osmých a devátých ročníků. Zlato získala Daniela Jedličková z 9. A, stříbro Lucie Francová z 9. B a bronz Veronika Tichá z 9. A.

Všem soutěžícím děkujeme za účast, těm nejlepším blahopřejeme a oceňujeme, že si v této době žáci vyhradili místo ze svého volného času k řešení matematických úloh. Diplomy a drobné odměny čekají na žáky v prozatím uzavřené škole.

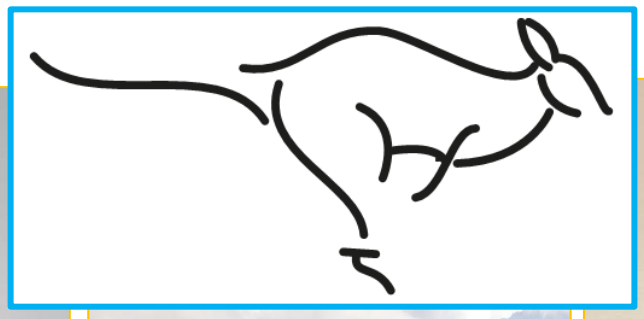

Zase to origami

Ivana Coufalová

Tereza Vilkovská, 6. B

Když jsem v loňském roce v době distanční výuky zadávala výzvy a jednou z nich bylo origami, starší žáci, kteří mě znali, věděli, že to k hodinám matematiky patří. Toto japonské skládání z papíru mám ráda, žáci se při něm učí přesnosti a trpělivosti a při tom přeměňují arch papíru v předměty kolem nás nebo zvířata pouhým jeho překládáním. Mnozí svými výtvory překvapí. Jedna z našich absolventek na svém blogu uveřejnila, na základě svých zkušeností z hodin matematiky, podrobný video návod svých origami skládaček, což mě velice překvapilo a potěšilo. Na galerii z loňské distanční výuky se můžete podívat do letního vydání, tedy do 3. a 4. čísla časopisu Armixxx.

V letošním školním roce jsem se k výzvám nedostala, přesto jsem zadala jeden bonus, jak jinak než origami. Protože bylo svatého Valentýna, nejvíce přišlo srdíček. V galerii vidíte, jak se žákům podařilo vzdát hold zábavě, která vznikla již v 9. století.

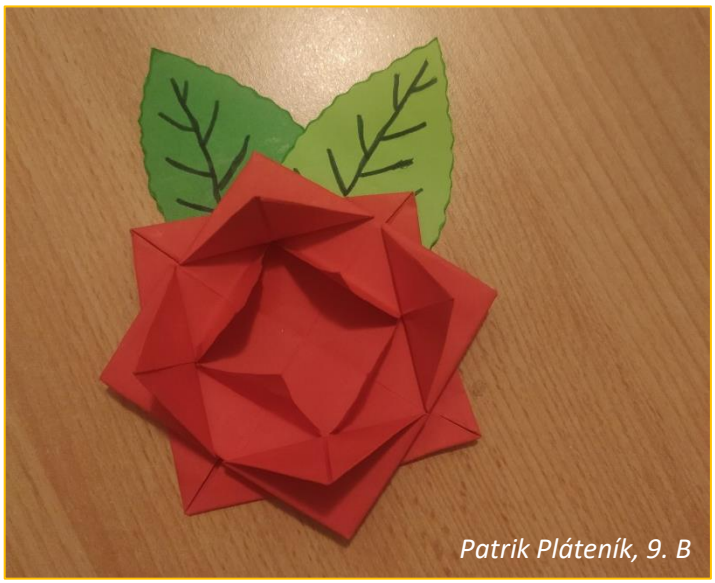

Patrik Plášteník, 9. B

Karolína Paulíková, 9. B

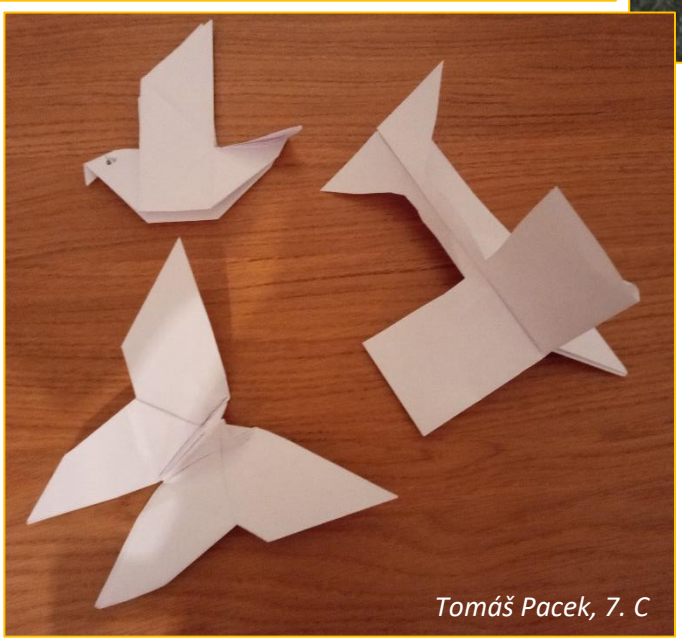

Tomáš Pacek, 7. C

Martin Pokorný, 8 .B

Jak se pozná talent

Kateřina Slezáková a žáci šestých a sedmých tříd

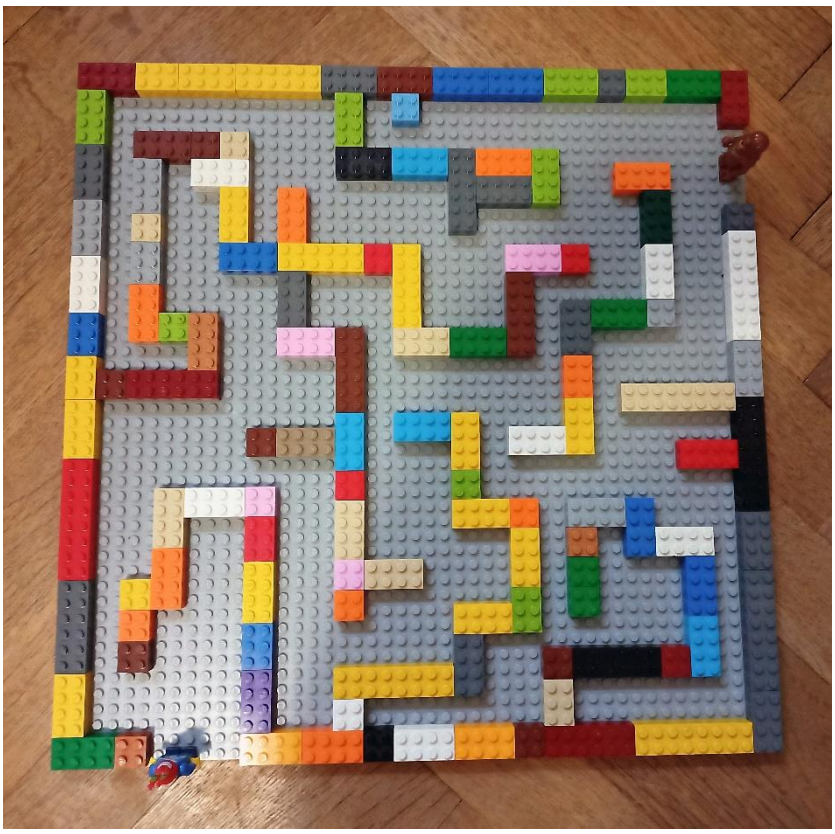

Moje cesta do školy, když padá sníh
Lukáš Polanský, 7. A – Líčení

Z krásného snu mě vytrhne vlezlý pípavý zvuk budíku. Nechce se mi vstávat ani trošičku, tak se ještě na chvíli zachumlám do měkkých peřin a dělám mrtvého brouka. Ale teď už vážně musím vstát z vyhřáté postýlky, protože čas rychle letí.

Vytáhnu žaluzie na okně a s úžasem zjistím, že přes noc napadl sníh a stále nádherně sněží. Za naším domem je zahrada školky, která se proměnila v bílou třpytivou nádheru. Hned mi to zvedne náladu a těším se, až budu venku. Otevřu okno, naberu ledový sníh do teplých dlaní a udělám kouli, kterou se snažím hodit co nejdál a pozoruji, jak se kutálí bílou peřinkou. Brrr, je zima, tak rychle zalezu zpět do tepla domova.

Pospíchám, abych byl co nejrychleji před naším domem a vydal se na cestu ke škole. Mám to opravdu kousíček, jen pouhých sto metrů, rovně naší ulicí a pak doprava. Ale i tak si to hodlám dneska pořádně užít!

Když napadne sníh, je najednou takové zvláštní ticho, jako by se na chviličku zastavil čas. Vybírám si místa, kam ještě nikdo nešlápl a poslouchám, jak každý krok krásně křupe, to miluji a už jsem to dlouho neslyšel. Chytám vločky do dlaní a pozoruji jejich ledovou krásu. Vždycky je to šestiúhelník, ale každá je úplně jiná, nenajdou se dvě stejné, a to je na nich fascinující. Když se dost pokochám jejich něžností, tak začnu sbírat sníh z okolních aut a dělat koule. Jen tak si s nimi házu co nejvíc do vzduchu a dívám se, jak dopadají na zem a pořádně se rozplesknou.

Najednou uvidím kamarády ze třídy a už to lítá! Strhla se pořádná koulovačka, jedna koule za druhou, bum a bác… a ve chvilce jsme všichni bílí jako sněhuláci. Sníh zalézá za límec a pořádně to studí. Nikomu to ale nevadí, za tu srandu to přece stojí.

Naše veselé řádění přerušil vrzavý zvuk školní brány a my museli jít. Dolétaly poslední sněhové koule, oklepali jsme sníh z oblečení a čeká nás učení. Ve škole to bude dneska dlouhé, protože už teď se těšíme na odpoledne, pak si to teprve pořádně užijeme.

Chůze v dešti po Manhattanu
Tereza Jarošová, 7. A – Líčení

Newyorské metro. Stojím a křečovitě se držím. Nesmím spadnout. Nevidím si ani na špičky svých tenisek. Kolem mě a mé tyče se tlačí snad milion lidí. Nikdo si tu nikoho nevšímá. Na názvy stanic nevidím, takže se musím spolehnout pouze na hlášení z reproduktoru. Propadám panice. Neuvidím mrakodrapy, protože včas nevystoupím. Strašná tlačenice.

Manhattan. Hurá. Metro zastavuje. Stojím na chodníku a nevěřím. Fakt jsem tady. Domy se vypínají nade mnou jako žebříky a snaží se dotknout nebe. Ale kde je nebe? Nikde. Nevidím ho. Já vím, co se o Manhattanu říká. Prý tu jsou domy tak vysoké, že člověk k nebi nedohlédne. Nikdy jsem tomu nevěřila. A teď vidím, že je to pravda. Ale někde tam nahoře nebe bude, protože jinak by mi nedopadl do vlasů jeho mokrý vzkaz.

Začalo pršet. Jako na povel se okolo mě otevřely deštníky. Déšť na ně hraje své bubenické sólo. Vrcholky mrakodrapů se schovaly do mlhy. Je pošmourno, studeno a mokro. Nesnáším takové počasí. Kráčím potemnělou ulicí. Kolem mě se prodírají lidi a spěchají kamsi do nenávratna. Je to zvláštní pocit. Spousta podivných postaviček, které se vždy zjeví a zase v davu zmizí. Připomínají mi mravence, kteří také pořád někam utíkají. Závidím lidem, kteří v těch domech sedí. Alespoň jsou v teple a suchu. Hledám snad jediný smysluplný bod dnešního nepovedeného výletu. Slavný manhattanský hot dog. Ale... Prší. Pouliční prodejci této slavné delikatesy zmizeli někam do tepla a sucha. Takže – hot dog nebude.

Připadám si jako trosečník. Ztracená osoba na snad nejslavnějším a nejobydlenějším místě světa. Někdo by mi asi měl vysvětlit smysl toho všeho tady. Ničemu nerozumím. Všude je pouze šeď, neznámí lidé a nad hlavou zběsile blikající neony reklam, kterých si už dávno nikdo nevšímá.

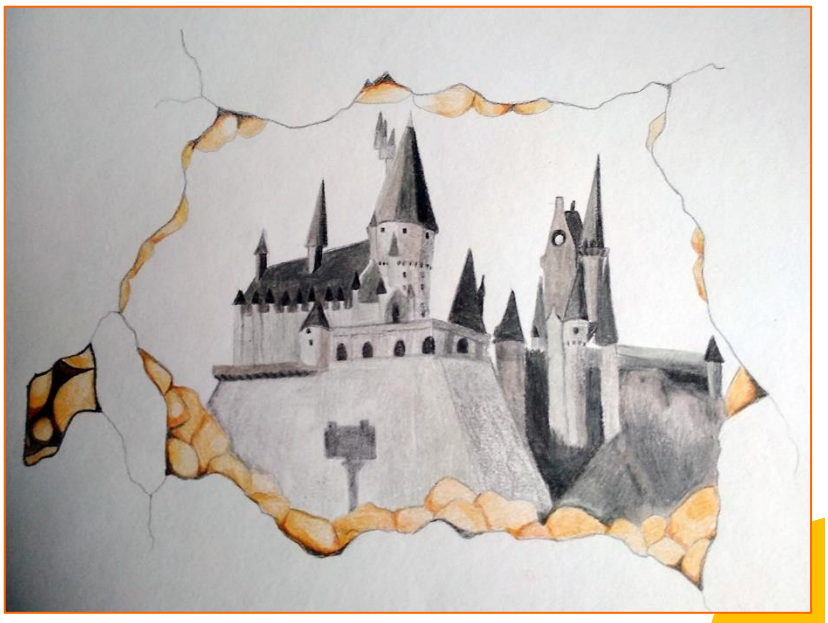

Výtvarné práce na těchto třech stranách:

Originální bludiště
Oliver Hynek, 6. B
Návrhy malby pro Městskou galerii v brněnském Bronxu
Karolína Tichá, 6. A; Anežka Kalábová, 6. A
Food Art
Karolína Tichá, 6. A; Sára Šenkýřová, 6. C; Natálie Křepelková, 6. B; Hana Čížková, 6. A; Matěj Kotek, 6. A; Anežka Kalábová, 6. A; Tomáš Skovajsa, 6. A

Jak se cítí budík? – Tereza Jarošová, 7. A
Dokončení příběhu (vyprávění s prvky líčení)

Představte si malého modrého budíka, který ještě nikdy nebudil a nemůže se dočkat. Nemyslí na nic jiného než na zvonění, má toho plnou hlavu a ptá se kdekoho, jaké to je.

Konečně si ho koupí jeden pán a natáhne ho přesně na šest hodin. To si můžete myslet, budík nespí celou noc, je jako u vyjevení, počítá minuty a představuje si tu nádheru, až spustí. Musím budit přesně, říká si a těší ho, že uvažuje jako dospělý budík.

A už je pět hodin, už je tady za pět minut šest, ještě chvilka, budík řekne teď, odkašle si a…

…zhluboka se nadechne, vydechne a… NIC. V budíku jen tiše cvaklo, zachrastilo, něco upadlo a… zase NIC. Ticho! A je tak hrůzostrašné.

Modrý budík zděšeně vykulí číslice na ciferníku a ručičkama se snaží dosáhnout na kladívka, která nebuší do zvonku. Nedosáhne tam. Naštvaně se ještě natahuje, jenže mu to není nic platné. Je zoufalý, protože to nedokáže spravit. Prostě to nejde a on začíná být nešťastný. Tak moc se těšil na to své poprvé a teď … Úplně cítí, jak se všech jeho součástek zmocňuje podivný třes. To je strach a zklamání. Místo toho, aby pyšně a hlasitě zvonil, budil a naštval spícího člověka – mlčí a tuší, co přijde potom, co se jeho pán vzbudí. Už to vidí, pán se vzbudí a podívá se na budík. Zjistí, že je pozdě. Strašlivě se rozzlobí a milého budíka vezme a vyhodí ho. Co jiného s rozbitým budíkem? Tohle všechno budík ví. A pak půjde a koupí si budík nový. Lepší.

A tak budík nešťastně tiká a odevzdaně čeká. A je to tu. Otevírá oči, zívne si, protáhne se, mrkne na budík … a … vyletí z postele. Zuří. Budík vidí už jen ruku, která ho bere a mrskne s ním do koše mezi ostatní odpadky. A tak tam teď odevzdaně leží, mezi slupkou od banánu a roztrženým obalem od čokolády a je smutný. Jak je možné, že tak hrozně selhal? On je přece budík na buzení. A je na to pyšný. To, že je k ničemu, to není pravda. Přece to tak nenechám! Přece nepatřím do odpadků. Naštve se. „Já nechci!“

Najednou… Něco tu zvoní a dělá tu pekelný hluk. Až se z toho ježí vlasy na hlavě. A teď mu to došlo. To jsem já. Já zvoním. Zvoním. Budík jásá, a kdyby mohl, tak nadšeně tleská. „Hurá!“

Ale co to? Najednou si uvědomí, že není v koši na odpadky, ale na nočním stolku. A teď mu to dojde. To byl ale ošklivý sen. Fuj. On se tak strašně těšil na to, až poprvé zazvoní, až z toho napětí usnul. Ale to je teď přece úplně jedno. Je přesně šest hodin. Tak pěkně do práce. A tak zvoní jako divý. Nakonec se nad ním zjeví ruka jeho rozespalého pána a stiskne tlačítko, kterým se vypíná zvonění.

Teprve teď si malý budík úlevou vydechl. Znovu začal potichoučku tikat a počítat ubíhající čas. Jeho první služba skončila a byl to naprostý úspěch. Vzbudil svého pána.

Moje cesta do školy,
když padá sníh
Tereza Jarošová, 7. A – Líčení

Je ráno, kolem sedmé hodiny, docela pozdě, konečně se přinutím vstát. Budík mi to znovu připomněl, je čas vstávat z postele. Kouknu z okna, abych věděla, co si obléknout, to je vždy rozhodování, ach jo. I přes rozcuchané vlasy a ještě rozespalé oči mi pohled z okna vykouzlí na tváři široký úsměv. Venku je nádherné počasí. Tedy zimní nádherné počasí. Mrzne, až praští, chumelí a chumelí. Dnešní vydařené počasí mě za oknem ještě chvíli zdrželo, taková nádhera, kam se hrabe kdejaký malíř. Okna jsou pokreslena zvláštními ornamenty, každý je jiný, úplná umělecká díla. Přemýšlím, co mi to jen všechno připomíná, fantazie pracuje a stále si přes okno prohlížím mrazivou ulici, domy, stromy. Vše je jako namalované. Brzy se vracím do reality, čas rychle běží, u okna se jako by zastavil. Honem obléknout, nasnídat, učesat, umýt, vyčistit zuby, najít tašku a je čas vyrazit do školy.

Vyjdu před dům, všechno je zaváté sněhem, pod bílou peřinou, mezi mraky občas proklouznou sluneční paprsky a celá zem se třpytí, jako by byla posetá stříbrem. Nádhera. Každým krokem otisknu svoji stopu do sněhu a krásně to zakřupe. Po kotníky ve sněhu. Další a další lehounké vločky se snášejí jako peříčka na zem. Kráčím dál bílou ulicí, občas mi to podklouzne i na zamrzlých kalužích, jsou jako ledová zrcadla. Vločky mi stále tancují kolem hlavy, už se blížím ke škole a vypadám jako sněhulák. Tváře štípou mrazem a jsou jak rajská jablíčka. Je mi zima, ale vůbec se mi do školy nechce.

Stojím před hlavním vchodem, přilepím se rukou na zmrzlou kliku a vcházím do školy. Těším se, až vyučování skončí a půjdeme si s kamarády konečně užít sněhu a počasí, které je jako v zimní pohádce.

Přišlo jaro zdaleka...

Monika Komárková, žáci 7. a 9. tříd a slavní čeští básníci

A máme tu zas jaro! Letos si z nás příroda sice dělá dobrý den a její aprílové počasí nás mnohdy vyvede z míry, ale většina z nás je již ráda, že zima konečně odešla. Radost nám sice kazí současná doba plná různých zákazů a příkazů, ale načerpat sílu a uklidnit nervy v přírodě přece jen pořád jde. Žáci druhého stupně měli za úkol dívat se pozorně kolem sebe a fotit krásy jarní přírody. Vybrali jsme pro vás ty nejlepší fotografie a přidáváme k nim i trochu té jarní poezie předních českých básníků.

Co všechno musí udělat jaro
František Halas

Vytáhnout trávu z hlíny
a nazeleno natřít.
Načernit pěkně stíny
a všechno živé sbratřit.

Všem hadům svléci kůži,
načesat řádně louky,
spočítat lístky růží
a pruty leštit, brouky.

Nachystat noty ptáčkům,
obléci nahé stromy,
vysmát se poškoláčkům,
pozlatit střechy, domy.

Rozmíchat v lese barvy
a kdeco zrána zrosit,
probudit v zemi larvy
a teplo do děr nosit.

Včeličkám květy sladit
a děcka nutit vstávat
a kožich kočkám hladit
a peckám jádra dávat.

Barevné vnímání
Anna Marie Dolinková, 7. B

Je nádherný den. Nebe hraje všemi barvami, díky třpytivým červenozlatým paprskům slunce a příjemnému bezbarvému dešti, který se tříští o šedivé dlážděné chodníky a tvoří kaluže velké jako brněnská přehrada. Lidé se venku kochají tou barevnou zebrou, které se říká duha. I malá dítka se nemohou vynadívat na ty oslňující barvy.

V momentě, kdy lidé zaujatě pozorují onu červeno-oranžovožlutozelenotyrkysovomodrofialovou krásu, rozezní se zpěv ptáků, což značí konec deště.

Najednou začne vše ožívat a hrát novými barvami. Duha mizí na blankytné obloze za záře zlatavého slunce. Květiny se rozevírají, aby předvedly své pestré šatičky. Na jejich volánech se sem tam stříbrně zableskne drobná perlička, dáreček od pana Deště. Slečna Slunečná poskakuje po okolí a za pomoci strýčka Vánka upíjí z oněch rozlehlých kaluží.

Začíná se stmívat a vše se mění v černočernou noc plnou hvězd.

Úžasná atmosféra
Adam Rak, 7. B

Časné zlatavé ráno vzalo dech všem bytostem na planetě, probouzejícím se z šedavého oparu spánku, a úžasná atmosféra, kterou nám slunce vykouzlilo svými něžnými prozářenými zlatými paprsky, se dotkla všeho bytí na Zemi.

Opeření barevní ptáčci, poletující v neprostupných zelených korunách letitých stromů, prozpěvují své pozdravy prvním slunečním paprskům. Motýli, ti křehcí tvorečkové s třepetajícími se křidélky, vytváří nad rozkvetlými keři a květinami mnohabarevné pohyblivé obrazy. Tulipány, ty rudé kalichy, rozevírají svou náruč slunci, slunečnice, žluté jako jejich sestra na blankytném nebi, ke které vzhlížejí, oxalis, roztahující svá purpurová křídla. To vše a mnohem víc je letní slunečné ráno.

V den, jako je ten dnešní, kdy jsem po zdlouhavé, šedobílé smutné zimě uslyšel první ranní ptačí trylkování, se už nemohu dočkat, až léto povstane ve všech barvách, které umí tak krásně vykouzlit.

Autoři fotografií:

str. 1: Adam Halouzka, 7. B
Anna Marie Dolinková, 7. B
str. 2: Lucie Francová, 9. B
Ondřej Mucha, 9. A
Lucie Valehrachová, 9. A
str. 3: Tomáš Brabec, 7. A
Patrik Plátenník, 9. B
Michaela Holcrová, 7. C

Večer v zahradě
Filip Smejkal, 7. B

Jedno pozdní odpoledne jsem seděl na naší zahradě. Po chvíli slunce začalo zapadat a na obloze a po krajině se začala odehrávat symfonie barev.

Když jsem se zahleděl na nebe, jeho blankytně modrá barva se začala mísit s oranžovou. Celá obloha zářila, jako kdyby byla v plamenech. Postupně, jak slunce zapadalo, se přidala i růžová barva. Původně sněhově bílé mraky získaly růžový nádech, jako kdyby si oblékly růžový závoj. S přibývajícím západem slunce a ubývajícími slunečními paprsky. Obloha začala tmavnout až do rudé barvy.

Když jsem se rozhlédl po zahradě, zadíval jsem se na vysoké lilie. Jejich květy, které přes den září andělskou bílou barvou, byly najednou růžové, jako kdyby se z nevěsty převlékly za družičky. Zadíval jsem se také na záhon rudých růží. Jejich květy v šeru ztmavly na bordó barvu. Už nebyly tím symbolem lásky, ale symbolem smutku.

Mou pozornost také upoutal bublající potůček. Jeho průzračně modrá voda v rudém západu slunce získala fialový nádech. Nevěřil jsem svým očím, ale voda v potůčku byla opravdu fialová.

Také stromy se v západu slunce začaly měnit. Jejich svěží zelená barva slábla a po chvíli téměř zešedla. S přibývající tmou se z nich staly černí strážci noci. I zelená tráva, která přes den svou barvou uklidňuje, se proměnila v šedý až černý koberec.

Seděl jsem na zahradě až do úplného setmění a nemohl jsem uvěřit, kolik se kolem mě za večer vystřídalo barevných tónů.

Jarní
Jaroslav Seifert

Když svatý Josef otvírá,
tu zima kvílí: Ouha!
Tesařská ostrá sekyra,
zpod pláště světci čouhá.

Hned vlečku zimě přesekne,
zašlápne špínu sněhu,
a vše co bylo nepěkné,
promění v zpěv a něhu.

Kéž vlaštovky už zavolá,
jež byly s námi loni.
Fialka, skrytá dopola,
pod keřem prudce voní.

Rozepne kvítek spanilý,
strom celý rázem zbělá,
a kde se vezme – za chvíli,
bude na kvítku včela.

Sedne si vprostřed do medu,
aby ji slunce hřálo,
a to je vše, co dovedu,
já vím, že je to málo.

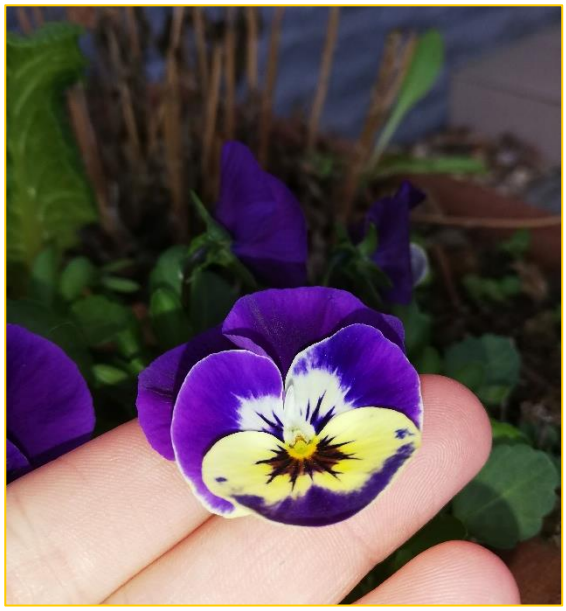

Óda na červenou
Adam Mičánek, 7. B

Na podzimní obloze zářilo červené slunce, jehož paprsky dopadaly na žloutnoucí listy. Tyto listy byly paprsky zbarveny v pomerančovou barvu, která se odrážela do širokého okolí. Barva oslepovala všechno živé i neživé jako Medúsa v řeckých bájích nebo jako bazilišek.

Mraky na obloze byly obklopeny červenou září, která připomínala čerstvě rozpálený oheň a vyvolávala pocit horka. Na hladině rybníka se dopadající červené paprsky odrážely a vyvolávaly pocit léta.

Ještěrka ležící na kameni se slastně vyhřívala a silou paprsků byla úplně paralyzována. Jen pobíhajícího zajíce červená barva dráždila a působila na něj jako na býka. Trávě červená dodávala poslední sílu před blížící se zimou.

Jaro
Josef Václav Sládek

Jaro přišlo do kraje,
děcko laškovité,
v očích mělo fialky,
v líčkách šotky skryté.

Kučeravé kadeře
zářily jak slunce,
rosu jako démanty
mělo na korunce.

Na ramenech motýlí
křídla dvě se třpytí,
roucho světle zelené
v rybníku jak síti.

Kolem roucha z šípkových
poupat mělo pásek,
nad ním, zrovna u srdce,
zpíval sedmihlásek.

Barevné vnímání
Patrik Nádvorník, 7. B

Byla březnová smutná neděle a já jsem se díval ven z okna. Před chvílí na kapličce odzvonilo osm a po obloze pluly těžké mraky.

Na první pohled mě zaujala travička, po zimě znavená a smutná, která se mně dnes zdála světle šedá. Smutně vyhlížela sluníčko a volala: „Kdepak jsi, už je jaro, už na tebe všichni čekáme!“ A v tom se to stalo! Skrz mraky se prodral paprsek sluníčka, a druhý a třetí.

V tu chvíli se všechno jako mávnutím kouzelného proutku zbarvilo žlutě a rozzářilo radostí, holé větve stromů, ušpiněné chodníky, hromada listí pod keřem. I ta travička, před chvílí šedá jako popel, se najednou rozsvítila světle žlutou barvou. Také děti pobíhající na hřišti jako by našly novou energii a začaly zářit zeleně, plné radosti a nové síly. Běhaly sem a tam po hřišti jako malé jiskřičky. Byl jsem okouzlen tou rychlou proměnou.

Jaro plné radosti, barev a štěstí začalo.

Barevná jarní zahrádka
Šimon Tkaný, 7. B

Blíží se jaro, lehký voňavý větřík si pohrává s větvemi stromů, kde pučí nové lístečky jako klubající se kuřátka. Na mé malé zahrádce už raší nové rostlinky, které se vlní v jarním větříku a připomínají vlnící se hady. Vše hraje veselými barvami, převládaje v zelené dominantě, hráškově zelené klíčky, tmavě zelené petrželky v barvě fotbalového hřiště, křiklavě zelená nať mrkvičky si říká o svou pozornost.

V rohu zahrádky tu zelenou nadvládu rozbíjí barevné jarní primulky, které září červenou barvou jako letní jahody, žluté doslova září jako slunce na blankytném nebi, ale i žíhané barvy se tu prolínají jako pohled do kaleidoskopu.

Těším se, až všechny ty zelené rostlinky vylezou z hlíny a vše tu provoní.

Je krásné pozorovat tu zelenou mozaiku lahodící oku, která po sychravé a šedé zimě působí příjemně na duši.

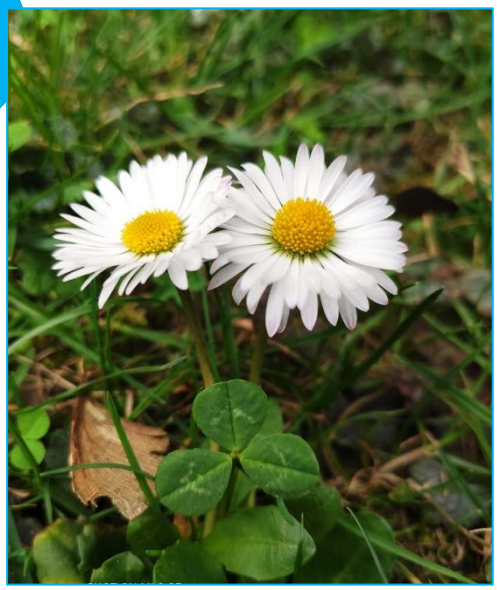

Západ slunce jako z pohádky
Terezie Mlčoušková, 7. B

Tráva, co se leskla jako zelený diamant, se lehce pohybovala ze strany na stranu jako víla v nebesky modrých šatech, která se vznášela nad modrou vodou a tančila, mezitím, co se okolo ní pohyboval ledově bílý vánek, který jí profukoval její zlaté vlasy připletené k zelenému věnečku s růžovými květy ze stromu.

Slunce bylo zlaté jako ty nejdražší šperky a lehce ho zalévala oranžová barva, která se rozpínala po okolí a odrážela se od mých červenočerných brýlí, oranžová barva, která polévala zlaté slunce, se míchala s barvou rudou jako růže.

Na nebi se objevily růžové až červené červánky, které pohlcoval a rozfoukával neviditelný vítr, při čemž mi rozházel mé hnědé vlasy a nafoukal mi do hnědě blyštících se očí. Vítr zesiloval a ze žlutého písku udělal zlatohnědé tornádo, které se po minutě uklidnilo jako tiché a modré jezero, které doplňovaly malé barevné rybičky. Zlatooranžový západ slunce, který doprovázela rudá barva, se rozpínal víc a víc jako nějaký barevný provázek.

Hned po hřejivě zabarveném západu slunce padla noc, která byla temná jako zlo, ale zlatě zářící hvězdy oblohu obohatily a černou noc doplňoval i žlutě zabarvený měsíc, který temnou oblohu jemně ozářil.

Bylo to jako z nějaké barevné pohádky.

Křehká krása vitráží

Žáci 7. tříd a Monika Komárková

Online výuka výtvarné výchovy je pro mě svým způsobem smutná, chybí zde interakce mezi učitelem a žákem, žák je odkázán na práci zcela sám a nemůže se poradit či svůj nápad hned zkonzultovat. Také jistě chybí i spolužáci, od kterých se dá mnohdy dobře inspirovat. Snažím se vymýšlet nápady, které jsou v domácích podmínkách proveditelné, svým způsobem i celkem nenáročné, aby žákům „nepřidělávaly“ zbytečné starosti s úkoly. Proto jsem byla velmi mile překvapena, když jsem si prohlížela odevzdané „vitráže“ od žáků sedmých ročníků. Je vidět, že je téma zaujalo, protože výsledné obrázky jsou velmi hezké a některé by si jistě zasloužily i zarámovat a vystavit. Ovšem posuďte sami!

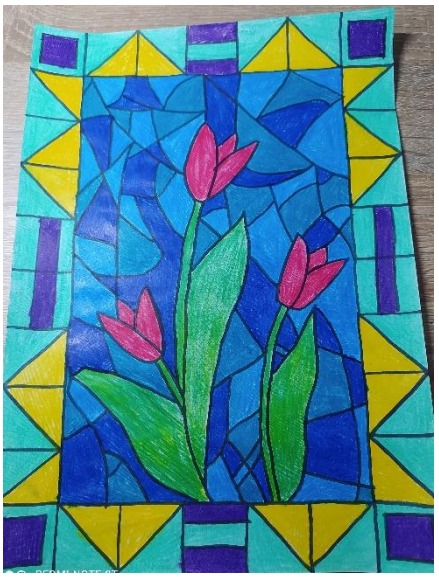

Co je to vitráž?

Jedná se o barevné mozaikové výplně oken, které se objevují již od antiky. Tehdejší technologie neumožňovala výrobu velkých skleněných tabulí, rozměrné otvory bylo nutné vyplňovat tabulemi ze spojovaných skel. Se samotnými vitrážemi se nejčastěji setkáváme v katedrálách a kostelech, kde vytvářejí krásné barevné osvětlení.

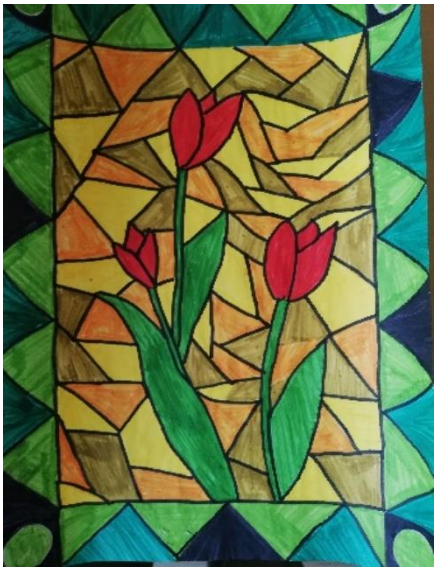

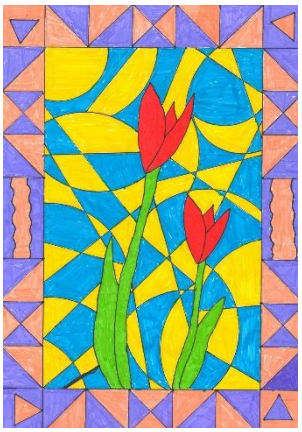

Adriana Loskorich, Michaela Holcrová, Tereza Procházková, Lukáš Polanský, Ema Horáková, Kristýna Jurečková, Petr Doležal, Štěpán Zhoř, Klára Stará, žáci 7. A a 7. C

Srdce z kamínků

Jolana Hůrková, video a foto Lukáš Polanský 7. A

Video: stiskni Ctrl+klikni na obrázek!

Projekt Srdce z kamínků vznikl jako poděkování zdravotníkům a dalším lidem v první linii, kteří proti neúnavně bojují proti koronaviru. ZŠ Arménská byla oslovena, zda by se do tohoto projektu nechtěla zapojit také. Věřte nám, že jsme se nijak dlouho nemuseli rozmýšlet! Výborný nápad, jak alespoň touto cestou poděkovat všem v nemocnicích, kdo již rok zachraňují životy ostatních, nás ihned oslovil.

V atriu naší školy jsme i my namalovali srdce, do kterého jsme vkládali namalované kamínky od našich žáků. Zpočátku bylo srdíčko malé, jaké vidíte na přiložené fotografii. Postupně se ale zvětšovalo, když se do projektu zapojovalo stále více žáků.

Na Zelném trhu nakreslili dobrovolníci velké srdce, do něhož pokládaly namalované kamínky nejen školy, které se do projektu zapojily, ale i kolemjdoucí lidé. Kamínky ze srdíčka na Arménské putovaly ve čtvrtek 25. března do velkého srdce na Zelný trh. Za naši školu je tam vložili tři žáci ze 7. A společně se svou třídní učitelkou, která naši školu do projektu přihlásila. Ze srdce na Zelném trhu byla část kamínků uložena do okolí nemocnic, odkud si je mohli zdravotníci vyzvednout a odnést domů.

Děkujeme všem žákům, rodičům i učitelům, kteří si našli čas a zapojili se do projektu Srdce z kamínků. Věříme, že kamínky za nás vyjádřily poděkování a udělaly zdravotníkům radost.

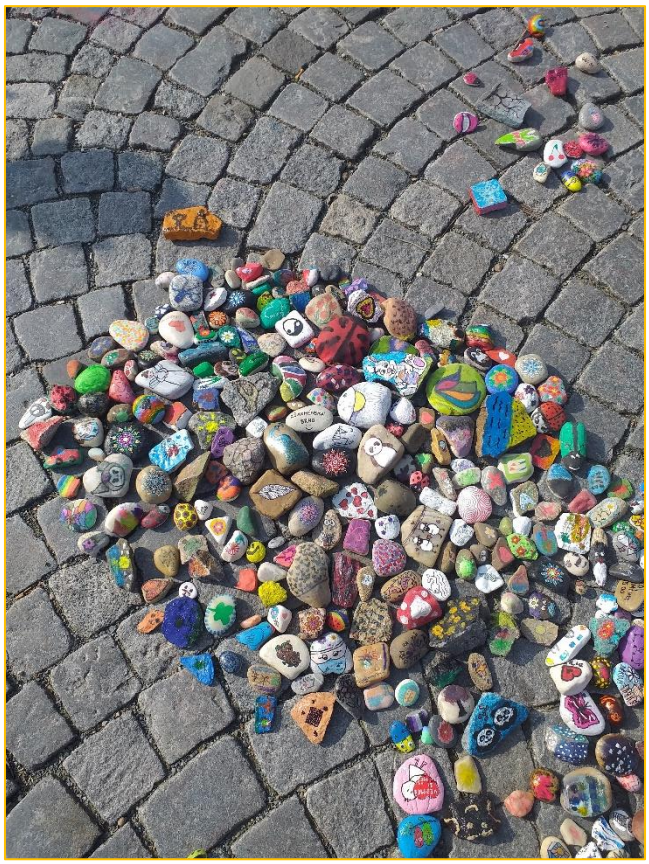

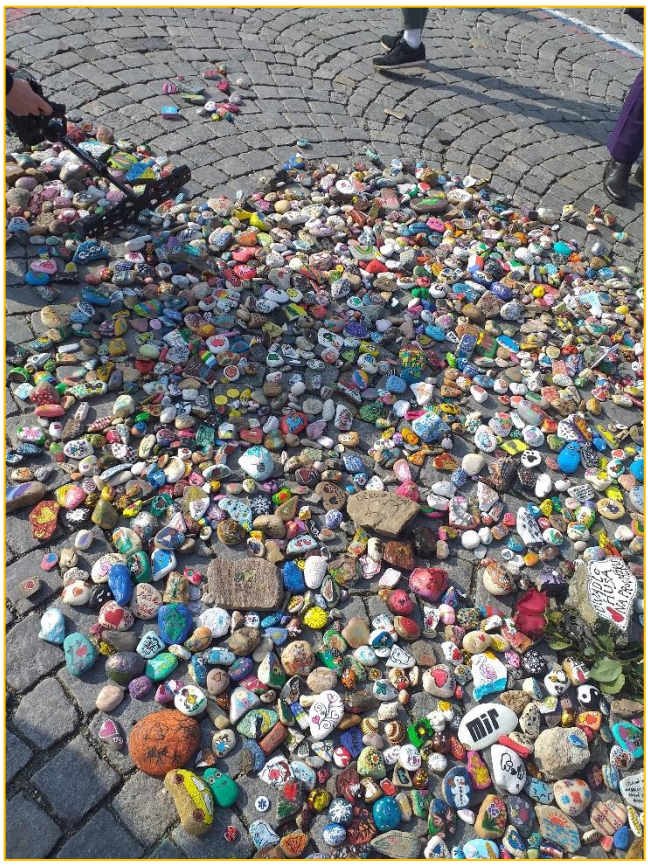

Pěstitelská sezóna zahájena

Beatriz Prečanová

Jaro je tu a s ním se pojí i návrat na zahrádky nebo minimálně k substrátu a květináči. Polovina žáků z 6. A a 6. C si v rámci předmětu pěstitelské práce vyzkoušeli v praxi, jaké to je, si vlastnoručně vypěstovat svoji rostlinu. Jejich výsledky jsou úžasné. Někteří žáci na to šli prakticky a zasadili semínka rajčat, salátu nebo dokonce i dýně. Další žáci se nebáli ani výsadby okrasných jarních květin, jako třeba hyacintu nebo astry.

V rámci zpříjemnění velikonočního období se žáci pustili i do klíčení semen, což je úzce spjato s jarními dny. Nejoblíbenější činností se stalo klíčení řeřichy, na které si mohli žáci i jejich rodina pochutnat v kombinaci s dobrým pečivem a máslem. Další odvážlivci se pustili například do klíčení mungo fazolí, které jsou v poslední době velmi oblíbenou pochoutkou plnou vitamínů.

Cílem tohoto úkolu bylo přivést žáky na jiné myšlenky, osvojení si nových dovedností a také čas strávený jinde než u monitoru počítače. 😊

Patricie Pešková, 6. A

ŘEŘICHA

Barbora Bučková, 6. C

Jakub Kandrnál, 6. C

Vojtěch Moravec, 6. C

Tomáš Skovajsa, 6. C

Karolína Tichá, 6. A

Maxim Franc, 6. A

Lenka Peterková, 6. A

Barbora Kůřilová, 6. A

Vojtěch Moravec, 6. C

Není třída jako třída

Učím již pěknou řádku let, vystřídala se mi v učebnách řada školních kolektivů a musím konstatovat, že deváťáci z áčka patřili k těm, na které se nezapomíná. Z vykulených a někdy i šišlajících třeťáků, kteří ke mně přišli od paní učitelky Hájkové, se v páté třídě vyloupli sličné mladé slečny a vytáhlí mladíci, kteří ještě nevědí, co s rukama a nohama, ale slyšet je všechny vždy a všude. Dobré bylo, že při loučení už nikdo nešišlal a všechny logopedické vady byly ty tam. Taky nám to někdy dalo hodně práce! To bylo pořád: „…odpovídej celou větou…“ „…trochu tu odpověď rozveď…“ „…polož otázku…“ „… jaký máš názor na…“ „…máš problém? Jak se dá vyřešit? Nefňukej, slzy za tebe nikdy nic nevyřeší! Přemýšlej…, navrhuj…, lepší chybný názor než žádný názor…“. Asi jsem hodně žáčků ve 3. A štvala tou věčnou aktivitou, ale z mého pohledu to bylo pro každého z nich důležité. Všichni se posunuli o mnoho stupínků výš v chování, vědění i práci.

Prožili jsme hodně hezkých i trochu smutných zážitků, že kdybych se o nich měla rozepsat, tak to bude na celou knihu, a ne pouze na krátký článek do časopisu.

Tak na co si hned, ale hned teď vzpomenu?

- Jak jste skvěle pracovali na projektu „Jedlá školní zahrada“, Sáro, Danielo a Veroniko. Byl na vás vždy a ve všem naprostý spoleh.
- Na to, jak jsme bubnovali a tančili na akademii, to se nedá zapomenout, byli jste úžasně pohybově a hudebně nadaná třída.
- Jak jsme uklízeli Bohunice a báli se bezďáků na Červeném kopci.

- Nemohu nepřipomenout skvělé úspěchy sportovců, hlavně Zdeňka Tomana.
- Bravurní klavírní koncerty Daniely a Sáry, dechové nástroje zase skvěle ovládala Eliška a Míša, Verča nám hrála na kytaru.
- Nezapomenu na bezvadné taneční kreace Elišky a dalších tanečnic v čele s Luckou Valehrachovou.
- Úžasné byly školy v přírodě v Křižanově, na jedné z nich jsme prakticky ověřovali vznikající metodický materiál pro „Badatelsky orientované vyučování tzv. BOV“. Jestlipak si na to ještě také vzpomenete, deváťáci? Nebo cestování časem? Má ještě někdo schované lahve se semínky? Já ano. Naše Bára taky.
- Studenti z pajdáku na společných programech na Kejbalech nebo u nás ve škole z vás vždycky byli paf a obdivovali, jak jste šikovní. Dmula jsem se pýchou.

- Vánoce, besídky a dárečky – nezapomenutelné!
- Bezesné noci s Andersenem a besídky pro seniory v Domě naděje
- Chata na Vysočině zažila několik skupinek těch nejlepších žáků ze třídy, kteří v celoroční soutěži nasbírali nejvíce bodů. Někteří z nich se dozvěděli, jaký hororový příběh se stal paní učitelce, někteří se ten příběh nedozvěděli a již také nedozví.

Cesty vás povedou zase dál do života, tak se v něm neztraťte a občas si vzpomeňte na vaši třídní úču. Přeji vám hodně štěstí a úspěchů.

Vaše třídní učitelka
Irena Lidmilová

Mým deváťákům…

Jak již psala paní učitelka Lidmilová, současná 9. A je opravdu výjimečná. Pro mě jednoznačně, protože je to vlastně moje první třída, kterou jsem dovedla do devítky. Ze ztřeštěných kluků a upištěných holčiček se nyní vyklubali rozumní mladíci a úžasné okouzlující slečny. Čtyři roky utekly jako voda, zvláště poslední rok byl pro nás všechny velmi náročný, ale zvládli jsme to!

Rozházené pestrobarevné korálky se pomalu navlékaly na jemnou nitku důvěry a společných zážitků, která nakonec všechny propojila respektem a velkým přátelstvím. Kamínek uprostřed, růženín, je kámen nesobecké lásky, probouzí v lidech cit přátelství a mírnost, také prohlubuje naši vnímavost k umění, fantazii, tvořivost a inspiraci. Doufám, že i já jsem vám pár užitečných věcí předala…

Do dalších let vám ze srdce přeji, ať se vám povede splnit si své sny a ať máte vždy kolem sebe fajn lidi, na které se můžete spolehnout a se kterými vám bude dobře.

Mějte se prostě hezky, příšery!

MK

9. A

ZAČALO TO NEVINNĚ

Začalo to nevinně,
v třídě 1.A.
Většinou bylo veselo,
někdy blbá nálada.

Každý den byl něčím jiný,
hlášky a smích se rychle šíří.
Nikdy jsme se nenudili,
vždy jsme si to něčím ozvláštnili.

Naše třídní pranky,
ach, to byly nápady.
Nebo naše venky,
dostali nás do nálady.

Tak moc mi to bude chybět,
byli jsme fakt skvělá parta.
Však mi se zas sejdeme
a smát se vzpomínkám budeme.

Pomalu se loučíme
a slzy už roníme.
Bylo to fakt krásných devět let.

První pravá přátelství,
taky první lásky,
to všechno jsme zažili
během povinné školní docházky.

Všechny školy v přírodě,
noci strávené ve škole,
nebo naše lyžáky,
ach, to byly dojáky.

Jako by to bylo včera,
stála jsem před školou,
poznávala spolužáky
a poprvé si sedla ke stolu.

Teď už je to devět let,
všichni jsme vyrostli.
Už nejsme ty malé myšky
plné dětské radosti.

Spolu jsme si pomáhali,
spolu jsme tu vyrůstali
a teď spolu opouštíme
to místo plné vzpomínek.

Vzpomeňte si na jakýkoliv školní den,
vždy to nebyl dobroden.
Někdy nás to taky pěkně štvalo,
obzvlášť když už si to rodiče zvalo.
Ale byli tu ti kamarádi,
kteří nás vždycky budou mít rádi.

Miluju taky naše třídní hlášky.
Ach, někdy to bylo na prášky.
Třeba jako „To je nálož!“
nebo Verčin sépiák.
Navždy na to budu vzpomínat,
až se dojímám.

Taky Dančin segedYn
nebo její AIC.
Vždy jsme se smáli
těmhle blbinám.

Adam nemocnej v palici,
Evča nakažená urdamekarídou,
i to se u nás dělo,
někdy to doktora chtělo.

A co Sisin marcipán
nebo její Egypt,
chudák se chtěla zalíbit,
tak snad příště bude mít koho políbit.

Naše cesty na oběd
a samotné obědy,
to je kapitola sama o sobě,
nechme to na později.
Nebo radši hned,
povím vám to teď.

Chtěli jsme to romantické,
tak jsme si to svíčkou udělali tematické.
Vždycky jsme dlouho kecali,
až učitelé nás málem vyrvali.
My jsme ale měli stále hlad,
tak jsme na místech zůstali stát.

A co tak samotné vyučovací hodiny,
tam byl taky čas na šprýmy.
Někam jsme se schovali
nebo labyrint udělali.

Taky jsme se snažili,
ale někdy se ty odpovědi nezdařily.
Třeba jaká je nápadnější kočka?
No přece v lese.
A nebo jak napíšeme slovo zapomněli?
No přece se z.

Snažili jsme se do hodin zapojovat,
a tak se nám v hlavě začali vybavovat
vzpomínky na dětství.
Když Adam poznal místo
natáčení Chobotniček
a paní učitelka nám pustila
něco jiného než večerníček.
Byl to pořad 12+
a Marek napomenul Ondru:
„To nemůžeš, to je 12+!“

Nebo Terka,
když v hodině angličtiny
přiřadila sink k části těla,
mozková buňka mi odumřela.
To jsme se nasmáli,
nad blbostí prohráli.

A co cesty na záchod,
během hodin nespočet.
Můžeme tak jen tipovat,
co se tam vždy doopravdy odehrálo.
To radši nechme tajemstvím...

Nechápu, že to už je konec,
že už nikdy neuslyším náš školní zvonec.
Budete mi tak moc chybět,
mrzí mě, že už končí náš devítiletý příběh.
Děkuju moc za všechno!

Sára Szuściková

LISTINA PŘIZNÁNÍ 9. A

Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti!
Níže naleznete výběr z těch největších, které jsme za celých devět let společně provedli...

Sisa
V šesté třídě na škole v přírodě jsem na trampolíně Evču kopla do nosu, tekla jí krev.

Roman
Celý první den školního roku jsem byl ve špatné třídě.

Ondra
Jednou jsem Tereze spráskal lavici hadrem od křídy a všude kolem byla mlha.

Dan
Byl jsem uvězněn ve skříňce, u které jsem později rozbil panty.

Sára
Měla jsem takovou radost, když přinesly mandarinky, až jedna skončila na stěně.

Verča
V páté třídě si kluci házeli s míčkem a shodili Sářinu fialku a rozbil se jí květináč. Já jsem vzala konvičku na zalévání a nalila vodu z ní na Adamovu hlavu.

Vojta
V osmé třídě jsem se schovával v hodině do skříněk a učitel mi jednou málem napsal neomluvenou.

Adam L
Zlomil jsem hodně věcí... nejen věcí.

Áďa
Přiznávám se, že jsem nic neudělala.

Lenča
Když jsem ležela na lavici, tak mi někdo stáhl rifle.

Adam Š
Ve druhé třídě jsem zlomil Tereze ruku.

Evča
Na lyžáku v osmé třídě jsem chodila na pánské záchody, protože tam nebyly fronty a žádnému pánovi, kterého jsem potkala, to nepřišlo divné.

Lucka
Vždy, když jsem byla zkoušená, byla jsem ticho a neodpovídala jsem na nic.

Danča
Jednou jsem učitelce řekla, že chci být jako její dcera, protože jsme se o její dceři celou hodinu bavili.

Terka
S Danem jsem se schovala pod deštník a poté vybafla na učitele.

Daniel
Ve čtvrté třídě jsem vylil ve skříňce inkoust a nikomu jsem to neřekl. V páté třídě na konci jsem tuto skříňku předal.

Marco
V šesté třídě jsem se zasekl ve dveřích.

Alex
Udělal jsem díru židlí do zdi.

Marek
Na prvním stupni jsem Sise odstrčil židli a kvůli tomu mě paní učitelka seřvala.

Eliška
Vždy, když jsem měla službu na tabuli, tak jsem chyběla.

LISTINA ZÁŽITKŮ 9. A

P. uč. Komárková

Když jsme v 7. třídě přijeli na místo pobytu školy v přírodě (RS Jiskra), připadalo nám to jako zlý sen, chyba v Matrixu, ale nakonec až na rozbitou hlavu v nočních hodinách a hysterické záchvaty žáků při turistickém pochodu to všechno dopadlo parádně! :-D

Sisa

Když jsme jeli z lyžáku domů, celou cestu jsme zpívali a tancovali, a to i když jsme vystupovali z autobusu.

Vojta

Rád jsem kreslil po slupkách ovoce kličem a pak jsem je jedl.

Danča

S holkama jsme v 9. třídě šly na výlet na přehradu a cestou jsme na jedné lavičce našly knížku, ve které bylo napsané telefonní číslo a volej. Dovolaly jsme se Zbyňkovi, který se s námi chtěl bavit o náboženství. Po chvíli jsme mu hovor tiply a já jsem se pak bála, že za námi k té lavičce přijde.

Roman

Ze školy v přírodě jsem se vrátil úplně poštípaný od komárů.

Adam L

Na školní Akademii jsem hrál náčelníka, který se jmenoval Uba Červená Huba.

Terka

Ráda vzpomínám na lyžák v 7. třídě, a hlavně na svoji rozvrzanou postel, na které jsem prováděla různé kousky.

Ondra

Líbilo se mi spát v noci ve škole na Noci s Andersenem.

Áďa

V 6. třídě na škole v přírodě jsme měli stezku odvahy. Těsně před tím, než jsem měla vyrazit, tak jsem se zastavila, že nejdu, protože se bojím. A tak jsem nechala moji dvojičku jít samotnou a já zůstala s panem učitelem na začátku stezky.

Daniel

Když jsem si na škole v přírodě ve 3.třídě vykloubil nohu, tak mě několikrát paní učitelka Lidmilová dala na záda a donesla mě například na záchod nebo do jídelny.

Dan

V 6. třídě jsem na Noci bez drog ještě s dalšími 4 lidmi celou noc nespal a ve čtyři ráno jsme si otevřeli Pringles, které se všude rozdrobily a my to potom museli uklízet.

Lenča

Můj největší zážitek je, když jsem si zlomila nohu a paní učitelka Lidmilová si mě hodila na záda a nesla mě dolů ze schodů. No řekněte, komu z vás se to poštěstilo, aby ho paní učitelka nesla na zádech.

Marco

V 5.třídě jsem si zlomil nohu, bylo to těsně před dvou měsíčními prázdninami. Jeden den jsme šli s celou třídou ven a já jsem šel i s tou zlomenou nohou, na kterou jsem nesměl stoupat. Jelikož jsem chodil s holemi, tak mě za chvíli bolely ruce. V půlce cesty jsme zastavili u domova důchodců a paní učitelka Lidmilová si půjčila vozík. Já jsem pak na něm jel až na hřiště, cestou zpět jsme ho vrátili.

Sára

Nejraději vzpomínám na lyžák v osmé třídě a obzvlášť na naše diskotéky. Ať už na ty s holkami na pokoji, tak i na ty s ostatníma a naši legendární závěrečnou.

Adam Š

Na ŠVP nás nachytala v 1 hodinu v noci paní učitelka, jak jsme na mobilech.

Alex

Můj nejlepší zážitek je, že jsem v osmé třídě přestoupil do téhle třídy.

Verča

Když jsme byli na škole v přírodě v RS Jiskra, tak jsme se vydali na 20kilometrový pochod, během kterého nám došly zásoby pití. A tak když jsme došli na soukromý pozemek loveckého zámečku, šel se pan učitel Staněk zeptat majitelů, jestli bychom si nemohli někde napustit pití. A pán ze zámečku nám představil zahradní hadici, ve které údajně tekla pitná voda. Takže nám pan učitel napustil do lahví vodu ze zahradní hadice.

Evča

Na online hodinách jsem vidět pouze s ručníkem na hlavě, moje nová image.

Marek

Když jsme byli na ŠVP, tak jsem rozbil světlo a nikoho to nezajímalo.

Lucka

Nejlepší zážitek byl lyžák 2020. Stalo se tam spoustu věcí. Vždy když jsme vyšlapali kopec od svahu nahoru na hotel, tak nám bylo teplo. Já vždy šla na balkon v tričku a Sára mě vždy zamkla. Jednou jsme museli na oběd a nestihla mě odemknout a já musela lézt z balkonu do okna holek v pokoji.

Eliška

Ve druhé třídě jsme si s holkama hrály na Winx a každá jsme měla vlastní schopnost.

Moje oblíbená třída

A máme tady opět nový školní rok. Píše se datum 1. září 2014.

Zahájení školního roku jako každého jiného. Pro mě o trochu víc sváteční, jelikož se budu seznamovat s novými třeťáky. Jací budou?

Když jsem vešla do třídy se slavnostní náladou, vykukovaly na mě z lavic více než dvě desítky párů očí. Některé trošku vystrašené, jiné šibalské, ale i odhodlané. Po krátkém seznámení jsme se dohodli, že zítra přijdou zase a uděláme si fajn den, aby to po prázdninách tolik nebolelo.

Čas běžel jako o závod. Ani jsme se nenadáli a čekalo nás pololetí vysvědčení. To už jsme se navzájem dobře poznali a dokázali táhnout za jeden provaz. Rok se překulil a rázem z nás byli čtvrťáci, kteří si ve svém kolektivu již vybudovali svoji pozici. Uměli jsme se navzájem podpořit, pomáhat si nebo potěšit vlídným slovem, když se někdo trápil.

Do pátého ročníku přibyli noví spolužáci a spolužačky, plavci „Kometáci“. Vzali jsme je do party a nikdo se nemusel cítit sám, všichni jsme jim pomohli s adaptací v nové škole. Byli posilou třídního kolektivu a stali se z nich naši dobří kamarádi.

Myslím, že kromě vyučování jsme si také užili příjemné chvilky a zábavu na lyžáku, ozdravném pobytu u moře v Chorvatsku nebo při vycházkách či pobytu na hřišti.

Tři roky uběhly jako voda a já se s mými oblíbenými dětmi měla loučit…

Nebylo to jednoduché, byla jsem naměkko a horko těžko zadržovala slzy.

Jak moc mě potěšilo, když jsem se dozvěděla, že některé z mých žáků budu učit němčinu na 2. stupni. Alespoň tak jsem s nimi mohla být v částečném kontaktu.

A najednou HUPS! Už jsou z nich deváťáci…

Bylo mi ctí být jejich třídní učitelkou a vždy na ně budu s láskou vzpomínat.

Yvona Vráblíková

Vzpomínky se třídou 9. Bééééé, aneb jak to všechno rychle uteklo, či když něco končí, něco začíná

Tyto řádky se mi píší strašně těžce, protože si stále nechci připustit fakt, že tato skvělá třída, které jsem se stal třídním učitelem v září 2017, již končí své působení na naší škole. Z malých dětí se stali téměř dospělí jedinci, mnohdy tvrdohlaví, ale převážně bezelstní a féroví. Zažili jsme toho společně spoustu, od báječných škol v přírodě…

Prudká 6. třída

Kde se mi hlavně vybaví to, jak žáci testovali nového třídního tím, že nebyli po večerce na svých chatkách. Samozřejmě že se na to přišlo. A když na to přijde, jsem vlastně docela rád, že porušili pravidla, alespoň se pak dokázali poučit a vědí, co může následovat.

Jiskra 7. třída

O této škole v přírodě jste se mohli dočíst v jednom z čísel našeho školního časopisu. Nevábné prostředí po příjezdu, zato se skvělým personálem a spoustou výborných zážitků. Od parodování volejbalu přes házení s létajícím talířem až po neskutečně náročnou túru plnou komárů a nehostinného terénu.

Bohužel v 8. třídě nám společný pobyt překazil zlý vir Coronavir. Budiž nám útěchou, že se pokusíme vycestovat alespoň teď *na závěr 9. ročníku opět do Prudké*. Kde to vše začalo, tam to i skončí.

…po různé jednodenní výlety či akce.

Z jednodenních akcí mi asi nejvíc zůstává v paměti návštěva Liberecké iQLANDIE – kdy jsme museli odjíždět z Brna poměrně časně, ale stálo to za to – toliko exponátů a různých experimentů na jednom místě a téměř výhradně pro nás (byl všední den a zhruba od třinácté hodiny nebyl v iQLANDII téměř nikdo vyjma nás).

Závěrem: Adamové, Lucky, Honzo, Jirko, Zdeňulo, Eliško, Ondro, Áďo, Franzi, Martine, Tadeáši, Same, Kájo, Anet, Davide, Tome, Jakube, Filipe, Marťo, Michale, Patriku – přeji vám všem jen to nejlepší, zůstaňte sami sebou a jsem nesmírně rád, že jsem vás poznal.

Váš třídní
Jakub Staněk

Vzpomínky žáků:

Kolektiv autorek ve složení Anet Heráková, Zdeňka Kordová a Lucka Jurečková vzpomíná na tyto proběhlé události:

40. výročí ZŠ Arménská - "We are the world"

V roce 2016 slavila naše škola 40. výročí od založení. Každá třída mohla předvést nějaké vystoupení, ať jako kolektiv, nebo jako skupinky. Naše třída měla zpívat inspirativní píseň od Michaela Jacksona "We are the world", kontext této písně poukazoval na to, že v našem světě je spousta národů jiných kultur a tradic a že si jsou všichni lidé na světě rovni bez ohledu na národnost, barvu pleti či náboženské vyznání.

Tomáš založil požár ve třídě

Ten samý rok, na Vánoce, jsme měli jako asi každá třída předat dárky lidem, které jsme si vylosovali, ale bohužel jedna věc vede ke druhé. Stromek s dárky jsme měli na dvou lavicích. Někdo si myslel, že bude skvělý nápad položit na lavici zapálené svíčky k dotvoření atmosféry. Tomáš si vzal kapesník a po chvíli hraní si s kapesníkem nad zapálenou svíčkou kapesník zapálil a po překonání prvotního šoku hodil již oranžovou hořící kouli do odpadkového koše plného balících papírů. Přežili jsme.

Chorvatsko 5. třída

Zde se toho stalo poměrně dost za tak krátkou dobu. Od Kamenných válek mezi Adamem a Filipem, kde Filip skončil s poraněnou hlavou, přes zapadnutí našeho bývalého spolužáka Pepy mezi kameny při prozkoumávání pláže, až po přelézání z balkonu na balkon bývalé spolužačky Kačky. Bylo to vše super.

Vídeň 6. třída

V dubnu 2018 jsme se vypravili hrstka vybraných jedinců na návštěvu k jižním sousedům do Vídně. Na místo určení jsme se dostavili později, než jsme měli, i přes brzký odjezd. Nejprve jsme navštívili historické centrum (nudáááá). Teprve pak začala ta pravá zábava, dorazili jsme totiž do Prátru, kde jsme si užili spoustu atrakcí od horské dráhy, přes lodičky či strašidelný hrad. Vídeň byla nakonec super.

Prudká 6. třída

Cestovali jsme na školu v přírodě vlakem do rekreačního střediska v Prudké společně s 6. A a 8. A. Prudká byla super. Počasí vyšlo, bazén byl skvělý, trampolína taktéž. Opekli jsme si špekáčky, rohlíky a kde co všechno. Zasoutěžili jsme si, pořádali turnaje. 8. A si pro nás připravila stezku odvahy, která se jim moc povedla.

Adam Prýgl řadí mezi nejsilnější zážitky se třídou: výlet do iQLANDIE v 6. třídě a minigolf na podzim 2020.

Kolektiv autorů ve složení Tadeáš Hůrka, Tom Ručka, Sam Štěpánek, Honza Štromajer a Adam Halouzka popsal své nejlepší vzpomínky vskutku obsáhle a nápaditě:

Lyžák 2020/2021
Zapálený koš – 1. stupeň
Alpy – 2. stupeň
Chorvatsko – 1. stupeň

Kája Paulíková vzpomíná na následující:

Nejlepší neboli jeden z nejlepších zážitků, co si pamatuji, byla vlajkovaná. Byla to hrozně napínavá hra a já jsem se tak snažila dát bod, že jsem se sklouzla kolenem po té kamenité pláži, ale bylo mi to jedno, hlavně že jsme vyhráli.

Nejujetější, co se zatím stalo na druhém stupni, bylo asi jak jsme se s děckama bez řádného důvodu rozhodli v noci lozit ven z chatek a scházet se. Byla to šestá třída na ŠVP v Prudké. Vůbec nevím, co nás to napadlo, ale když nám učitelé sebrali telefon, to byly nadávky. Teď už se jen směji, jaká to byla hloupost, takže buďte hodní a nelezte po večerce ven z chatek, leda na WC.

Eliška Procházková a její vzpomínky:

Nejlepší z Chorvatska byl pro mě jednodenní výlet, kde jsme cestovali lodí.

Na druhém stupni byl jeden z nejlepších zážitků z ŠVP v 7. třídě, kde jsme chystali stezku odvahy pro 6. ročníky. Což jsem si dost užila a bylo to lepší, než když jsme museli chodit stezky odvahy, které pro nás nachystaly jiné třídy. Taky moc ráda vzpomínám na všechny Noci s Andersenem či Noci bez drog.

Plavci:

Byť to bude znít divně, ve třídě jsme měli takový menší kolektiv plavců. No menší, ještě na konci 7. ročníku jich byla převaha. A protože díky neustálé sportovní přípravě, tréninkům, soustředěním či závodům jim nezbýval čas na akce třídní (což nás vždy mrzelo, ale chápali jsme to), alespoň si užili ty plavecké (alespoň že jich tam vždy bylo hodně pospolu, co se znají).

První stupeň

Chorvatsko: Stříkali jsme sprchou do záchodu a z oken a ostatní pozorovali, kam to doletí

Děčín: Nechutnaly nám knedlíky, tak si je dal Ondra do kapsy na zadku a odnášel to na záchod. Vypadalo to, že má obří zadek

Pohár: Áďa a Lucka šly na záchod a najednou se tam objevil trenér Doubrava. Poté zjistili, že mají společné toalety.

Druhý stupeň

Rusko: Každý z nás někdy zaspal. Tajně jsme u sebe přespávali. Áďa si na letišti v Moskvě odešla do KFC, i když už dávno měla být na srazu.

Lyžák: Hráli jsme karty o to, kdo sní lžíci skořice, a Martin pokaždé prohrál a bylo mu z té skořice už blbě.

Cyklo soustředění: Áďa každý rok na cyklo soustředění při orientačním běhu zabloudila.

IX. A
Silvie Anna Hublíková
Vojtěch Janovský
Daniela Jedličková
Roman Kölbl
Adam Lederer
Tereza Moosová
Ondřej Mucha
Adéla Osvaldová
Daniel Paulas
Dan Plocek
Lenka Schillerová
Marco Szeremeta
Sára Szuściková
Adam Šejnoha
Alex Šibal
Veronika Tichá
Eva Trojanová
Marek Vačkář
Lucie Valehrachová
Eliška Vašátová

IX. B
Lucie Francová
Adama Halouzka
Ondřej Havrlant
Aneta Heráková
Michal Hladík
David Hladovec
Adam Holcman
Jakub Hofman
Tadeáš Hůrka
Lucie Jurečková
Zdeňka Kordová
Martina Leberová
Adéla Mátlová
Martin Moliš
Jiří Novohradský
Karolína Paulíková
Patrik Pláteník
Eliška Procházková
Adam Prýgl
Tomáš Ručka
Franziska Ida Schmid
Filip Staněk
Samuel Štěpánek
Jan Štromajer

IX. C
Václav Buček
Josef Dell Anno
Michal Dušek
Radek Gregor
Josef Jančík
Kamila Jurková
David Klíč
Lenka Lejsková
Kryštof Macúch
Jaroslav Mikulica
Matěj Sláma
Veronika Spargelová
Veronika Stasjuk
Jakub Stranyánek
Nicol Uherková
Kristýna Valentová
Eva Výhodová

Příloha Armixxxu: Tři povídky

V příloze tentokrát přinášíme povídky děvčat z devátých tříd, s jejichž příspěvky jste se na stránkách Armixxxu často setkávali. Dnes se s nimi loučíme, přejeme jim hodně úspěchů do dalších let a nabádáme: Holky, nepřestávejte psát!!!

Případ ztracených žab

Daniela Jedličková, 9. A

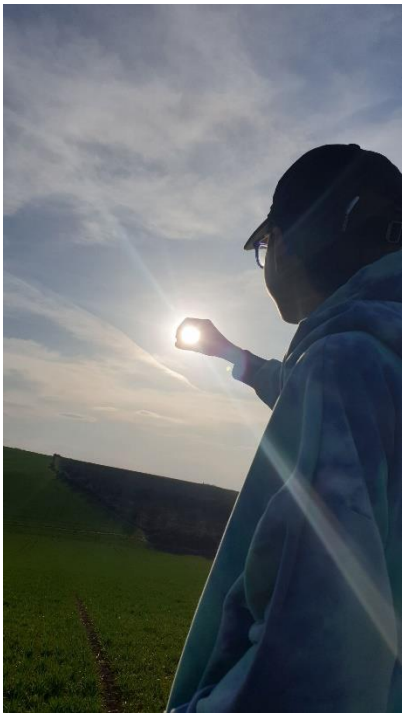

Bylo pozdní odpoledne a v kanceláři detektivního inspektora Čermáka vládl naprostý klid. Pan inspektor seděl za svým stolem, četl noviny, kouřil dýmku, čas od času vyfoukl obláček kouře a do toho zabrumlal: „Všude nějaký **požár**, ale případ žádný," nebo: „V tom světě se pořád něco děje." A tak otáčel stránku po stránce, list po listu, až se dostal na konec novin a začal luštit křížovku, když vtom zazvonil telefon. Pan inspektor ho zvedl a promluvil do sluchátka: „U telefonu detektivní inspektor Čermák, přejete si?" Ze sluchátka se po chvíli ozval mužský hlas: „Dobrý den, tady pan Novák. V zoologické zahradě se nám ztratil vzácný druh **žab**, myslíte si, že byste nám mohl pomoct vypátrat pachatele?" „Ale zajisté," odpověděl inspektor Čermák, „řekněte mi adresu a hned jsem tam."

Pan inspektor Čermák se potkal s panem Novákem u Pavilonu obojživelníků. „Můžete mi říct, co se stalo?" zeptal se pan inspektor. „Dnes ráno jeden z pracovníků zoologické zahrady zjistil, že v jednom z terárií chybí pár jihoafrických žab. Jednalo se o velmi vzácný exponát, ale proč by ho chtěl někdo vzít?" popsal situaci pan Novák. Pan inspektor chvíli mlčel a poté se zeptal: „Mohu se jít podívat dovnitř?" „Ale zajisté," odpověděl pan Novák.

Pavilon byl prosklený, strop tvořila velká skleněná kopule, přes kterou dovnitř svítilo slunce a na zemi vytvářelo kousky **duhy**. Byla to vskutku **úchvatná** podívaná. Terária byla uspořádána do kruhu kolem obvodu pavilonu. V každém z nich byl vždy jeden pár žab různých barev a velikostí. V teráriu hned naproti vchodu ale žádné žáby nebyly. „V tomto teráriu jsme měli žáby **červené** barvy," ukázal pan Novák. Pan inspektor Čermák si vše detailně prohlížel, a přitom poslouchal výklad pana Nováka. Poté se zeptal: „Není v okolí nějaký sběratel nebo někdo, kdo by na vaši sbírku **žárlil**?" Pan Novák ale ihned odpověděl: „S okolními sběrateli máme celkem dobré vztahy. Netuším, kdo by nám chtěl žáby vzít."

Po chvíli zkoumání našel pan inspektor Čermák uvnitř terária možný důkaz. Hnědou **peněženku**! To by mohlo vést k našemu pachateli! Důkaz šel ihned ukázat panu Novákovi. Ten mu ale sdělil: „Ale to je přece peněženka jednoho z našich zaměstnanců!" Poté křikl ven z pavilonu: „Pepo, pojď sem!" Za chvíli přiběhl vysoký kluk a zeptal se: „Volal jste mě, pane Nováku?" „Ano. Kolikrát jsem ti říkal, ať si dáváš pozor na svoje věci?" odpověděl. „No…," zarazil se Pepa, „aspoň **pětkrát** to bylo." „Zapomněl sis tu peněženku. Tady ji máš, ale dávej si na ni příště pozor!" řekl mu pan Novák. Pepa si peněženku vzal a zase odběhl za svou prací. „Ach, ti mladí, " prohodil pan Novák k panu Čermákovi. Pan inspektor byl ale ponořen ve svých myšlenkách a přemýšlel, kde by měl začít s vyšetřováním.

Pan Novák nechal pana inspektora v pavilonu samotného, aby mohl v klidu vyšetřovat. Pan inspektor ale bohužel nenašel žádné další stopy, vydal se tedy obhlédnout okolí pavilonu. Jeho pozornost upoutaly stopy na chodníku, které začínaly od jedné z kaluží. Pan inspektor je začal následovat. Dovedly ho až k jednomu ze stromů v parku ve středu zoologické zahrady. Na stromě bylo šikovně schované lano, po kterém se dalo vylézt vzhůru. Pan inspektor si tedy zavolal Pepu, který vylezl do úkrytu na stromě a obhlédl to tam. „Jsou tu jen nějaké kresby a hračky. Vypadá to, že patří vnukovi pana Nováka." Poté slezl ze stromu. „Nevíte, kde bych ho našel?" zeptal se pan Čermák. „Většinou si hraje s kamarády vzadu za domem," a ukázal směrem na dům na konci aleje stromů.

„Dobrý den, kluci. Nevíte náhodou něco o těch žábách z Pavilonu obojživelníků?" Pan inspektor Čermák již asi tušil, kde by ty žáby mohly být. Než kluky oslovil, zkoumali oba dva něco v zavařovací sklenici. „Dobrý den, to vůbec nevíme," řekl jeden z kluků. Oba se ale tvářili trochu zaskočeně. „A co to máte v té sklenici, co schováváte za zády?" zeptal se úplně nevinně pan Čermák. „No tak dobře. Já jsem ty žáby vzal, protože jsem je chtěl ukázat ve škole. Děda by mi nikdy nic takového nedovolil," říkal druhý z kluků, když vytáhl skleněnou nádobu s žábami, zřejmě vnuk pana Nováka. O obojživelníky se asi rád zajímal, protože si žáby ve sklenici neustále prohlížel. „Á kluci, tady jste," volal na ně z cesty pan Novák přicházející k nim. Pan inspektor Čermák rychle vzal sklenici s žábami do svých rukou, a to právě včas. Pan Novák se okamžitě zeptal: „Pane inspektore, už jste ty naše žáby našel?" „No, to kluci je našli a chytili," odpověděl pohotově pan Čermák. Kluci se tvářili velmi překvapeně, ale to jen na chvíli, než svůj výraz stihli zamaskovat. „Někdo je asi musel pustit ven a ony si našly cestu až sem," pokračoval pan Čermák. „Já z toho Pepy jednou **zešílím**!" vykřikl pan Novák. „Nicméně vám, pane inspektore, děkuji, že jste ty žáby našel. Myslel jsem si, že je někdo vzal. Omlouvám se, že jsem tak plýtval vaším časem." „Ale to se vůbec nemusíte omlouvat. Od ničeho jste mě nezdržel a já se aspoň hezky prošel po vaší zoologické zahradě," odpověděl pan Čermák.

A nakonec čekalo detektivního inspektora Čermáka sladké **vítězství** ve formě dortu od paní Novákové.

Ilustrační foto Matyáš Klvač, 8. A: Jaro

Tři kokosy pro Havajanku

Veronika Tichá, 9. A

Žila byla na ostrově jménem Hawai jedna mladá a krásná dívka jménem Noele. Neměla to v životě lehké. Rodiče jí, neznámo jak, zemřeli, když byla úplně malá, a tak jí vychovala stará paní, která ji našla samotnou se potulující po březích rozbouřeného moře. Vzala ji k sobě domů a vychovala ji. Noele ji měla moc ráda a považovala ji za svoji babičku. Se vším jí už odmala pomáhala a naučila se od ní spoustu věcí, které se jí mohly hodit.

Když Noele vyrostla, rozhodla se, že si najde nějakou práci, aby je uživila, protože babička už na tom byla špatně a nemohla nic dělat. Všude se poptávala, zda nepotřebují nějakou výpomoc, ale nikdo neměl peníze na placení další pracovní síly. Ale místo, kde ji přijali do služeb, byl palác. A Noele zde pracovala jako služebná. Moc se jí tam líbilo a byla uchvácená z prostorů paláce. A s princeznou, které dělala navíc společnici, si moc rozuměla. I přesto, že byla její služebná, princezna se k ní chovala moc pěkně a Noele byla ráda, že může trávit tolik času s ní. Práce sice bylo v paláci dost, ale vždy si našla chvíli na to si popovídat s princeznou. Jednoho dne jí princezna oznámila, že se bude v paláci konat ples a že bude ráda, když se ho Noele taky zúčastní. Noele byla neskutečně potěšena tímto pozváním, ale byl tu problém, neměla žádné šaty. I když by jí princezna určitě nějaké půjčila, Noele to nechtěla přiznat. Když šla ten den domů, sedla si pod kokosovník, který jí darovala její babička, a přemýšlela, co s tím udělá. Když najednou před ni spadl velký kokos, který se po pádu rozbil. Noele se podívala a uviděla, jak z něj trčí nádherné plesové šaty. Nevěřila vlastním očím a nechápala, jak je to možné. Nicméně jí bylo jasné, že to nemůže být náhoda, a tak si šaty vzala.

Přišel večer dne plesu a Noele již byla připravena ve svých krásných šatech a vydala se do sálu. Po dlouhém vyčerpávajícím tancování ji požádal o tanec jeden mladík. Noele se hned zalíbil a tancovali dlouho a dlouho. Mladík se jí vyptával, kdo je, co tady dělá a jestli se ještě někdy potkají. Ale Noele mu samozřejmě nechtěla říct, že je pouhá služebná, a tak dělala tajemnou. Ale najednou princezna omdlela a byla odvedena do svých komnat, a tak musela Noele rychle za ní.

Následující týden se s mladíkem neviděla, ale snažila se o něm něco zjistit, a to samé i on, protože se do sebe zamilovali. Noele zjistila, že je to princ, který se přijel ucházet o princezninu ruku, ale bylo to pouze z politických důvodů. Navzájem se neznají a ani nemají rádi. Noele se rozhodla, že zajde za princeznou a vše s ní probere. Princezna jí řekla, že se opravdu nemají rádi a že to má být nucený sňatek. Také jí řekla, že se snažila vymyslet plán, jak se z toho vykroutit. A tak se jí tahle situace hodila a domluvila těm dvěma schůzku. Noele ale neměla co si obléct, a tak šla opět pod kokosovník, který nezklamal a spadl z něj druhý kokos, ve kterém byly další pěkné šaty. A potom už vyrazila na jejich schůzku. Princ jí vyjádřil svoje city k ní, a i ona mu řekla, že ho má ráda.

Ale byl tu problém, protože on byl princ, který si měl vzít princeznu, a Noele byla služebná. Ovšem ten už princezna vyřešila. Svatba se nachystá přesně, jak měla být. Akorát k oltáři půjde místo princezny Noele. Nikdo kromě princezny, Noele a prince o tom nebude vědět. Všichni si budou myslet, že ve svatebních šatech a pod závojem je princezna a to, že to je Noele se dozví až potom, co už budou vzatí.

Noele si byla jistá, že svatební šaty musí být v posledním kokosu, který na kokosovníku byl. A tak tedy k němu zašla a kokos doopravdy spadl. Uvnitř byly nádherné svatební šaty. Když přišel den svatby, byla Noele s princeznou v jejích komnatách, ale místo toho, aby Noele připravovala princeznu, tak princezna připravovala Noele. Vše šlo podle plánu. Na svatbu se sjela spousta lidí a za chvíli měl začít obřad. Noele s princem byli samozřejmě nervózní, protože by ji mohl třeba někdo poznat, k tomu ale naštěstí nedošlo.

Farář je oddal a teď odhalili, koho si to princ vlastně vzal. Lidi byli šokovaní, princova i princeznina rodina byla pobouřena, ale teď už s tím nemohli nic udělat. Manželský pár alespoň slíbil, že jako podle plánu princových rodičů zůstanou země spřátelené a budou spojenci.

Princovi rodiče si Noele brzy oblíbili, i když neměla žádné věno, a byli spokojeni, koho si jejich syn vzal za ženu. A princ s Noele žili šťastně až do smrti.

Ilustrační foto Anna Dvořáková, 8. B: Jaro

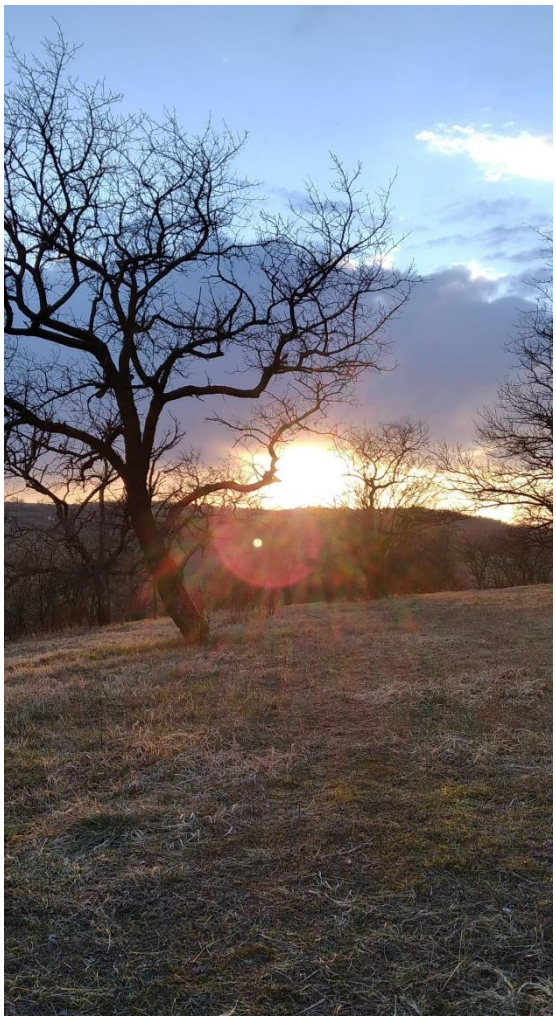

Sněhurák a lovkyně

Silvie Anna Hublíková, 9. A

Jednou v zimě se šla královna Diana podívat do zahrady. Uviděla černé koťátko a uvědomila si, že by chtěla syna, který má hebké černé vlasy a je nenápadný a tichý jako kočka. Jednoho dne se tak stalo. Královně se narodil syn, kterému dala jméno Sněhurák. Ani se nenadálo a Sněhurák slavil své desáté narozeniny. Byla velká hostina a všichni pili a hodovali. Následující zima byla však velmi chladná a královna zemřela. Sněhurák zůstal pouze s otcem.

Vypukla válka a král Alexandr, otec Sněhuráka, zajal u nepřátel nejkrásnější ženu, kterou kdy viděl. Hned se do ní zamiloval a přivedl ji na svůj zámek. Vzali se a žena jménem Vivien se stala královnou a novou matkou Sněhuráka. Zdálo se, že bude všechno v pořádku, ale ještě ve svatební noc Vivien zavraždila krále, vyhnala co nejvíce poddaných ze zámku a malého prince zavřela do nejvyšší věže, co zde byla. Nové královně šlo o jediné, aby zde mohla vládnou, a to jí Sněhurák kazil. Proto všem řekla, že zemřel, i když to tak vůbec nebylo.

Když se Sněhurák stal dospělým, královna poručila svému bratrovi Vilémovi, který pro ni sloužil, aby ho zabil a pro důkaz jí přinesl jeho srdce. Když bratr přišel za ním do věže, podařilo se mu utéct. Bohužel ale zabloudil a ocitl se v začarovaném lese, kde ho omráčily výpary z jedovatých květin. Mezi tím se královna dozvěděla, že je Sněhurák pryč a povolala si jedinou osobu, která se v tomhle lese vyzná. Byla to žena jménem Ráchel. Prvně se do lesa nechtěla vůbec vrátit, ale nakonec souhlasila, aniž by věděla, co jí čeká. Tudíž, že musí zabít Sněhuráka, vyjmout mu srdce z těla a přinést ho na zámek královně Vivien.

Lovkyně se tedy vydala na cestu. Po pár hodinách ho společně s bratrem královny našla ležet vedle stromu. Jakmile bratr lovkyni řekl, ať ho zabije, lovkyně se zalekla a řekla, že tohle nebylo v dohodě. Zamyslela se a pošeptala Sněhurákovi do ucha, ať utíká pryč co nejrychleji může. Najednou princ utekl a Ráchel s ním.

Po pár dnech utíkání co nejdál od zámku je přepadli a svázali malí lidé. Trpaslice! Prvně je chtěly sníst, ale jakmile se dozvěděly, že je Sněhurák z královské rodiny, tedy údajně mrtvý, a že jim jde o život, rozvázaly je a řekly, ať jdou s nimi. Trpaslice je zavedly do kouzelného lesa, kde se mají všichni rádi a žijí zde v míru. Po pár nocích je zde ale objevil Vilém. Poranili pár zvířat a trpaslic, ale Sněhurák i s lovkyní přežili.

Dostali se do sousedního království. Král se předtím velmi dobře znal s matkou i otcem Sněhuráka, tudíž mu chtěl pomoct. Po pár dnech zaútočili na království. Jejich hlavním cílem bylo zabít Vivien. Chtěl to udělat sám Sněhurák, po tom všem, co mu udělala. Byl to velmi napínavý souboj a zemřelo zde spousta lidí, rytířů i poddaných. Když už to vypadalo nadějně, všechno se otočilo vzhůru nohama a královna probodla Sněhuráka. Když všichni mysleli, že je po všem a válku vyhrála zlá královna Vivien, Sněhurák se začal probírat a rány se mu začaly hojit. Než je totiž bratr našel v kouzelném lese, nabral si z potůčku trochu živé vody a před bitvou se jí napil. V tu chvíli královnu probodl, protože stála přímo u něho a meč mu ležel vedle ruky. Královna byla poražena.

Sněhurák se poté stal králem a začal vládnout s rozumem a soucitem. Vše se vrátilo do normálu a všichni byli zase šťastní jako před vládou královny Vivien.

Ilustrační foto Karolina Freiwaldová, 8. A: Jaro
Veronika Hašková, 7. A: Jaro

Armixxx pro váš tento školní rok připravovali:

Ivana Coufalová, -couf-, šéfredaktor
Lenka Vašíčková, -vaš-, redaktor
Monika Komárková, -MK-, korektury

Lukáš Polanský, 7. A, -pol-

Věnuji se natáčení, ale také fotím. Hraji na pár hudebních nástrojů – ukulele, klavír a bubnuji. Rád cestuji. Ale nejraději si někam vyrazím pěšky či na kolech a přespím někde v hamace pod širákem.

Štěpán Bébar, 5. A, -beb-

Cestování, focení, vaření a práce s počítačem jsou moje největší koníčky. Moje oblíbené zvíře je želva zelená. Hraji na klavír a učím se na kytaru. Co se týče toho počítače, tak programuji weby v jazycích html a css.

Martin Blecha, 5. A, -mab-

Jmenuji se Martin. Je mi 10 let. Rád hraji hry. Nebaví mě domácí práce, jako je vysávání a vytírání. Když nejsou zavřené kroužky, tak chodím hrát florbal.

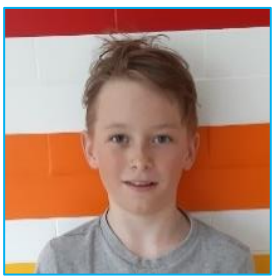

Filip Šamánek, 5. A, -fis-

Jmenuji se Filip a chodím do 5. A. Mám rád matematiku, výtvarku, informatiku a rozhovory. Baví mě sporty, vytváření, vaření, modelování a pokusy. Chutná mi sushi.

Lukáš Foltin, 7. A, -fol-

Je mi 12 let. Rád poslouchám hudbu a hraji video hry. Můj oblíbený film je Jurský svět a oblíbené postavy Sans a jeho brácha Papyrus z počítačové hry Undertale. Mezi oblíbená zvířata patří axolotl, želvy a ostatní plazi. Nemám rád pejsky, holt se jich bojím, ale snažím se ten strach zvládat. Rád čtu, nejraději sérii Ohnivá křídla, přesněji tři knihy ze série, ty další nemám. Mám rád sport, obzvlášť judo. Docela mi jde, ale zatím nemám žádnou zlatou medaili.

Jakub Kareš, 5. A, -kar-

Mám rád všechna zvířata, ale nejraději mám psy. Můj nejoblíbenější sport je baseball, ale chodím i do atletiky, abych byl rychlejší. Chtěl bych se dále učit na Jarošce a dělám pro to vše, abych zvládl udělat letošní přijímací zkoušky. Moje nejoblíbenější vyučovací hodina je tělocvik, naopak nejméně oblíbenou mám zatím angličtinu. Mezi moje nejoblíbenější koníčky patří sport a tvoření v keramice.

Matyáš Sojka, 5. A, -soj-

Rád programuji, jezdím na kole, mám hudební sluch, plavu za Kometu Brno a dříve jsem i závodil, mám rád zvířata, hlavně psy, kočky a králíky.

Tomáš Boreš, 4. A, -bor-

Ahoj, jmenuji se Tomáš Boreš, je mi 9 let. Mezi moje záliby patří jízda na kole, kolečkových bruslích a free style koloběžce. Rád plavu, hraji házenou a deskové hry. Nejraději chodím s kamarády ven :o) Moje oblíbené barvy jsou černá, bílá a modrá. Z jídel si nejvíc pochutnám na lasagních a svíčkové od tatínka.

Hana Bierová, 4. A, -bier-

Je mi 10 let. Ráda fotím, kreslím, ráda jezdím na koni, zpívám, závodně plavu a tancuji. Taky ráda zkouším nová jídla. Nejradši jsem venku se zvířaty. A chováme doma králíka, zakrslého beránka a pejska polského ovčáka. Bydlíme v rodinném době s babičkou, dědou, strýčkem, tetou, mámou, tátou a bráškou. Má oblíbená barva je fialová.

Michaela Soukupová, 4. A, -soukmi-

Mám moc ráda zvířata a přírodu. Ráda sportuji, fotím, jezdím na koni, vyrábím, cvičím, hraji na klavír, tancuji, zpívám a zkouším nové věci. Mé nejoblíbenější zvíře je pes. Bydlím společně se svojí rodinou v rodinném domě, který postavil můj prapraprapraděda.

Iva Melounová, 4. A, -meli-

Jsem Iva Melounová, je mi 10 let a ráda sportuji přes celý rok. Nejlepší sport pro mě je bruslení na ledě. Můj nej předmět je angličtina.

Julie Horká, 4. A, -hor-

Je mi 9 let, ráda sportuji po celý rok, plavu, jezdím na kole, bruslím na kolečkových i ledních bruslích, lyžuji na sjezdovkách a letos v zimě jsem si oblíbila i klasické lyžování na běžkách. Kromě sportu ráda čtu, zpívám ve sboru Kampanela a hraji na flétnu. Mezi mé oblíbené činnosti patří vaření i pečení. Už zvládnu sama připravit jednoduchá jídla, jako jsou například palačinky. Moje nejoblíbenější jídlo je svíčková s knedlíky, nejoblíbenější barvu mám modrou a nejlepší zvíře je kůň. Nesnáším houby a domácí úkoly.

Miroslav Štuk, 4. A, -štu-

Rád sportuji. Závodně hraji fotbal za tým TJ Tatran Bohunice. Jsem brankář. Mezi mé další koníčky patří lyžování, všechny míčové hry a hraní na PS4 a Xboxu 360. Mám domácího mazlíčka, je to králíček jménem Venďa.

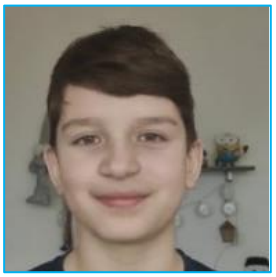

Ondřej Matějka, 4. A, -mat-

Je mi 10 let. Mám rád míčové hry, plávání a cyklistiku. Hraji házenou za TJ Tatran Bohunice. Mezi mé koníčky patří houbaření, poslech moderní hudby, sbírání pamětních mincí. Ve volných chvílích stavím z Lega automobily budoucnosti :-). Miluji jablečný štrúdl a pečené kuře s rýží.

Tom Juřica, 4. A, -jur-

Je mi 10 let a chodím do 4. A. Hodně sportuji, hraji závodně basketbal, rád jezdím na kole, chodím do přírody a na hory. Mé koníčky jsou také plavání, horolezecká stěna, malování a pionýr. S pionýrem chodíme na výlety a jezdíme na tábory a víkendové výpravy. Mé oblíbené barvy jsou oranžová, modrá a zelená. Rád také hraji na telefonu. Má nejoblíbenější jídla jsou palačinky, lívance, špagety carbonara a smažený sýr s tatarkou.

Filip Tošnar, 4. A, -fit-

Jmenuji se Filip Tošnar. Moje koníčky jsou fotbal a běhání. Jsem rád veselý, společenský, ale někdy jsem i naštvaný. Moje oblíbené předměty jsou tělocvik, výtvarka, plavání a někdy i čeština a matematika. Moje oblíbená jídla jsou řízek, kuře, hranolky, rajská a noky.

Kronika roku 2020/2021

Vedení školy

Mgr. Petr Holánek (ředitel školy)
Mgr. Alena Procházková (zástupce ředitele školy pro 1. stupeň)
Mgr. Roman Juránek (zástupce ředitele školy pro 2. stupeň)
Mgr. Jolana Hůrková (vedoucí školního poradenského pracoviště, výchovný poradce)
PhDr. Tatiana Petříková (vedoucí školní družiny)

1. stupeň

1. A – Mgr. Ivana Hájková
1. B – Mgr. Hana Fajtlová
1. C – Mgr. Irena Lidmilová (koordinátor EVVO)
2. A – Mgr. Karla Robková
2. B – Mgr. Šárka Ročková
3. A – Mgr. Lucie Hubená
3. B – Mgr. Veronika Sklenářová; Mgr. Pavlína Pěkná
3. C – Mgr. et Ing. Karolína Nováková (metodik prevence)
4. A – Mgr. Lenka Vašíčková
4. B – Mgr. Jitka Remsová
5. A – Mgr. Jana Moutelíková
5. B – Mgr. Irena Stranyánková
5. C – Mgr. Yvona Vráblíková

2. stupeň

6. A – Mgr. Kateřina Slezáková
6. B – Mgr. Olga Švajdová
6. C – Mgr. Lucie Baláková
7. A – Mgr. Jolana Hůrková
7. B – Mgr. Jaromír Krejčí
7. C – Mgr. Ivana Coufalová
8. A – Mgr. Monika Jahodová
8. B – Mgr. Jiří Rossi
9. A – Mgr. Monika Komárková (metodik prevence)
9. B – Mgr. Jakub Staněk (koordinátor ICT)
9. C – Ing. Mgr. Laura Stávková

Netřídní učitelé

Tomáš Doubrava (plavecký trenér)
Mgr. David Filipi
Mgr. Josef Horký (plavecký trenér)
Mgr. Vladimír Malach
Mgr. Jan Melichárek
Mgr. Barbora Opluštilová
Mgr. Beatriz Prečanová
Mgr. Olga Sychrová (školní psycholog)
Mgr. Filip Švehlík
Mgr. Radka Těšíková

Asistenti a vychovatelé

Zuzana Beránková, DiS.
Jana Cendelínová
Ivana Cupalová
Tomáš Gross
Ing. Jana Hájková
Barbora Hradilová
Jaroslava Hrubešová
Petr Jaroušek
Bc. et Bc. Petra Kopřivová
Petra Kunešová
Mgr. Renata Němcová
Bc. Irena Nováková
Hana Smejkalová
Nikola Šalšová
Mgr. Kateřina Ševčíková
Kateřina Vondrová
Eva Uhlířová

Správní zaměstnanci

Kamila Richterová (sekretariát)
Ing. Jana Kyselová (ekonom)
Bc. Tomáš Staněk (školník)
Iveta Škrabánková (vedoucí úklidu)
Mgr. Vlasta Čapková
Zděňka Dosedlová
Mária Horníčková
Božena Plisková
Gabriela Vavrincová
Jaroslav Vavrinec
Patricie Benešová (vedoucí školní kuchyně)
Dagmar Bartóková
Hana Hochelová
Kateřina Konečná
Ladislava Kovářová
Alena Švestková
Zuzana Trendlová

Přehled úspěchů našich žáků ve školním roce 2020/2021

I v letošním školním roce se žáci naší školy účastnili řady soutěží, nejčastěji předmětových nebo sportovních. Většina z nich proběhla distanční formou, u mnohých se konala pouze školní kola. Přinášíme vám přehled úspěchů našich žáků ze soutěží, které se letos uskutečnily.

Září

Republikové finále Odznaku všestrannosti olympijských vítězů (OVOV)
Valerie Semotamová, Valerie Vlková, Adam Dastych, Filip Zatloukal, Hynek Žlůva, všichni 7. B
Lucie Francová, Martina Leberová, Martin Moliš, Franziska Ida Schmid, všichni 9. B
14. místo ze 40 škol v celé ČR

Logická olympiáda
Michal Hladík z 9. B byl v první stovce v kraji (408. v celé republice) z 16 876 řešitelů

Listopad

Mezinárodní soutěž Matematický klokan 2020 (školní kolo)
Kategorie Klokánek – 1. místo Julie Marková, 6. B, 2.–3. místo Lucie Nečasová, 6. B, 2.–3. místo Lukáš Gregr, 6. B
Kategorie Benjamín – 1. místo Marek Musil, 7. C, 2. místo Patrik Nádvorník, 7. B, 3. místo Barbora Dokoupilová, 7. B
Kategorie Kadet – 1. místo Martin Moliš, 9. B, 2. místo Daniela Jedličková, 9. A, 3. místo Lucie Jurečková, 9. B

Olympiáda v ČJ (školní kolo)
1. místo Daniela Jedličková 9. A, 2. místo Sára Szuściková, 9. A

Bobřík informatiky
neúspěšnější žák Martin Blecha, 5. A

Prosinec

Literární soutěž JM kraje „Jižní Morava čte“ (obvodní kolo)
1. stupeň – 1. místo Ondřej Matějka, 2. místo Dominik Kubín, 3. místo Jan Pavlata, všichni 4. A
2. stupeň – 1. místo Anežka Kalábová, 2. místo Martin Novák, 3. místo Patricie Pešková, všichni 6. A, čestné uznání Daniela Jedličková, 9. A

Literární soutěž JM kraje „Jižní Morava čte“ (krajské kolo)
2. místo Ondřej Matějka, 4. A

Vánoční turnaj v sudoku (školní kolo)
Kategorie 5. tříd – Dan Nádvorník a Michaela Koláčková, 5. B, Martin Blecha a Štěpán Bébar, 5. A
Kategorie 8. a 9. tříd – 1. místo Lenka Lejsková, 9. C
Kategorie 6. a 7. tříd – 1. místo Patrik Nádvorník, 7. B, 2. místo Tomáš Bílý, 6. A

Hledáme nejlepšího mladého chemika (9. třídy)
1. místo Daniela Jedličková, 9. A, 2. místo Lucie Jurečková 9. B, 3. místo Martina Leberová, 9. B

Vánoční turnaj v sudoku (městské kolo)
Kategorie 5. tříd – 6. místo Štěpán Bébar, 5. A
Kategorie 6. a 7. tříd – 8. místo Patrik Nádvorník, 7. B

Bezpečné Vánoce
1. místo Nikola Hanušová, 6. A, Karolína Tichá 6. A, Lukáš Polanský 7. A, Kryštof Ingr, 7. A

Leden 2021

Olympiáda v ČJ (okresní kolo)
6. místo Daniela Jedličková, 9. A

Mateso (městské kolo)
4. místo Lukáš Chudík, 6. místo Martin Blecha, 7. místo Štěpán Bébar, všichni z 5. A

Matematická olympiáda 5. tříd (školní kolo)
postupující do okresního kola – Štěpán Bébar, Martin Blecha, Jakub Kareš, všichni z 5. A

Březen

Mezinárodní soutěž Matematický klokan 2021 (školní kolo)
Kategorie Cvrček – 1. místo Klára Klempová, 2. A, 2. místo Jan Sebastian Mikš, 2. A, 3. místo Michal Krkoška, 3. A
Kategorie Klokánek – 1. místo Štěpán Bébar, 2. místo Martin Blecha, 3. místo Filip Šamánek, všichni z 5. A
Kategorie Benjamín – 1. místo Marek Musil, 7. C, 2. místo Kateřina Pacasová, 7. C, 3. místo Patrik Nádvorník, 7. B
Kategorie Kadet – 1. místo Daniela Jedličková, 9. A, 2. místo Lucie Francová, 9. B, 3. místo Veronika Tichá, 9. A

Duben

Olympiáda v ČJ (krajské kolo)
7. místo Daniela Jedličková, 9. A

Vyhlášení soutěží aneb Konečně jsme se dočkali

Ivana Coufalová

Bývá zvykem, že se v každém z čísel školního časopisu objeví soutěž. Zájem žáků, někdy i členů rodiny, je nebývalý. Po příchodu do školy jsme mohli odměnit výherce drobnými cenami a udělat jim radost.

Žákyně z 9. A si svými básničkami o příchodu jara vysloužily pizzu.

Fotografická soutěž patří mezi nejoblíbenější. Na fotografiích jsou žáci, kteří patřili mezi nejlepší v soutěži Moje země, někteří z nich převzali ceny za své rodiče.

NOVÁ FOTOSOUTĚŽ:

Těšíme se

Červenec

Srpen

Na co my se to vlastně těšíme...

Jo.

Ahá!

☺

Pěkně si je užijte!

Uzávěrka příštího čísla 1. listopadu 2021

ivana.coufalova@zsarmenska.cz
lenka.vasickova@zsarmenska.cz